

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

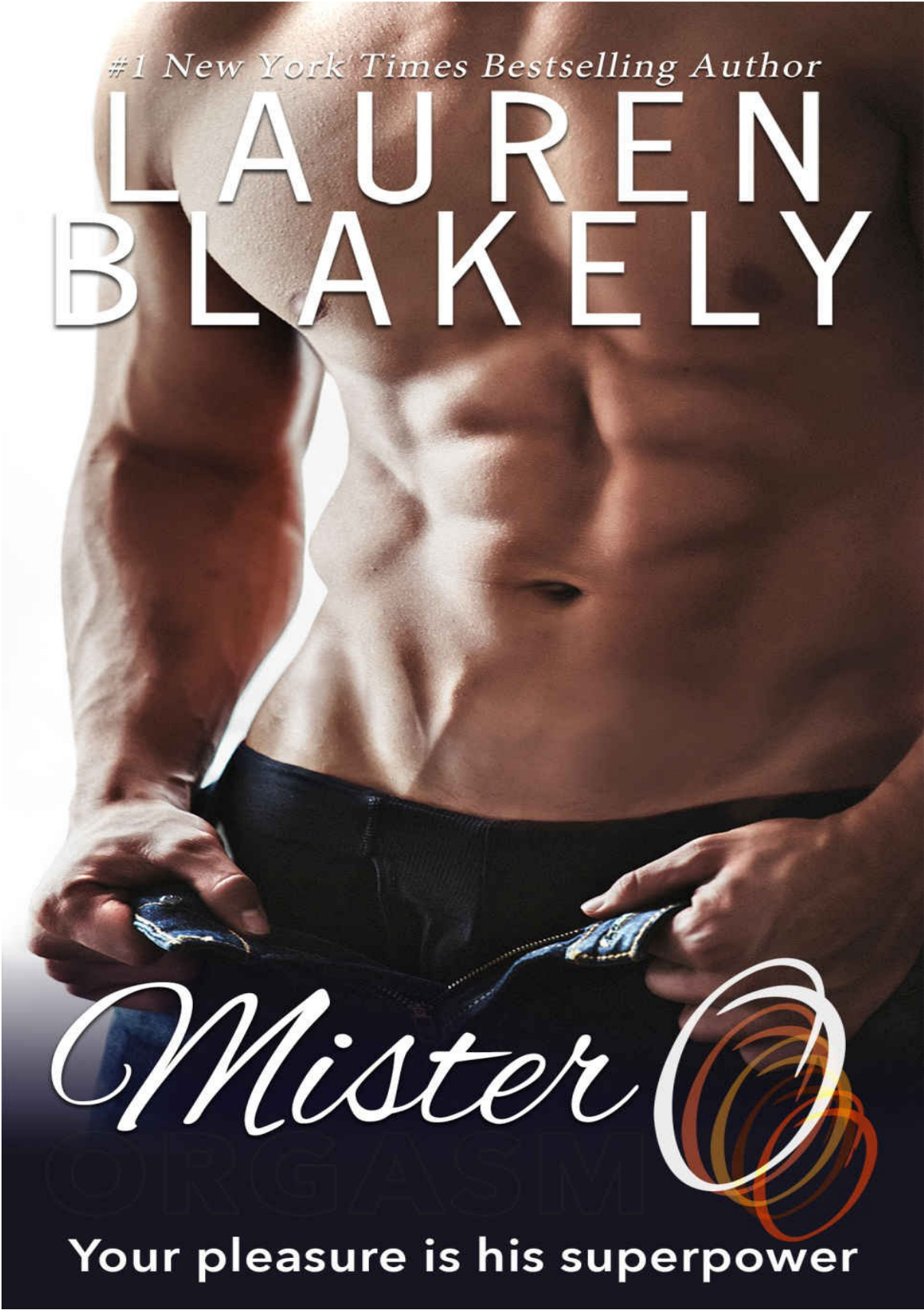
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELY

Mister ORGASM

Your pleasure is his superpower

A close-up photograph of a man's muscular torso. He is shirtless, showing his abdominal muscles. He is wearing dark blue jeans and is pulling them down with both hands, revealing the waistband. The lighting is dramatic, highlighting the contours of his muscles.

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELY

Mister

ORGASM

Your pleasure is his superpower

MISTER O

LAUREN BLAKELY

LAUREN BLAKELY KİTAPLARI

Telif Hakkı © 2016 Lauren Blakely

Kapak Tasarımı Helen Williams tarafından yapılmıştır. Fotoğraf Perry Winkle Photography tarafından çekilmiştir. İllüstrasyonlar Mike Midlock tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Hakkında

Mister O

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37 Sonsöz

Başka Bir Sonsöz

Be A Lovely

Lauren'in Diğer Kitapları

Teşekkür İletişim

HAKKINDA

Bana Bay O deyin. Çünkü sizin zevkiniz benim süper gücüm.

Bir kadına 'oh-tanrım-çok-iyi' hissettirmek oyunun adıdır ve eğer bir erkek bu işi yapamıyorsa, yatak odasından defolup gitmelidir. Ayak parmaklarını kıvıran, akıllara durgunluk veren, çarşafı yırtan bir coşkudan bahsediyorum. Her seferinde sağladığım gibi.

Sanırım bu beni bir zevk süper kahramanı yapıyor ve görevim her zaman bunu sağlamak.

Elbette, vermeye bağımlıyım, ama bir adım daha atarsanız, ateşli bir dış görünüşe, harika bir işe, keskin bir zekâya ve altın bir kalbe sahip bir adam bulacaksınız. Evet, hayat güzel.

Ve sonra bir kadın benden bir erkeği nasıl kazanacağına dair her şeyi öğretmemi istediğinde bir döngüye girdim. Tek sorun neydi? O benim en iyi Arkadaşımın kız kardeşi, ama karşı koyamayacağım kadar cazip biri... Özellikle de tatlı ve seksi Harper'ın da kirli bir aklı olduğunu ve bunu kullanmak istediğini öğrendiğimde. Gizliden gizliye arzuladığım kadına baştan çıkarma konusunda karşılıksız dersler verirken ne yanlış gidebilir ki?

Birkaç müstehcen mesaj göndersek bile kimse bilmeyecek. Tamam, birkaç yüz tane.

Ya da elbisesinin fermuarı sıkışırsa. Onda değil! Ya da trende tüm ailesinin önünde bana f*&k-me-eyes verirse.

Sorun şu ki, onunla yatakta geçirdiğim geceler arttıkça, onunla yatak dışında geçirmek istediğim günler de artıyor. Ve ilk defa, sadece bir kadını zevkten nasıl ağlatacağımı düşünmüyorum - onu uzun süre kollarımda nasıl tutacağımı da düşünüyorum.

Görünüşe göre Bay Orgazm'ın gerçek maceraları daha yeni başladı....

MISTER O

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen siz olmak için [buraya tıklayın!](#)

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce [lauren@laurenblakely .com](mailto:lauren@laurenblakely.com) adresini kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltsiz olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

DEDİKASYON

Bu kitap okuyucularıma adanmıştır. Yazma sebebim sizsiniz! Ve her zaman olduğu gibi, sevgili arkadaşım Cynthia'ya.

PROLOGUE

Bana en sevdiğim üç şeyi sorduğunuzda cevaplar o kadar kolay ki dilimden dökülüveriyor: Softbol ligimde sayı yapmak, harika bir karikatür çizmek ve -evet- bir kadını yıldızları görecektene kadar boşaltmak.

Yalan söylemeyeceğim. Sonuncusu açık ara favorim. Bir kadına çarşafa dolanan, ayak parmaklarını kıvıran, akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşatmak neredeyse gelmiş geçmiş en iyi şeydir.

Bir kadının doruğa ulaşması yaz tatili, Noel sabahı ve Fiji'de bir tatilin camları kıran muhteşem bir mutluluk paketinde bir araya gelmesi gibidir. Kadınların orgazmının güzelliğini ve enerjisini kullanabilseydik, muhtemelen şehirlere güç verebilir, küresel ısınmayı durdurabilir ve dünya barışını sağlayabilirdik. Kadın orgazmı temelde dünyadaki iyi olan her şeyin tezahürüdür. Özellikle de ben verdiğimde, ki binlerce verdim. Ben bir zevk süper kahramanı, iyilik yapan, bir zamanlar utangaç bir adam olan şimdi ise bir çapkın gibiyim ve görevim sevenlerime mümkün olduğunca çok orgazm yaşatmak.

Bu inanılmaz başarıyı nasıl elde ettim? Çok basit. Os verme sanatının hem öğrencisi hem de ustasıyım. Kendimi bir uzman olarak görüyorum çünkü burada tam bir açıklama yapmak gerekirse, bir kadının çarşaflar arasında zevk almasına tamamen, yüzde yüz *takıntılıyım*. Onu boşaltmak oyunun adıdır ve eğer bu işi yapamıyorsanız, yatak odasından defolup gitmelisiniz.

Ama hâlâ öğrenmeye devam ettiğimi itiraf edecek kadar da alçakgönüllüyüm. Çünkü bir kadınla ilgili her zaman keşfedilecek yeni bir şey vardır.

Yumuşak mı, sert mi, hızlı mı, hafif mi, sert mi istiyor? Dişlerle, oyuncaklarla, benim sikimle, dilimle, parmaklarımla mı seviyor? Tüy, vibratör veya yukarıdakilerin bir kombinasyonu gibi ekstra bir şey istiyor mu? Her kadın farklıdır ve onun zevkine giden her yol, yol boyunca yapılacak pek çok harika durakla kendi erotik yolculuğudur. Zihinsel notlar alıyorum, onun ipuçlarını inceliyorum ve her zaman dışarı çıkıp saha çalışması yapıyorum.

Sanırım bu beni kadın orgazmının Macellan'ı yapıyor. Gerçek bir kaşif, korkusuzca ilerliyor ve kendinden geçerek çılgılık atana kadar zevkinin haritasını çıkarmaya her an hazır.

Tamam, bazıları bağımlılığım olduğunu söyleyebilir. Ama gerçekten, birlikte olduğum kadını iyi hissettirmeyi sevmem kötü bir şey mi? Eğer bu beni tek yönlü düşünen bir adam yapıyorsa, o zaman suçluyum demektir. Hoşlandığım bir kadınla tanıştığımda, saniyeler içinde onun nasıl görüldüğünü, sesinin nasıl çıktığını ve onu nasıl uçurmak istediğimi hayal ettiğimi itiraf edeceğim.

Sorun şu ki, son zamanlarda beynim umutsuzca onu nasıl çılgına çevireceğimi bulmak istese de, o noktaya gelemediğim bir kadın var. Bu destansı bir savaş oldu ve onu özel bir çekmecedeki tutmak zorunda kaldım, mühürlü ve kilitli, anahtarı atılmış, çünkü o *eller kapalı* tanımının tanımıdır .

Bu çok kötü çünkü işleri daha da *zorlaştırmak* üzere. ağzından çıkan kelimelerle.

Erkeklerin yüzde 99.99'unun beyinde seks olduğu söylenir. Buna karşı çıkmaya çalışırken beni yakalayamazsınız.

Neden yapayım ki? Özellikle de beyin gücünün geri kalan yüzde 0,01'inin yorulmak bilmeden kumandayı bulmaya adanmış olduğunu düşündüğünüzde, neredeyse tam isabet.

Benim durumumda ise -ve sanırım kendimi savunmam gerekirse- seks işimin bir parçası.

Sohbet etmek ve imza dağıtmak da öyle. İşte ben de Yukarı Batı Yakası'ndaki havalı bir kitapçı olan An Open Book'tayım. Bu imza günü birkaç saat önce başladığında, uzun bir hayran kuyruğu kapıdan dışarı taşı. Ağımın düzenlediği etkinlik neredeyse sona erdi, bu yüzden sıra azalıyor. Kalabalık elli beşe kırk beş oranında adil cinsiyetten yana oldu, ki bu kesinlikle şikayet edeceğim bir şey değil, özellikle de birkaç yıl önce hayranlarımın neredeyse tamamı erkek olduğu için.

Bazıları hâlâ öyle. Bu adam gibi.

Gıcırtilı sesli, dağınık saçlı, beceriksiz bir genç, Mister Orgasm'ın bir düzine iri memeli güzeli uzun süredir seksten mahrum bırakıldıkları uzak bir adadan kurtardığı paneli işaret ederken, "En sevdiğim bölüm buna dayanıyor," diyor. Sonuç? Korkunç derecede düşük seviyelere inmiş olan zevk depolarını yalnızca karikatürize edilmiş pelerinli bir haçlı doldurabilirdi.

Kahramanımız günü kurtarmaya gelmeden önce o kadınların neler yaşamış olabileceğini düşündükçe ürperiyorum.

"Evet. Bu gerçekten harika," diyorum ve çocuğa hızlıca sırtıttıktan sonra ciddi bir şekilde başımı sallıyorum. "Bay Orgazm bayanlar için harika bir hizmet yaptı, değil mi?"

"Evet," diyor çocuk, geniş ve ciddi gözlerle. "Onlara çok yardım etti."

Garip, çünkü muhtemelen on altı yaşında ve bir yanım *neden benim müstehcen TV programımı izliyorsun diye* düşünüyor. Ama diğer yandan, anlıyorum. Onun yaşındayken benim de kızlar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu da muhtemelen neden bir zamanlar online çizgi film olan, şimdi ise gece geç saatlerde televizyonda sansasyon yaratan ve yukarıda bahsi geçen kahramanın iyi vatandaşlık eylemini konu alan *The Adventures of Mister Orgasm*'ı çizmeye başladığımı açıklıyor.

Titular.

Başlık dedim.

Kafamda.

Her neyse, bu kesinlikle popüler bir bölümdü ve kanalımın eski çizimlerimden bazılarını bendeniz Nick Hammer'ın bu grafik romanında bir araya getirmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kapağındaki kabartmalı altın damgada da yazdığı gibi özel baskı.

"Ray'e imzalayabilir misin?" diye soruyor ve ben siyah Sharpie'yi kaldırırken göz ucuyla bir altın parıltısı yakalıyorum, sonra bir el cebime giriyor.

Oh, kahretsin.

Sanırım Ray'in arkasında sıralanan kadının ne yaptığını biliyorum.

İmzalamayı bitirdim ve kitabı ona uzattım. "Git ve zevk ver Ray," diyorum ona, sanki bir mantra gibi. Onunla yumruklarımızı tokuşturuyoruz ve o da sanki bir usta tarafından kutsanmış gibi kısa bir süre eline bakıyor.

Tabii ki var.

"Size söz veriyorum. Zevk dağıtıcısı olmak istiyorum," diyor Ray ciddiyetle, kitabı göğsüne bastırıp Bay Orgazm'ın ünlü repliklerinden birini okurken.

Dostum, bir gün bu adam kadınların aklını başından alacak. Ciddi bir kararlılığı var. Ama henüz değil. Çünkü, bilirsin, o daha 16 yaşında.

Gözlerimi sıradaki kişiye çeviriyorum ve sergilenen göğüslerin çokluğu karşısında adeta şaşkına dönüyorum. Bu, bir erkeği tamamen transa geçirmeye yetiyor, sadece göğüslerin bir erkekte yaratabileceği o sırlı göz, şaşkın bakış. Buna karşı bağışıklığım yok, çünkü ... memeler.

En sevdiğim oyun alanlarından biri.

Ama bu durumla mücadele etmek için ciddi bir eğitim aldım. İşimin bir parçası da halkla etkileşim kurmak ve öylece çenem düşük bir şekilde dolaşıp göğüslere bakamam. Bu kadın yeteneklerimi test edecek. Kepçe yakalı beyaz bir tişört giyiyor. Bu çoğu erkek için kriptonittir.

Öne doğru eğilerek ön sıradan oturmamı sağlıyor. Comedy Nation'daki şovumda çalışan hamile, sürekli gülümseyen ama bir o kadar da anlayışlı halkla ilişkiler uzmanı Serena'nın bir tuvalet molasından daha çabucak dönmesini umarak gözlerimi etrafta gezdiriyorum. Hevesli kadınları ne zaman uzak tutacağını bilmekte ustadır.

Bakın, şikayet etmiyorum. Dizinin bazı izleyicilerinin bu tür etkinliklerde biraz oynak olmalarını hiç umursamıyorum. Bu iyi bir şey. Ama içimden bir ses bunun oynanmaması gerektiğini söylüyor.

"Merhaba," diyorum Ağartılmış Sarışın'a gülümseyerek. Etkileşim. Etkileşim. Bu işin bir parçası. Şu anda saat 11:00'deki rekabeti ezip geçen popüler TV programının ve gecenin erken saatlerinde yayınlanan tüm programların halka açık yüzü olmak. Bu durum kanalın yöneticisini hem heyecanlandırıyor hem de çılgına çeviriyor ama bu daha sonra anlatılacak bir hikaye.

Kadın elini göğsüne götürüyor, transa geçmek için çok eski bir taktik deniyor. Ben metanetimi koruyorum. "Ben Samantha ve programınızı çok seviyorum," diye cilveleniyor. "Geçen hafta *Men's Health*'teki profilinizi de okudum. Hem zanaatınıza hem de vücudunuza olan bağlılığınızdan çok etkilendim." Profil -çünkü bu *Men's Health*- benim spor yaparken çekilmiş bir fotoğrafımı içeriyordu. Sonra, ince olmadığı için, gri gözlerini mürekkeple kaplı kollarımda, göğsümde gezdiriyor ve şey, kürek kürek diyelim. Kitapçada göz teması kurarak benimle çiftleşmeye çalışıyor.

"Bağlılık benim göbek adımdır," diyorum gülümseyerek ve gözlüklerimi yukarı itiyorum. Beni sinirlendiren geniş göğüs dekoltesi değil, birkaç dakika önce kuyrukta cebinde yaptığı şey.

Daha da yaklaşarak kitabı masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "İstersen şurayı imzalayabilirsin," diye fısıldıyor Samantha, parmağını göğüs dekoltesinde gezdirerek.

Elimi çabuk tutarak kitabı aldım. "Teşekkürler, ama başlık sayfasının da aynı derecede mükemmel bir yer olduğunu fark ettim."

Nick Hammer'ı imzalarken "Üzerine numaranı bırakmalısın" diye ekliyor.
ve kitabı ona ver.

"Komik olan şu ki, aslında numaramı bilmiyorum," diyorum zararsız bir omuz silkmeye. "Artık kim numaraları hatırlayabiliyor ki? Kendi numaralarımızı bile mi?"

Serena hangi cehennemde? Umarım kadınlar tuvaletinde doğum yapmamıştır.

Samantha kıkırdıyor, sonra uzun, şeker pembesi bir tırnağı imzaman üzerinde gezdiriyor. "Çekiç," diyor nazlı nazlı, ağzının içinde yuvarlanmasına izin vererek. "Bu senin gerçek adın mı, yoksa bir sevgi ifadesi mi-"

Hayır,
hayır,
hayır. İptal
et.

Oraya gidemem. Keskin tırnaklarını koluma geçirmek üzere olan Samantha ile soyadımın yer aldığı Dirty Synonym oyununu oynamayacağım.

"Oh, affedersiniz. Bir şey mi düşürdünüz?"

Tanıdık bir ses duyduğumda omuzlarımı dikleştiriyorum; aynı anda hem ölümcül bir mizah hem de saf bir masumiyet.

Sarışın irkilir. "Hayır," diyor hırlayarak, soruyu sorana ters ters bakarak. "Ben bir şey düşürmedim."

"Emin misiniz?" Ses tonu tamamen endişeli.

Yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum çünkü sesin arkasındaki kadının sinsi bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum.

Harper Holiday.

Kızıl saçlı. Mavi gözlü. Tatlı, seksi bir meleğin yüzü, belalı, ninja-savaşçı bir prensesin vücudu ve iğnelemeyi mükemmel yapan bir ağız. Onunla Dirty Synonyms, Dirty Antonyms . . . Dirty Anything oynardım onunla.

Harper sıradaki sarışının arkasından yaklaşıp avucunu açıyor. "Çünkü bunun senin evlilik yüzüğün olduğundan oldukça eminim," diyor, parlak mavi gözlerinde endişeli bir bakışla elinden altın bir alyans çıkarıp aç sarışına uzatırken.

"O benim değil," diyor kadın savunmacı bir şekilde, sesindeki tüm o flörtöz tatlılık silinip gitmiş.

Harper diğer elini alnına vuruyor. "Ah, benim hatam. Seninkini birkaç dakika önce cebine koymuştun. Tam şuraya."

Kadının sağ cebini işaret etti ve orada bir evlilik yüzüğüne benzeyen bir şeyin ana hatları vardı. Bu tam da onun sırada yaptığından şüphelendiğim şeydi. Bir kenara atmış. Muhtemelen taktığını unutmuş ve son anda

saklamaya çalışmıştı.

Evli kadının yüzü solgunlaşır.

Yakalandın.

"Bu," diye devam ediyor Harper, yüzüğü kaldırıp tavandan gelen ışığı yakalamasına izin vererek, "bu gibi durumlar için el altında tuttuğum yüzük."

Samantha nefesinin altında bir *şeyler* mırıldanıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor.

"Kitabın tadını çıkarın," diye sesleniyor Harper, sonra bana bakıyor, başını eğiyor ve bana *az önce kışını kurtardım* sırtışı atıyor. Mister Orgasm gruplarını taklit ederek, "Nick Hammer. Bu senin gerçek adın mı?"

İşte böyle, umarım Serena tuvalette daha uzun süre kalır.

Gerçek *soyadım* Hammer.

Bu soru bana her zaman soruluyor. Herkes sahte olduğunu düşünüyor. Sanki bir sahne adı, takma ad ya da para için çok çalıştığım günlerdeki striptizci adımmış gibi.

Şaka yapıyorum. Ben hiç striptizci olmadım.

Ama harika bir soyadına sahip olacak kadar şanslıydım ve iki kat şanslıyım çünkü kız olsaydım ailem bana Sunshine adını verecekti. Onun yerine annem fırınına Sunshine, oğullarına da Wyatt ve Nick isimlerini vermiş. Küçük kız kardeşimiz fırın doğduktan birkaç yıl sonra geldi, bu yüzden o da hippie isminden kaçtı, ama Josie kesinlikle havayı aldı. O özgür bir ruh.

Harper'ın elindeki yüzüğü gösteriyorum. "Bu hafta sonu Vegas'a gidip Penn'le evlendin mi? Ya da bekle. Teller mıydı?"

"Hayır. Criss Angel," diyor yüzüğü mülteciler için güvenli bir liman olabilecek kadar büyük kırmızı bir çantanın içine koyarken.

"Cidden ama. Neden yanında alyans taşıyorsun?"

"Size söyleyebilirdim, ama o zaman sizin gibi ölümlüleri karanlıkta tutmak için yazılmış olan *Sihirbazın Gizlilik El Kitabı*'ndaki 563. Kodu çiğnemiş olurdum."

Göğsüme vuruyorum ve başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Ben sıradan bir ölümlü değilim. İtiraf et."

Ağzının kenarını kapatıyor ve sahnede fısıldıyor, "Bu sahte. Geçen hafta sonu bir partide küçük bir el çabukluğu numarası yapabilmek için aldım."

"Numara işe yaradı mı?"

Başını sallıyor, dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Bir tılsım gibi. Bunu Yeşil Fener'in yüzüğüne dönüştürdüm. Çocuk hayran kaldı."

"Olması gerektiği gibi. Bu arada," diyorum çenemi çoktan gitmiş olan kadına doğru eğerek, "teşekkür ederim. Bir an için cebinde sihirli bir mermi olduğunu düşündüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu oldu mu?"

Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum. "Bir kere. Bir hayran buluşmasında." "Hayranlardan biri sıraya mı girdi?"

"Ya öyle ya da daha sonrası için pompayı hazırlıyordu. Ama merak etme. Beni düğün bandını gizlice çıkarma taktiğinden kurtardığın için de oldukça heyecanlıyım. Bence sen bir süper kahraman olabilirsin."

"Bu benim. Birdenbire ortaya çıkar ve masum erkekleri, çılgınca popüler karikatüristlerin yaşam gücünü ezmek isteyecek tehlikeli kocaları olan evli kadınlardan kurtarırım. Kocasının üç metre boyunda, top büyüklüğünde kolları olduğunu ve muşta taktığını söylediğimde muhtemelen beni bir kahve içmeye götürmek isteyeceksiniz. Ben gelmeden önce onu kitapçının dışında gördüm."

"O da bir yeraltı dövüş ringi yönetiyor mu?"

Sahte bir ciddiyetle başını sallıyor. "Evet. Adı Vicious. Bu onun dövüş adı."

"Sana bir kahve borçluyum. Hatta beni Vicious'tan kurtardığın için ne kadar minnettar olduğumu bilmen için belki bir dilim kek bile."

"Benimle dalga geçme. Pasta benim dinimdir." Sesini alçaltıyor. "Uzun zamandır yüzük numarasını mı yapsam yoksa bunları mı versem diye düşünüyordum," diyor ve elini çantasına daldırıp bir çift mor gözlük çıkarıyor, "ve seni daha iyi becermesine yardımcı olması için bunları takmasını öneriyorum."

Seçtiği kelimelere gülmekten kırılıyorum. "Bunun için özel olarak mı tasarlandılar?"

Eğer öyleyse, gerçekten bir çift almak isterim."

Senin üzerinde kullanmak için.

Tekrar başını sallıyor. "East Village'da bunları satan bir dükkan var. Özel olarak sipariş edilmesi gerekiyor ama size ayarlayabilirim," diyor ve çantasını karıştırıyor. Hermione'nin çantası gibi. Evet, *Harry Potter*'ın tüm kitaplarını okudum.

. Bu şimdiye kadar anlatılan en iyi hikaye.

Çantasının içinden koleksiyonumun bir kopyasını çıkarıp masanın üzerine koydu. "Bunu Helena'ya imzalatabilir misin?"

Kitabın içindeki fişi görünce ona bir bakış attım. Kitabı buradan almış. "Harper, kitap imzalamam için buraya gelmene gerek yoktu. Ben sana bir tane verirdim."

Göz kırpıyor. "Kısa listede olduğumu bilmek güzel. Şimdilik, sana gizliden gizliye aşık olan bir müşterim var. Bu yüzden bunu ona hediye ediyorum."

"Helena'ya söyle, Bay Orgazm'ın selamı var," diyorum imzalarırken. Kafamı kaldırdığımda Harper'ın mor gözlükleri taktığını görüyorum.

Göz kırpıyorum.

Vay anasını. Gözlüğün içinde ateş gibi yanıyor. Gözlük takan bir erkek olarak gözlüklü hatunlara bayılırım ve Harper'ı daha önce hiç gözlük takarken görmemiştim. Yalan söylemeyeceğim, seksi kütüphaneci fantezisi bunda çok güçlü. Bu kişi ben oluyorum ve kalem etek, dar beyaz bluzun düğmelerinin baştan çıkarıcı bir şekilde açılmış olduğunu ve Harper'ın bazı kitapları yanlış sıraladığı için şaplak yemeye hazır bir şekilde masanın üzerine eğildiğini düşünüyorum.

Sıradaki kadının yaptığı gibi beni süzüyor ve yaramaz bir ses tonuyla "Çalışıyorlar mı Nick?" diye fısıldıyor.

Kesinlikle, ama senin tarafından gözümle becerilmek istemem için gözlüğe bile ihtiyacın yok. Ayrıca, onlardan başka bir şeyle nasıl göründüğünü hayal ediyorum.

Bekle. Kahretsin. Hayır.

Bunu düşünen beynimin yüzde 99,99'una tokat attım. Çünkü Harper en iyi arkadaşımın kız kardeşi. Ve Spencer ona dokunursam tüm saçlarımı kazıyacağına ve kaşlarımı boyayacağına söz verdi bile. Spencer'dan korktuğumdan değil, sadece saçlarımı gerçekten seviyorum. Açık kahverengi, kalın ve -Dürüst olacağım, şampuan reklamlarında oynayabilirim. İşte. Söyledim işte.

Ama Harper hakkında kurduğum lanet fantezilerin hiçbirini gerçekleştirmeyi de planlamıyorum, her ne kadar mutfak tezgahının üzerine eğilmiş olan son zamanlarda özellikle güçlü olsa da. Gerçi bu, duvara yaslanmış fanteziye haksızlık olur, değil mi?

Kendime not: Duvardakini bu gece rotasyona geri getirin.

Ama gözlükle ilgili sorusuna geri dönelim.

"Tılsım gibi çalışıyorlar," diyorum ona, sözlerini tekrarlayarak.

Onları çıkarır ve arkasına bakar. Elllerinde kitaplarıyla ayaklarını yere vuran birkaç hayranı kalmıştı. "Zamanınıza el koyuyorum. Buradan gitmeliyim."

"Bekle. Neredeyse bitirdim. On beş dakika içinde bir fincan kahve içmek ister misin?" "Kurtarma hizmetleriniz için ödeme olarak."

"Hmm. Bu şehirde kahve içebileceğim bir yer var mı?" Sanki gerçekten düşünüyormuş gibi çenesine vuruyor.

Ağır bir şekilde iç çekiyorum. "İyi bir noktaya değindin. Kahve bulmak gerçekten çok zor. Sanki her köşe başında varmış gibi."

Anlayışla başını sallıyor. "Genellikle onu bulmak için çok uzaklara gitmeniz gerekir. Birkaç saat sürebilir." Parmaklarını şıklatır. "Bak ne diyeceğim. Bir haritayla neler yapabileceğime bir bakayım. Dükkânın elli metre yarıçapı içinde bir fincan kahve bulabilirsem, sana yerini mesaj atarım."

"10-4."

Beni selamlıyor ve topuklarının üzerinde dönüyor ve yemin ederim ki kitapçıdan çıkarken onu çok dikkatli izlemiyorum. Peki, tamam. Belki üç ya da dört saniyemi onun arka tarafına bakarak geçiriyorum. En fazla beş saniye. Ama muhteşem bir kış, bu yüzden manzaranın tadını çıkarmamak ayıp olur gibi geliyor.

Serena geri dönüyor, masada yanıma oturuyor ve sonraki on beş dakika boyunca hayranlarıma odaklanıyorum, imza atıyorum, sohbet ediyorum, etkileşime giriyorum.

Etkinlik sona erdiğinde Harper'dan mesaj var mı diye kontrol ediyorum ve bir tane bulduğuma çok seviniyorum. Bir cevap yazdıktan sonra Serena'nın toparlanmasına yardım ediyorum. Dürüst bir tetikçi, birkaç yıl önce, reytinglerde üst sıralara tırmanmadan önce şovumda çalışmaya başladı. "İyi iş çıkardın, tatlım. Bir kısmını kaçırdığım için üzgünüm," diyor ve ayağa kalkıp Sharpie'leri çantasına atmadan önce kıvrıcık siyah saçlarını toka haline getiriyor. Karnını okşuyor. "Yemin ederim birkaç dakikalığına bebeği kitapçı tuvaletinde doğuracağımı sandım."

"Komik, ben de aynı şeyden endişeleniyordum. Öyle olsaydı, bebeğe benim adımı verirdiniz, değil mi?"

"Hayır. Bebeği banyoda doğursaydım adını Sink koyacaktım," diyor ve parmağını kaldırıyor. "Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum." Kanalin başındaki kişiden gelen taleplere hep böyle önsöz yazıyor. "Gino'nun Perşembe günü katılmanı istediği bir etkinlik var. Bir bowling salonunda küçük bir yardım gecesi ama kendi yetiştirdiği tüm yıldızların orada olmasını istiyor."

"Tabii ki orada olacağım," diyorum ceketimi kaparken. Başka ne cevap verebilirim ki? Paranoyak bir hıyar olsun ya da olmasın, Gino kanaldaki zaman dilimlerini kontrol ediyor ve birkaç yıl önce geliştirme bölümündeyken animasyon şovuna dönüştürmek için çevrimiçi şeridimi seçtiğini hatırlamamı istiyor. Bana bir şans verdiği için çok minnettarım ama

O da garip bir şekilde kıskanç ve sanırım bunun nedeni yıllar önce yarattığı bir programın ilgi odağı olmaktan hızla uzaklaşması ve kendi programını yapma çabalarının hiçbirinin sonuç vermemesi.

Çantasının fermuarını çekerken "Ve ne yapacağımızı biliyorsun," diyor ve raflar arasında dolaşarak çıkışa doğru ilerliyoruz.

Kuralları ezberden okuyorum. "Gino çekici olmamı istiyor ama kadınların onun yerine bana asılmasına neden olacak kadar değil. Ve eğer onun takımındaysam bowlingde harika olmalıyım, değilsem de oyunu onun kazanması için atmalıyım. Çünkü eğer onun oyununu oynamazsam, birkaç hafta sonra sözleşme görüşmelerinde kazık yeme ihtimalim artacak, çünkü sözleşme görüşmeleri bu ayın sonunda."

Parmağını burnuna götürüyor. "Mükemmel."

"Sanki onun tamamen değişken kişiliğine alışmış gibiyim."

Gülümsüyor. "Bu bizim patronumuz. Sen gelene kadar ilgi odağı olmaya alışkındı. Sen tam bir bütünsün ve bu onu çıldırtıyor. Ama bu halka açık etkinlikleri yaptığın için seni gerçekten takdir ediyorum."

Bazıları karikatür koleksiyonumu satın alan müşterilerle dolu kitapçıya göz gezdiriyorum. Çılgın, kaprisli ama dolgun maaş çekimi imzalayan bir TV yöneticisiyle bowlinge gitmem istendi. Programım çok iyi gidiyor. Para kazanıyorum, övgüler alıyorum ve kadınlarla aram çok iyi. Saçlarım, mürekkebeğim, gözlüklerim, saçlarım ve bir zamanlar zayıf olan vücudumun artık güçlü kaslarla dolu olması hoşlarına gidiyor.

Hayat güzel.

"Serena, seni temin ederim ki bir partiye katılmak zor bir şey değil. Ağın başındaki kişinin benimle ilgili garip bir kompleksi olması, birinci dünya probleminin tam tanımıdır."

"Hayır," diyor kitapçının ön kapısına vardığımızda sertçe. "Gerçek bir birinci dünya sorunu nedir biliyor musun? Geçen gün Ben & Jerry's'e gittim ve eve götürmek için bir bardak aldım. İki çeşit istedim. Benim için Coconut Seven Layer Bar, kocam için de Mango Sorbet. Ama tahmin edin ne oldu?"

Bir elimi falcı gibi alnıma götürüyorum. "Hindistan Cevizli Yedi Katmanlı Barları yoktu."

"Daha da kötüsü," diyor elini göğsüme vurarak ve coşkusuyla beni neredeyse yeni çıkan raflara devirerek. "Tatları ayırmak için aralarına yağlı kâğıt koymayı unutmuşlar. Mango hindistan cevizinin içine sızmış," diyor somurtarak.

Kaşlarımı çattım. "Bu gerçekten korkunç. Keşke böyle korkunç bir şey olduğunu hiç bilmeseydim. O görüntüyü aklımdan çıkarabileceğimden emin değilim."

Bu arada Serena'ya veda edip Peace of Cake'e gidiyorum ve Harper arkadaki bir masadan bana el sallıyor. Kitabımı okuyor.

O gözlükleri hâlâ takıyor olmasını dilemem yanlış mı? Ama gözlüklü ya da gözlüksüz, o benim için bunu yapıyor.

Bir parça çikolatalı pasta paylaşıyoruz.

Bunun nasıl
göründüğünü
biliyorum. Randevu
gibi.

Ama öyle değil. Sadece bu pasta/kahve dükkanındaki dilimler çok büyük. İki tatlı bölmesiyle doğmadıysanız, bir tanesini tek başınıza yemeniz mümkün değil. Tatlıyı severim ama sadece bir tane var.

Ayrıca, aramızdaki öyle bir şey değil. Harper'ı çok uzun zamandır tanıyorum, Spencer'la da o kadar uzun zamandır en iyi arkadaşım. Üçümüz aynı liseye gittik ama Harper benden üç yaş küçük, yani ben son sınıftayken ve o birinci sınıftayken onu düşünmek için sol elimi karıştırıyor değildim. O zamanlar onu hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Ayrıca ben sağ elimi kullanıyorum.

Her neyse, şimdi ikimiz de yirmili yaşlarımızın sonundayız ve New York'ta yaşıyoruz, zaman zaman takılıyoruz. Spencer nişanlandığından beri belki daha da fazla; bugünlerde çok daha az müsait. Bazen Harper ve ben hafta sonları sinemaya gidiyoruz ve son zamanlarda sinemada onun yanında oturmak dikkat dağıtmanın tanımını.

Açık konuşalım: Harper amigo kız kadar seksi değil. Victoria's Secret seksi değil.

Tuhaf seksi. İnek ateşli. Video-oyuncu fantezisi ateşli. Egzersiz için kickbox yapıyor, yaz softball oyunlarımızda sıkı bir rekabet içinde ve Hogwarts'ta hangi evde olacağını biliyor. O bir Hufflepuff ve

Evet, herkesin yaptığı gibi Ravenclaw ya da Gryffindor'u seçmeyip sadakatiyle bilinen evi seçmesi beni tahrik ediyor.

Ve o lanet bir sihirbaz. Hayatını kazanıyor. El çabukluğu yaparak ve insanların gözlerini boyayarak kendi faturalarını ödüyor.

Bu gelmiş geçmiş en ateşli meslek sayılır; barmenlikten, mankenlikten, rock yıldızlığından daha ateşli. Belki seksi kütüphaneciden daha ateşli değildir.

Dürüst olmak gerekirse birkaç ay öncesine kadar bunları düşünmemiştim. Ta ki geçen yaz, yıllar önce kendisine yaptığı bir şey yüzünden ağabeyinden öç almak için benden yardım istediği güne kadar. İntikamını almak için softball antrenmanında oynuyormuşuz gibi yaptık.

Gömleğimi çıkardım, ellerini göğsümde gezdirdi ve gerisi tarih oldu. Beynimin yüzde 99,99'u o gün Central Park'ta onunla birlikte oraya gitmeye başladı.

Bak, ben bir erkeğim. Bu *kadar* basit. Biz karmaşık değiliz ve bizi karmaşık göstermeye çalışan herkes saçmalıyor. Bu, gelişmiş hislere, duygulara ve tüm bu cazlara sahip olmadığımız anlamına gelmez. Ancak söz konusu kadınlar olduğunda, ampulün yanması ya da sönmesi için fazla bir şey gerekmez.

Ve Harper o gün sonuna kadar gitti.

Ne tür bir iç çamaşırı giymiş olabileceğini düşünmek yerine onunla boş sohbete odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, özellikle de V yakalı kazağının kenarında siyah saten bir kayışın ipucunu görebildiğim için. Kendimi o seksi giysinin geri kalanının neye benzediğini hayal etmemeye zorluyorum.

Artık çok geç. Şimdi hayal ediyorum, dantelin etini nasıl sardığını görüyorum ve bu çok güzel bir görüntü. Oraya gitmekten hiç korkmadığın için teşekkürler beyin. Ama şimdi konuşmaya odaklanmalıyım.

Üzerinde çalıştığımız pastayı gösteriyorum. "Birden ona kadar ölçeklendirin. Bu pastaya ne verirdiniz?"

Çatalını havada tutarak gözlerini tavana dikeyyor. "Rapture."

"Bunun ölçekte olduğuna inanmıyorum."

"Pastanın bir din olduğunu söyledim."

"O zaman ikinci gelişin uygun olacağını düşünüyorum."

"Geliyorum. Geliyorum dedin," diyor yüzünü ekşitmeden.

"Bunu çok söylüyorum aslında." Sandalyede arkama yaslanıyorum, rahat olmaya çalışıyorum.

"Biliyorum." Kaşlarını oynatıyor ve sonra fısıldıyor, "Sen gelmeden önce kitabını beğeniyordum. Çok kirli." Sanki bu bir sırmaş gibi söylüyor. Sanki karikatürümün bir yaramazlık şenliği olduğunu ilk kez öğrenmiş gibi.

"Asıl bilmek istediğim şey, Nick Hammer," diyor.

kitapçıdaki sarışının asla yanına bile yaklaşılamayacağı bir şekilde, "ilhamınızın geldiği yerdir."

Bilmek bile istemezsin, Harper.

Pastayı inceliyormuş gibi yapıyorum. "Sanırım bu keke bir şey katılmış olabilir."

Bir ısırık alıyor ve göz kırptırıyor. "Evet, lezzetli. İşte bu kadar lezzetli."

Siktir, ne demek istediğimi anladın mı? O çok fazla. Yatakta nasıl olacağını düşünmemeyi gerçekten zorlaştırıyor. Sürekli sözlü şakalaşma halinde, flört ediyor ama tam olarak flört etmiyor. Net etkisi? Ben bir kedyim ve o da lazer işaretçisiyle çalışıyor. Ben kırmızı ışığı kovalıyorum ama asla yakalayamıyorum. Bekar olmam da yardımcı olmuyor. Tek gecelik ilişkilere hiçbir şekilde karşı değilim, ancak şu anda İtalya'da bir kitap üzerinde çalışan son kadın da dahil olmak üzere, seri olarak tek eşli olduğum hiç kimseye aşık olmamış olsam da, daha az bir ilişki adamıyım ve daha çok seri bir tek eşliyim.

Dolayısıyla, yüzde yüz müsaitim, karşımda oturan kadınla kesinlikle ilgileniyorum, ama ona sahip olmam mümkün değil.

Ben kahvemden bir yudum alıyorum, o da sıcak çikolatasına uzanıyor. Tüm zamanımı kupanın üzerindeki dudaklarına bakarak geçiremeyeceğim için etrafa bakıyorum. Tezgâhtaki raflar harika görünümlü pastalarla dolu ve kara tahta menüde standart kahve seçeneklerinin yanı sıra ağız sulandıran tatlar da listeleniyor. Peace of Cake tıklım tıklım dolu. Ahşap masalar neredeyse Yukarı Batı Yakası'nın insan potpurisiyle dolup taşıyor; anneler, babalar, küçük çocuklar, yirmili yaşlardaki gençler ve çiftler.

"Peki kaç kişiydiler?" Harper kitapçıya doğru başını sallar. "Kaç tane ne? Kitap mı satıldı?"

Başını sallıyor. "Orada sana kaç kere asıldılar?" Gülüyorum ama ona cevap vermiyorum.

"Hadi," diye bastırıyor, masaya vurarak. "Senin gibi yakışıklı bir adam. İlgi odağı. Diğer tüm hayranlar da öyle olmalı."

Onun tarifiyle kulaklarım diken diken oldu. Diğer kısımlar da öyle. Ama görüyorsunuz, *yakışıklı adam lafını öyle laf olsun diye söylemiyor*. Sanki bilinen bir gerçekmiş gibi söylüyor. Bu yüzden onu anlayamıyorum. O gün parkta aklının Dostluk Kasabası'ndan çıkıp Yaramaz Düşünceler Kasabası'na gidip gitmediği konusunda da hiçbir fikrim yok. "Hayır, diğer tüm hayranlar değil," diyorum.

"Ama *diğer tüm* hayranlar?" diye soruyor ve kelime seçimine bir kez daha gülüyorum, sanki *diğer* tüm hayranlar artık bir şeymiş gibi.

"Tek söyleyeceğim, sana ihtiyacım olduğunda mükemmel bir kalkan olduğun." Parmaklarımı şıklattım. "Hey, bir fikrim var. Birkaç gün içinde bir etkinliğim var." Ona Serena'nın benimle paylaştığı detayları veriyorum ve patronumun garip kıskançlık sorunlarını anlatıyorum. "Ama Gino hâlâ gitmemi istiyor, o yüzden sen de benimle gelmelisin."

"Kalkan olarak mı? Kadınlar sana asılmasın diye mi?" diye soruyor ve pastadan bir ısırık daha alıyor.

"Eğer orada bir arkadaşınızla birlikteyseniz genellikle bunu yapmazlar."

Çatalıyla ondan bana ve benden ona doğru işaretler yapıyor. "Bu bir randevuymuş gibi mi davranmalıyım?" Bunu dünyanın en çılgın fikriymiş gibi söylüyor ki bu da bana Harper Holiday'in ellerini göğsümde gezdirmesi gibi düşünceleri bir daha aklımdan bile geçirmemem gerektiğini söylüyor. Birkaç hafta önce onun O yüzünün resmini çizdiğimi bilmesi gerekmiyor. Ne çizdin? Bu çok mu yanlış? Yaşamak için yaptığım şey bu. O kadar da garip değil. Ayrıca, dosyayı sildim. Sadece bilgisayarı kurcalıyordum, yemin ederim.

"Spencer ve Charlotte'un yaptığı gibi mi?" diye ekliyor, sanki onların hilesini unutabilirmişim gibi, özellikle de kendi yolunda işe yaradığı için -düğünleri iki hafta içinde.

"Hayır, aynı şeyi yapsaydık bu çok saçma olurdu," diyorum, bir ısırık daha almak için çikolataya yumuluyorum. "Bu, bir aşk yazarının bir sonraki romanında aynı kinayeyi kullanması gibi olurdu."

O şüpheci kaşları tekrar havaya kalkıyor. "Kinayeleri nereden biliyorsun?"

"Bir gösteri yazıyorum." *Çiz ve yaz*, ama sen anladın.

"Seninki kirli bir süper kahramanın animasyonlu bir parodisi. Ve yine *de* sen

Aşk romanlarındaki mecazlara aşına mısınız?"

"Birkaç ay önce bir romantik yazarla çıktım."

"Nasıl bir şeydi?"

"Çıkmak gibiydi," diye kestirip attım.

Gözlerini deviriyor. "Hayır. Seninle pratik yapmak istedi mi?"

Gülüyorum, sorma cesareti hoşuma gidiyor. "Sahneleri mi kastediyorsun, Harper?" Bir içki daha alırken başını sallıyor.

Ben de başımı sallıyorum. "O yaptı."

"Öyle mi?" diye soruyor, kupasını bırakırken ses tonundan merak damlıyor.

"Evet."

"Vay canına. Kitabını okuduğunuzda hayatınızın ifşa olduğunu görmek gibi bir şey miydi?" "O henüz çıkmadı. Sanırım sırada o var."

"Ona ne oldu?"

"Bitti," diyorum omuz silkerek. Bu konuda üzgün değilim. Birlikte olduğumuz birkaç ay boyunca iyi vakit geçirdik.

"Neden?"

Çünkü eğlenceliydi, başka bir şey değil. Ve çünkü J. Cameron -bu onun takma adı- işine kafayı takmış durumda. Kurgu onun dünyası. Bir de İtalya'ya gitti. "Floransa'ya gitti. Sanırım bir sonraki kitabı orada geçiyor," dedim Harper'a.

"Ve senin"-hava tırnaklarını çiziyor-"araştırmasına *yardım* ettiğin kitabı okumayı dört gözle bekleyeceğim."

"Belki de sana takma adını asla söylemeyeceğim."

Kahvemden bir yudum alırken, "Bunu senden çıkaracağım," diyor. "Erkeğin kızın içindeyken ya da hemen sonrasında kıza onu sevdiğini söylediği o sevimsiz seks sahnelerini yazıyor mu?"

Gülmekten neredeyse içkimi tükürecektim. "Tanrım. Sahnelerin ne kadar bayağı olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ben aşk romanı okumam."

"Belki de yapmalısın. Bazıları oldukça ateşli," diyor gözlerinde bilmiş bir parıltıyla, elindeki konuya geri dönmeden önce. "Yani etkinlik. Şunu açıklığa kavuşturalım. Ondan daha erkek olmanı kaldıramayacak kadar hödük olan patronunla başa çıkmaya yardımcı olmam için ve kadınları bir erkek kedinin kızısan kedileri çektiği gibi çektiğin için mi ekürin olmamı istiyorsun?"

Ah kahretsin, keşke o kelimeyi kafatasımın içindeki kirli düşünceler fabrikasına bu kadar yakın bir yerde kullanmasaydı. "Bunun doğru olduğunu söyleyemem."

Harper mağazanın olduğu yönü işaret ediyor. "Dükkândaki kadının *Pop'a* ne kadar fena asılmak istediğine bakılırsa, sanırım sana sürekli asılıyorlar," diyor ve doğruyu söylesem tam bir ukala piç gibi konuşacağım. Evet, öyle. Bu çok oluyor ama her zaman bugünkü gibi değildi. Başarıyla birlikte kadınların ilgisi de artıyor ve sadece bana değil, mal varlığıma da ilgi artıyor. Yeşil olanlardan bahsediyorum, et ve kemikten yapılmış olanlardan değil, ama onları da seviyorlar.

Cevap olarak tek omuzumu silkıyorum.

Gülümsüyor. "Ben giderim Nick. Sonra bir şeye ihtiyacım olduğunda senden bir iyilik isteyeceğim. Anlaştık mı?"

"Benim için çalışıyor."

Pastaya uzanıyor, parmağını kremaya daldırıyor ve ağzına götürüp yalıyor. Oh Tanrım. Lanet olsun. Neden bana böyle işkence ediyor? Şükürler olsun ki oturuyorum. Bugünlerde anlık sertleşme karışımındaki malzemelerin yarısı olduğunu bilmesine gerek yok - sadece nasıl okuyacağımı bilmediğim kasıtsız bir seksi-vixen yorumu ekleyin ve bir pop-up dükkanı gibi.

"Bakın! Bu Muhteşem Anna!"

Harper başını sahne adını söyleyen genç sese doğru çeviriyor. Düzenlediği çocuk partilerinde gerçek adını kullanmıyor. Onlar için o, Muhteşem Sihirbaz Anna. Üniversite arkadaşlarıyla Facebook profilini işiyle ilişkilendirmeden tutmanın daha kolay olduğunu söylüyor.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor ve sandalyesinden fırlayıp eğiliyor ve vahşi kahverengi saçları ve burnunun üzerinde çilleri olan bir kıza merhaba diyor. Harper işaret parmağını kızın dudaklarına koyuyor ve "Gözlerini kapat" diye fısıldıyor.

Küçük kız istenileni yapar ve Harper iki saniye sonra gözlerini açmasını söylediğinde, çocuğun kulağının arkasından dikkatlice katlanmış bir dolar banknotu çıkarır. Kızın çenesi düşer. Spoiler uyarısı: Harper banknotu cebinden kızın gözleri kapalıyken çıkarmıştır. "Ama durun," diyor Harper sihirbaz sesiyle ve sonra sol elini kızın diğer kulağının arkasına götürüyor ve kağıt uçak gibi katlanmış bir banknot daha çıkarıyor.

Tamam, bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Harikasın," diyor çocuk huşu içinde ve sonra babasına bakıyor, Harper'ın gözleri de onu takip ediyor. Baba uzun boylu ve sağlam yapılı; eğer bekârsa, ki yüzüğünün olmayışından bekâr olabileceği anlaşılıyor, düzenli olarak skor yaptığına dair bir şüphem var. Hayır, onu çekici bulmuyorum, çünkü erkekleri çekici bulmuyorum. Chris Hemsworth'e benzeyen birinin yakışıklı olduğunu anlayabilirsiniz. Harper ayağa kalkıyor ve sallanıyor. Elini uzatıp masamızda kendini sabitliyor.

"Haaa ... huuu ... hooo ..."

Bu da ne?

Harper yeni bir dil konuşmaya çalıştıkça merakım artıyor ve daha dik oturuyorum.

Bekle, sadece *merhaba* demekte başarısız oluyor.

"Merhaba Anna," diyor adam, sonra sesini alçaltıyor ve sanki gerçek adı onların özel sırrıymış gibi fısıldıyor, "Harper."

Ve sanki onun adını söylemekten hoşlanıyormuş gibi görünüyor. Vay be. Hemsworth zil sesi ondan hoşlanıyor.

Harper yine ağzını açıyor. Kulağa şöyle gelen bir şey
Hiiiiiiyyyyaaaaa, Simon o güzel dudaklardan *çıkıyor*.

"Nasılsınız? Burası harika bir yer, değil mi?" diye soruyor.

Sanırım, ama emin olamıyorum, *evet* diyor. Ya da "*evet*" de diyebilir, çünkü aniden İngilizce bir kelime hatırlayamıyorum krizine girdi.

"Hayden üç hafta sonraki partisi için çok heyecanlı. Geri sayım yapıyor ve hâlâ geçen ay Carly'nin beşinci yaş gününde yaptığınız numaralardan bahsediyor."

Harper dikkatini tekrar Hayden'a çevirir. "İyi vakit geçirdin, değil mi? Gizli kartını tahmin etmem hoşuna gitti mi? Ya da belki havaya yükselebildiğim zaman?" diye sorar ve çocukla konuşurken konuşması tamamen normale dönmüştür.

"Gizli karta bayıldım! Evet! Bunu partimde istiyorum!" "Bütün iyi şeyleri alacaksın."

Simon bana doğru bakıyor ve sonra boğazını temizliyor. Bana hızlıca el sallıyor ve Harper kızarak, "Bu benim arkadaşım, Bay Orgazm," diyor.

Sessizlik. Sanki biri camı kırmış da hepimiz yerdeki enkaza bakmak zorunda kalmışız gibi tüm mekana bir sessizlik çöküyor.

Harper'ın bu adamla konuşmasını izlemek tam bir tren kazası. Aynı anda hem korkunç hem de harika.

Elini ağzına götürür ve yüzü kıpkırmızı olurken burnunun kenarını sıkar. Simon onun bu gafına gülüyor ve Hayden da belki de Harper'ın bir itfaiye aracının rengine bürünmesini komik bulduğu için bu sahneye kıkırdıyor. Bir kova patlamış mısır alıp bu şovu izlemeye devam etmeye hazırım çünkü Harper'ın kendisinden hoşlanan bir erkekle nasıl etkileşime gireceği konusunda hiçbir fikri olmaması büyüleyici.

"Yani Nick," diye ciyaktadı. "Bu Nick. Onu Vicious'tan kurtardım."

Simon kaşlarını çatı. "Kötü niyetli mi?"

Ayağa kalkıyorum. "Bir yeraltı dövüş kulübünün başındaki korkunç adam. Ya da belki bugünlerde bir motorcu çetesi. Her iki durumda da korkunçtu," diyorum ürpererek, sonra bir el uzatıyorum. "Nick Hammer. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Simon," diyor. "Bu da kızım Hayden."

Çocuğuna merhaba dedim.

Harper Simon'a bakarken başparmağını bana doğru uzatıyor. Konuşması neredeyse normal seviyeye dönmüş gibi görünüyor. "O benim kardeşimin en iyi arkadaşı. Yani tamamen yasak bölge."

Ahh . . .

Olaylar gelişiyor. Harper bu adamdan gerçekten hoşlanıyor, çünkü ona müsait olduğunu söylüyor.

"Bildiğim iyi oldu," diyor Simon gülümseyerek. "Seni arayacağım ve belki bir araya gelip parti için hazırlık yapabiliriz. Numaralar ve diğer şeyler hakkında konuşuruz."

Garip bir vedalaşmanın ardından Simon kızını dükkânın karşı tarafındaki tek boş masaya götürüyor. Harper'a dikkatle bakıyorum. Karşı koyamıyorum. Bunu kurcalamak zorundayım. Ayrıca, onun çıplak olduğu düşüncesini aklımdan atmama yardımcı olacak. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Kederle iç geçiriyor. "O kadar belli mi?" diye fısıldıyor.

"Hayır," diyorum nazikçe. "Yani, göreceli olarak konuşuyorum. Elinde 'Senden çok hoşlanıyorum' yazılı bir pankart tutmuyordun."

Başını öne eğiyor. "Ugh. Ben böyle-"

Ama cümlesini tamamlayamıyor, çünkü Harper alnını avucunun içine düşürüp dirseğinin masanın üzerinde kaymasına neden olarak sıcak çikolatasını hızlı bir şekilde gönderdiğinde utanç geçidi tekrar başlıyor.

Ben.

Ve evet.

Üç saniye sonra, üzerinde Hobbes yazan en sevdiğim soluk gri tişörtüm ılık süt ve çırpılmış krema kalıntılarıyla kaplanmıştı.

Yanağını masaya dayayıp tetiği çekme taklidi yaparken "Vur beni şimdi," diye inliyor.

"İyi ki bugün çamaşır günü," diyorum ve *bunun içinde bir yerlerde Bay Orgazm'ın günü kurtardığı bir hikâye olmalı diye düşünüyorum.*

Yüzünü kaldırıyor. "Seninle bir yere gitmemi istediğinden gerçekten emin misin?"

Abartılı bir şekilde başımı sallıyorum ve sıcak çikolata lekeli tişörtümü çekiştiriyorum. "Yardımcım olma konusunda anlaşmaya vardık sayılır, Prenses Garip."

Harper sağ kolunu arkaya sallıyor, öne doğru kavis çiziyor ve ardından dokuz kiloluk, alevli pembe neon topu fırlatıyor. Top muhteşem bir düz çizgide, yanıp sönen gümüş ışıklarla aydınlanan kulvarda hızla ilerliyor ve üç lobutu vurana kadar nefesimi tutuyorum.

Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama hasarın burada sona ermesi için sessizce dua ediyorum. Ama bitmiyor. İki iğne daha sallanıyor ve sonra teslim oluyor.

Diğerlerinin pes etmemesi için parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Öyle bir şans yok. Üç tane daha devrildi ve bu iğnelerden biri son çifti devirdi.

Ve hepsi yere düşer.

Harper kollarını yukarı kaldırıp havayı yumrukluyor. Gecenin ikinci yumruğu, bir yedekle birlikte. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Takımım Gino'nun takımını yenmeye çok yaklaştı. Gizlice ona bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, dudakları cetvel inceliğinde bir çizgi oluşturuyor ve gözleri neredeyse yarık gibi. Skor ekranının yanındaki turuncu plastik sandalyeye tünemiş, bana kısa bir süre için dik dik bakıyor, sanki onun sayı almasına izin vermem tamamen benim suçummuş gibi. Serena beliriyor ve elini omzuna atıp ona bir şeyler fısıldarken ışııl ışııl gülümsüyor. Muhtemelen şirket fotoğrafçısına peynir demesini hatırlatıyor, çünkü bu fotoğrafları Comedy Nation Instagram akışında yayınlayacaklar.

Odağımı tekrar Harper'a çeviriyorum. Mavi gözleri ışııl ışııl ve pırıl pırıl, kafası da bir çeşit güzel. Top dönüşünde bana doğru yöneliyor. Bir şampiyon gibi bowling oynaması beni şaşırtmamalı. Bahse girerim bilardoda da çok iyidir. Muhtemelen dartta da her seferinde hedefi on ikiden vuruyordur. Yardım almadan lastik bile değiştirebilir.

İşte bu çok seksi bir görüntü. Ah,
lanet olsun.

Onun oto tamir becerileri hakkında spekülasyon yapmak kötü bir fikir, çünkü o bana doğru kasıla kasıla yürürken, zihnimde Harper'ı Daisy Dukes giyen, göğsüne eşinin kazağını geçirmiş, bacaklarında seksi yağ izleri olan kızıl saçlı seksi bir tamirci olarak resmediyorum. Nedenini bilmiyorum ama piliç-otomatik-tamirci fantezilerinde kadınların Daisy Dukes giymesi gerekiyor. Bu erkek kural kitabının bir parçasıdır ve bundan sapamazsınız. İstedigiğimden değil. Bunun bir sebebi var. Günah kadar seksi.

"Bunu gördün mü?" diye soruyor, kutlamak için kollarını bana sararken gülümsüyor ve ben de şu anda onun için sertleştiğimi tamamen belli etmemek için nereden geldiği belli olmayan fantezimi bir kenara itiyorum. Ama gerçekten, motorum üzerinde çalışırken çok iyi görünürdü.

İşin ironik yanı, arabam bile yok.

"Bana üç yüz attığını söylememiştin," diye fısıldıyorum ağzımın kenarından, ben de karşılık verip onu kollarımla sararken. Çünkü .

. . şey, o başlattı ve bu şekilde bana sarıldığında harika hissediyor. "Hayır, o kadar da iyi değilim," diyor ayrılırken, kısa bir nefes çekerek-yaşanmış bir an.

Bowling toplarını kulvarlardan çekip alan makineye bakarken ona yan gözle bakıyorum. "Bu geceki ikinci isabetindi," diye hatırlatıyorum ona. "Sen bir ringer'sın. Bu küçük gerçeği kendine sakladın."

Şakacı bir şekilde omuz silkiyor. "Bir kızın bazı sırları olmalı." Ve ben de onunkileri bilmek istiyorum.

"Bu doğru olabilir," diyorum, sonra sesimi daha da alçaltıyorum, ancak bowling salonunun ses sisteminde bangır bangır çalan Go-Go'nun melodisinin üzerinde herhangi birinin bir kelime duyması zor olacaktır. "Ama sen öldürmeye devam edersen, ben de müzakerelerde ölü bir adam olabilirim."

Elini ağzının üzerine kapatıyor. Parmaklarının arasından "Oh, kahretsin," diye fısıldıyor. "Kazanmaya bu kadar yakın mıyız? Senin Velcro'n olmakla o kadar meşguldüm ki neredeyse unutuyordum."

Gözlerini hafifçe kaldırıp Gino'nun yanına park etmiş ufak tefek bir esmer kıza bakıyor. Adı Franci. Tanıtım bölümünde çalışıyor ve her zaman yaptığı gibi kasıklarına kadar uzanan bir etek giyiyor. Bu gece ilk geldiğimde bana doğru yürüdü, sonra yanımda Harper'ı görünce hemen diğer tarafa döndü. Şimdi de Gino'ya asılıyor, ki bu harika, çünkü o da beni bu konuda yendiğini düşünecek. Ama çok az şey biliyor.

Son gülen iyi güler. Birkaç ay önce Franci beni Tinder'da bulmaya çalıştı. Meğer ben Tinder'da olmadığım için onun yerine kardeşim Wyatt'ı bulmuş. Wyatt marangozluktan mteahhitliğe geçmiş, işleri deli gibi büyüyor ve görünüşe göre Franci onun aletlerinden oldukça memnun kalmış. Ya da bana öyle söyledi. Ona bunun EDİ olduğunu söyledim, ama EDİ kardeşimi oldukça iyi tanımlıyor.

Makine topu tkrdğnde, Harper için onu tutuyorum, göğsüme getiriyorum ve ellerimi etrafına sarıyorum. Sesimi alçaltıyorum. "İstemekten nefret ediyorum ama bir sonraki kareyi senin atmanı istiyorum."

Omuzları kt. "Gerçekten mi?"

"Onu ezersek çılgına dönecek. Takımının kazanmasını ve hayır işleri için en çok parayı toplamasını istiyor. Tüm ticari dergilere gönderdikleri fotoğrafın kendi fotoğrafı olmasını istiyor."

Derin bir i çekti. "1919 Dünya Serisi gibi mi atacaksın?"

Başımı sallıyorum. "Tıpkı White Sox'ın yaptığı gibi yap."

Kaşlarını atıyor. "Bu bana acı veriyor."

"Biliyorum. Ama mr boyu içki ... ve ömür boyu pasta, tamam mı?"

Kararlılıkla başını sallıyor ve kollarımdaki topa uzanıyor. Parmakları kısa bir süreliğine gömleğimin kumaşını sıyrıyor, düğmeleri çözülmüş ve manşetleri kıvrılmış sıradan bir gömlek. Belki hayal görüyorum ama parmakları göğüs kaslarımda gereğinden uzun süre kalıyor gibi geliyor.

Aklı başında her erkeğin yapacağı şeyi yapıyorum - topu daha sıkı tutuyorum, böylece daha yakına gelmek zorunda kalacak. Yapıyor ve evet, parmak uçları kesinlikle bana dokunuyor.

İyi ki bu topu çok uzun süre tutabiliyorum. şanslıysam bütün gece.

"Nick," diye fısıldıyor yalvarırcasına ve adımı söylediğinde sesinin tüy gibi diken diken olması kulağa o kadar hoş geliyor ki. Anında o tonu ve onu takip eden her şeyi hayal gcmde duyuyorum -daha fazla, daha *sert*, *lütfen*, *şimdi*, *evet*, *evet*, *evet*. "Topu alabilir miyim lütfen? Bir sonraki dönüşü berbat edebilmemin tek yolu bu."

Gz kırıyorum ve ona uzatıyorum.

Top makinesine yaslanıyorum ve onun yerine gitmesini, topu göğsüne getirmesini ve kolunu arkasına doğru itmesini izliyorum. Topu bırakmadan önce birkaç hızlı adım atıyor. Geriliyorum çünkü o vuruşu yaptığı zamanki kadar parlak görünüyor.

Ama kız iyi. Kolu biraz daha genişçe sallanıyor ve pembe küre bir an için düz bir şekilde yuvarlanıyor, sonra yön değiştiriyor ve kısa süre içinde olukla tanışıyor.

Ondan oyunu mahvetmesini istemek çok utanç verici olsa *da* sessiz bir *evet diyorum*. Daha da fazla sayı toplayacağından ve bunu yaparken muhteşem görüneceğinden hiç şüphem yok. Koyu mavi dar kot pantolonu, mor ve yeşil baklava desenli kazağı ve beyaz-kırmızı bowling ayakkabılarıyla bu gece görülmeye değer bir manzara. Saçları burgu şeklinde toplanmış, ipeksi kırmızı teller başının üzerinde yığılmış. Boynu uzun ve zarif; teninin orasının ve her yerinin muhteşem bir tadı olduğunu hissediyorum. Boynu boyunca, boğazının sütunu boyunca, kulağına kadar yumuşak, kalıcı öpücüklerden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum. İnleyip inlemeyeceğini, iç çekip çekmeyeceğini ve bana doğru eğilip eğilmeyeceğini, vücudunun daha fazlasını isteyip istemeyeceğini.

Buna bayılacağına karar verdim çünkü onu o kadar güzel öperdim ki içimde erirdi. Çok daha fazlasını isterdi ve ben de ona bunu verirdim, onu her şekilde iyi hissettirir, çılgına çevirirdim. Göğüslerinin arasından, karnından aşağıya, kot pantolonunun düğmesine kadar bir yol yalardım. Hızlı bir hareketle kotu çözerdim. İki saniyeden daha kısa bir sürede kotunu çıkarırdım, çevik parmaklarım külotunu aşağı çekerdi.

Arkasını dönüp bir *oh olsun hareketi yapıyor* ve ben de bu çok canlı, çok tahrik edici, çok umut verici fanteziyi internet tarayıcınızın geçmişini temizleyebileceğinizden daha hızlı bir şekilde kapatıyorum. Bana geri dönüyor, uygun bir şekilde kederli görünüyor. Gino gülümsüyor, Harper'ın son birkaç kareyi patlatması sayesinde takımı kazanmaya devam ederken devam eden kaygan bir sırtış. Tuttuğu fotoğrafçı kıvrıcık saçları, koyu renk gözleri ve geniş çerçevesiyle bana doğru yürüyen Gino'nun fotoğrafını çekiyor.

"İyi oynudu Nick," diyor, kurnaz ve sahte bir şekilde. "Bir dahaki sefere iyi şanslar." *Eski dost, eski arkadaş* hareketiyle omzuma vuruyor. "Ama hey, en azından dizileri yazmakta iyisin."

"Umalım da bowling oynadığımdan daha iyi yazayım," diyorum ve bunu ona sevdiği şekilde, bir garnitür yalakalıkla sunuyorum.

Bir goril gibi yüksek sesle gülüyor. Sonra Gino birkaç adım ötede çantasındaki telefonunu kontrol eden Harper'ı fark ediyor. "Ah, kızılar," diyor, sanki kemikten bir parça et emiyormuş gibi. "Ateşli ve alınganlar."

İstemsizce yumruklarımı sıktım. Ama ben daha "Kapa çeneni, seni maymun" diyemeden Harper arkasını dönüyor ve ikimize de o muhteşem gülümsemesini gösteriyor. Bu saf bir sihir. Çocukları büyüleyen ve partiler için ona aylar öncesinden rezervasyon yaptıran ebeveynlerin kalbini

kazanan şey bu. Geniş, karizmatik ve tamamen çarpıcı.

"Merhaba. Çok iyi bir oyun çıkardın," diyor Gino elini uzatarak. Elini sıkıyor ve ben de ona ayrılırken ellerini iyice yıkaması gerektiğini hatırlatmak için aklıma bir not alıyorum. Belki birkaç kez el dezenfektanı bile kullanabilir. Kahretsin, elini tutuş şekline bakılırsa, burada tam bir dekontaminasyon odasına ihtiyacımız olacak.

"Çok teşekkür ederim. Ama dürüst olmak gerekirse, sen çok harikasın," diyor ona, gözlerinde hayranlık dolu bir bakışla. "Oldukça inatçı bir rakip."

Bunun için onu öpebilirim.

"Oh, beni pohpohluyorsun," diyor elini sallayarak.

"Seni temin ederim, birinin senin gibi şeritleri sallaması iltifat değil," diyor ve ardından omzunu seksi bir şekilde sallıyor.

Ve bu da para atışı, millet. Gino onun avucunun içini yiyor. Bana dönüyor ve başparmağını Harper'a doğru uzatıyor. "Onu sevdim, Hammer. O bir kaleci."

"Kesinlikle öyle," diye ekliyorum.

Ayrıldığımızda, kolumu tuttu ve pazumu sıktı.

Kollarım güçlüdür. Bu benim kibirli olduğum anlamına gelmiyor. Gerçekten öyleler, egzersize olan bağlılığım ve belki de bunun faydalarına olan bağımlılığım sayesinde. Eli sol kolumun üzerinde kıvrılıyor ve evet, spor salonunda geçirdiğim saatler şu anda buna değişiyor. "Yeterince dalkavukluk ettim mi?"

"Sanki bu konuda yüksek lisans yapmışsın gibi."

Ayakkabı reyonuna giderken otomatın önünden geçerken kaşlarını oynatıyor. Bir kez daha sıkıyor. "Bu arada, kolların güzelmiş."

Sonra bırakıyor ve ben de makinenin önünde durup bir kraker kutusu almak ve dibinde şifre çözücü bir halka aramak istiyorum. Bu yarı flört, yarı değil sözleriyle ne demek istediğini çözecek bir şey. "Güzel kollar" bir iltifat mıydı, yoksa sadece genel bir gözlem miydi? Üstüne çıkarken tırnaklarını kollarında gezdirmek istediği anlamına mı geliyordu, yoksa mesela dairesindeki ağır bir sehpayı kaldırmak için faydalı olabileceğimi mi düşünüyordu?

Neredeyse benden önce tezgâha doğru atlıyor. "Unutma, artık bana da bir oyun borçlusun Nick Hammer. Seninle bir rövanş maçı istiyorum."

"Sıra sende" diyorum, çünkü en azından *rövanş daha fazlası* demek ve en çok istediğim şey de bu.

Ayakkabılarının bağını çözmek için eğiliyor ve ayağa kalktığı anda onları tezgâhın üzerine vuruyor. "Oh hey," diyor ve yüzü aydınlanıyor.

"Harper Holiday!" Tezgâhın arkasındaki adam belli ki onu tanıyor. Siyah saçları, düz dişleri ve Harper'dan alamadığı kahverengi gözleri var. Tanrım, Manhattan'da onu istemeyen bir erkek var mı?

"Hey, Jason, nasılsın? Seni o zamandan beri görmedim-"

"Son sınıftayım," diyerek gülümsüyor ve ayakkabıları alıyor.

"Bu benim arkadaşım Nick," diyor ve kolumu tekrar sıkıyor. "O da Carlton Prep'e gitti. Ama biz birinci sınıftayken o son sınıftaydı."

"Hey, dostum. Seni hatırlıyorum. Her zaman bir defterin üzerine eğilmiş çizgi romanlar çizerdin," diyor sırtarak ve bana Chucks ayakkabılarımı uzatıyor.

"O benim," diyorum ve umarım öylece bırakır. Liseden nefret ettiğimden değil. Hiç de değil, çünkü nefret eden biri değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, sessiz çocuk olmak en kötü kader değildi. Bir sürü arkadaşım vardı. Ama konu kızlara gelince tam bir şifre gibiydim.

"Malın iyiydi," diye ekliyor ve ben de omuzlarımı dikleştirip ona teşekkür ediyorum. Bu adam o kadar da kötü değil.

"Burada çalıştığını bilmiyordum," diyor Harper.

Ellerini uzatıyor ve etrafı işaret ediyor. "Her zaman. Burası benim yerim. Benim küçük toprak parçam."

"Şaka yapmıyorum! Neon Lanes'i sen mi işletiyorsun?" diye soruyor, adamın uzattığı kısa botları giyerken ve ben ayakkabılarımı bağlarken iyice etkilenmiş görünüyor.

"Sahip ol ve işlet." Tezgâha dokunuyor. "Her şeyden biraz yapıyorum. Bir dahaki sefere buraya geldiğinde selam vermeyi unutma. Ve hey, Facebook'ta var mısın?" "Varım."

"Beni ara. Benimle arkadaş ol. Arayı kapatalım" diyor.

Uzaklaşırken ona bakıyorum. "Senden hoşlandığının farkında mısın?"

"Ne?" diye soruyor, sanki ona maymunların Jüpiter'de yaşadığını söylemişim gibi. "Evet. Senden hoşlanıyor."

"Sen delisin," diyor başını sallayarak.

"Sen bir tripsin, Harper. Bazen hiçbir fikrin olmuyor. Bu çok sevimli," diyorum ve sonra arkadaş olarak geldiğimiz ve arkadaş olarak gideceğimiz için, ama onu isteyen diğer pislikler izliyor olabilir diye, bir kolumu ona doluyorum.

"Cidden, Nick. Neden böyle söylüyorsun?"

Onu daha yakına çekiyorum ve o da bana izin veriyor. "Prenses Clueless, habersiz olduğun her şey hakkında bir eğitim almak üzeresin."

Midtown'daki Speakeasy'de iki tabure kapıyoruz. Barmen Julia bize iki bardak altlığı uzatıyor ve siparişimizi alıyor.

Julia, tüm sözleşmelerim için kullandığım hukuk firmasının sahibi olan adamla evli. Clay Nichols. Dükkanı o işletiyor ve Manhattan'ın en korkusuz eğlence avukatı. Kuzeni Tyler da yakın zamanda ona katıldı. Tyler da bir canavar ve benim için günlük işleri hallediyor. Gino'yla uğraşmasını istediğim kişi kesinlikle o.

Julia bana bir Imperial Stout dolduruyor ve ardından Harper'ın sipariş ettiği tekila ve limonlu sodadan oluşan içkiyi karıştırıyor.

Kredi kartımı verirken ikimize de göz kırparak, "Ve arkadaşınız için bir Uzun Mesafe Sevgilisi, hemen geliyor," diyor.

Julia başını sallayarak plastiği bana geri uzatıyor. "Paran burada geçmez, yakışıklı."

"Lütfen. Israr ediyorum," diyorum, tekrar deneyerek.

Bana dik dik bakıyor. "Sanki benimle *ısrarcı* davranabilirmişsin gibi. Bu bir kuraldır. Nichols ve Nichols'un hiçbir müşterisi asla içkisinin parasını ödemeyecek. Şimdi kızıl saçlı güzel arkadaşınla içkinin tadını çıkar," dedi ve kokteyli Harper'a uzattı.

"Umarım beğenirsiniz. Bu arada, saçlarına bayıldım," diyor ve bu komik çünkü Julia'nın kızıl saçlı yorumu beni rahatsız etmiyor - saçları aynı tonda olduğu için bunu bir iltifat olarak söylüyor, Gino ise bunu dangalak bir Neandertal tarzında söylüyor. Tıpkı onun her şeyi kastetmesi gibi.

"Teşekkür ederim," diyor Harper, elini saç buklelerinde gezdirirken. Bowling salonundan ayrıldığımızda saçlarını açmıştı. "Senin için de öyle."

"Söyledikleri doğru. Kızıl saçlılar daha çok eğlenir. O yüzden eğlenmeyi unutma," diyor ve yeni bir grup müşteriye hizmet vermeye gitmeden önce elini Harper'ın koluna bastırıyor.

Harper bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık var. "Oldukça arkadaş canlısı." İçkiyi dudaklarına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor. Yutkunurken gözleri açılıyor ve bardağı işaret ediyor. "Çok da iyi içki yapıyor. Bu harika."

"O boşuna ödüllü bir barmen değil. Speakeasy'de en iyi içkiler var. Kardeşine burada olduğumuzu söyleme," diye şaka yapıyorum, çünkü Spencer ve Charlotte'un Manhattan'da üç barı var.

Dudaklarını sıkıyormuş gibi yapıyor. "Sırrımız benimle güvende," diye fısıldıyor ve bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez kendimi başka sırlarımız olup olmayacağını merak ederken buluyorum, mesela arzuladığımız şeyler, bizi çılgına çeviren, karanlıkta bizi tahrik eden şeyler hakkında ve onunki benimkiyle eşleşecek mi?

"Bu arada, bu gece kalkanınız olarak iyi iş çıkardım mı?"

"Sen en iyisiydin," diyorum ona, sonra içkimden uzun bir yudum alıyorum.

Lanet olsun, buradaki biralar da muhteşem.

"Bir dahaki sefere ve bir dahaki sefere ne yapacaksınız? Bayanlardan durmaksızın sorular geliyor. Hızlı bir ilgi gibi."

"Hey," diyorum, elimi dizine koyarken onu durduruyorum. "Tencere. Kettle." Bir kaşını kaldırıyor. "Nasıl yani?"

"Simon'dan Jason'a, sizin için sıraya giren erkekler var gibi görünüyor."

Başını sallıyor ve bana "*Ne içiyorsun?*" anlamına gelen evrensel bakışını fırlatıyor. Ardından da "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

Ona bakıyorum. "Ciddi misin?" "Cidden mi, ne?"

Elimi dur işareti gibi kaldırdım. "Jason'ın sana karşı bir şeyler hissettiğinin farkında mısın? Sana bowling salonunda söylediğim gibi. Hemsworth'e benzeyen baba Simon da öyle."

Gözlerini kısar. "Hiç sanmıyorum."

Başımı ısrarla sallıyorum. "Öyle olduğunu *biliyorum*."

O da aynı kesinlikle başını sallıyor. "Hayır."

"Evet, Prenses Denial. Jason senden hoşlanıyor. Bu çok açıktı."

"Hayır, *bu çok* açık," diyor Harper, sol elini kaldırıyor, başparmağını ikiye büküyor, sonra sihirli bir şekilde başparmağının ucunu çıkarıyormuş gibi yapıyor, ancak bunu nasıl yaptığı o kadar kötü anlaşıyor ki.

"Bekle. Yani gerçekten başparmağını koparmadın mı?"

On parmağını da havaya kaldırıyor. "Hayır! Şaşırtıcı bir başarı, değil mi? Hepsi hâlâ bende."

"Ve Jason'ın 'Facebook'ta arkadaş olalım' dediği eski sınıf arkadaşının senden hoşlandığını fark etmemen de aynı derecede şaşırtıcı."

İçkisini alıyor, omuz silkiyor ve biraz geri deviriyor.

O zaman Harper'ın karşı cinse olan şaşkınlığının iki yönlü olduğunu fark ediyorum. Kendisinden hoşlanan erkeklerin yanında nasıl davranacağını bilmiyor ve onların da ne zaman kendisinden hoşlandıkları hakkında hiçbir fikri yok.

Bencilce, bu harika bir keşif çünkü onu çıplak, altımda, üstümde, bana doğru gelirken düşünmeye devam etmek için tam yetkiye sahip olduğum ve onun hiçbir fikri olmayacağı anlamına geliyor. Onun çıplak olduğunu çok fazla düşündüğüm düşünülürse -örneğin iki saniye önce aklım külotunun ne renk olduğunu merak etmeye gitti- bu çok iyi bir şey.

Özellikle de bir sonraki doğal adım, onu giydiğine karar verdiğim soluk pembe külottan soymayı hayal etmek olduğu için.

Ama Harper'ı önemsiyorum ve erkeklerle ilgili her konuda bu küçük akıcılık eksikliğinin bir noktada onun için büyük bir sorun haline geleceğini söyleyebilirim. Kadınlara yardım etmekten hoşlandığım için, ona doğruyu söylüyorum. "Birincisi, evet, Jason senden hoşlanıyor. İkincisi, Simon da öyle. Ve sol elim üzerine bahse girerim ki Simon geçen gün beni sıcak çikolataya batırdığından beri sana çoktan mesaj atmıştır."

Bu bana küçük, pişman bir gülümseme kazandırdı. "Gömleğinden çıkardın mı?" "Henüz çamaşır yıkamadım. Deterjanım bitti."

"Bunun için mağazaları var."

"Evet. Öyle. Ama beni raydan çıkarabileceğini sanma." Sol elimi kaldırıyorum. "Çizim yapmayan elimi bahis olarak sunmam, Simon'ın sana mesaj attığından yüzde yüz emin olmadığımı düşündürmesin. İki elime de gerçekten bağlıyım."

"Peki," diyor, sanki ona bir maliyeti varmış gibi oflayarak. "Bugün erken saatlerde bana mesaj attı."

"Kendimi şaşırtıyorum. Ne dedi o?"

Elini çantasına attı, telefonunu buldu ve mesajı bana gösterdi.

Selamlar. Umarım harika bir hafta geçiriyorsundur. Bir araya gelip parti hakkında konuşmayı çok isterim. Bir ara kahve içer miyiz?

"Dava. Kapandı."

"Bu nasıl bir şeyi kanıtlar?"

"Tamam. Size bir şey sormama izin verin. Düzenli olarak ebeveynlerle bir araya gelip yaptığınız partiler hakkında konuşmaya ihtiyaç duyuyor musunuz?"

"O kadar sık değil," diyor hızlıca cevap vererek.

"Örneğin, küçük Hayden'ın beşinci doğum günü planlarını telefonda halledebilir misiniz?"

"Elbette."

Avucumu tezgâha vuruyorum. "Adam seni şahsen görmek istiyor çünkü seni *görmekten* hoşlanıyor." Önce gözlerimi sonra da onu işaret ediyorum. "Sana bakmayı seviyor."

"Ohhhhhhhh," diyor ne demek istediğimi anlayınca. Bu büyüleyici, ilk kez ayakta durmayı öğrenen yavru taylardan birinin videosunu izlemek gibi. Parmaklarını alnına götürüyor ve bir patlama taklidi yapıyor. "Akıl. Patladı."

Erkek zihnine dair başka hangi mistik kavrayışları gerçekleştirebileceğimi görene kadar bekleyin. "Bunu başka bir teste tabi tutalım. O telefonda Facebook var mı?"

"Tabii ki."

"Aç şunu," diyorum, elimle bir yuvarlanma hareketi yaparak. Mavi simgeye tıklıyor. "Tamam, ne arıyorum?"

"Yeni arkadaşlık isteği. Bowling salonundan Jason. Orada olduğunu garanti ederim."

Ekranı aşağı kaydırıyor ve şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Bunu piyango numaralarıyla da yapabiliyor musun?"

Parmağımı telefona doğru uzatarak onun küçük şirin alayını görmezden geliyorum. "Adam seninle bağlantı kurmak istiyor çünkü ..." Sesimin kesilmesine izin veriyorum ve bitirirken gözlerimin içine baktığından emin oluyorum, "seninle *bağlantı kurmak istiyor*."

"Çünkü bir sonraki Powerball'un çok büyük olacağını duydum-"

Sözünü kestim. "Simon'a cevap yazdığında ne dedin?"

İç çekiyor, başını sallıyor ve ağzının kenarını kıvrıyor. Konuşmadan önce bir an bekliyor, sanki ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyor, belki de bir sonraki esprisini arıyor. Ama seçtiği kelimeler basit. "Mesele de bu, Nick."

Bu kez ses tonunda alay yok, dalga geçme yok, belirsiz hiçbir şey yok. Sadece ciddi ve gergin. "Sorun nedir?" Nazikçe soruyorum.

"Ona ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor tek omuz silkerek. "Burnuma bir kalem sokup kafamın yanından çıkıyormuş gibi gösterebilirim, ne yazacağımı bulmamdan çok daha kolay."

"Bekle. Burnuna kalem sokabiliyor musun?" Heyecanla başını sallıyor.

"Görmek ister misin?"

Bir çeşit hastalıklı-faşizan bir şekilde. Ama şimdi değil. "Başka zaman, tabii Blackwing değilse."

"O da ne?"

"Tüm dünyada sadece benim en sevdiğim kalem türü. Ama her seferinde tek bir şeye odaklanalım. Şöyle yapalım. Siz söyleyin: *Elbette, kulağa harika geliyor. Cuma günü saat 5'e ne dersin?*"

Titriyor. "Çok sert."

"Bunu söylemek için mi?"

Derin derin nefes alıyor, sanki sert bir şey söylemek için kendini hazırlıyor. "Tamam, bak. Seninle rol yapmak yok. Birinden hoşlandığımda neler olduğunu zaten gördün. Konuşamam. Konuşamam. Konuşabilsem bile, bunlar gülünç derecede uygunsuz kelimeler oluyor. Ona mesaj atsam bile Cuma günü saat beşte nasıl davranacağımı bilemem."

Kahretsin, bunu söyleme şekli aynı anda hem çok tatlı hem de çok üzücü ve onun için yarı üzülüyorum, yarı da ona çok havalı olduğunu ve bunun önemli olmadığını söylemek istiyorum. Ama önemli. Çünkü hoşlandığı erkeklerin yanında konuşamama sorununu aşamazsa, hayatı yalnız geçebilir.

Taburemi yaklaşıtıyorum. "Ama sen kadınları anlarsın. O kadının kitapçıda neyin peşinde olduğunu biliyordun."

Gözlerini deviriyor. "Vicious'un karısı pek kurnaz sayılmazdı. Ama evet, ana dilimi anlayabiliyorum. Beni kızdıran erkekler."

"Dürüstçe ve gerçekten bir erkeğe ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyor musun?" Yumuşakça soruyorum.

Bakışlarını bana yöneltti. "Ben bir sihirbazım, Nick. Çocuk partilerine giderim. Annelerle çalışıyorum. Erkeklerle hiç tanışmam. Simon bir istisna çünkü o bekâr bir baba ve bu da nadir görülen bir şey. Amerikalı erkeklerin çiftleşme ve flört ritüelleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Neredeyse yirmi altı yaşımdayım ve geçen yaz Central Park'ta kardeşime şaka yapmak için kollarına dokunmak yıllardır aldığım en büyük aksiyondu."

Ona tekrar dokunması için kollarımı uzatmak istiyorum, çünkü egom benimle ilgili kısma kilitleniyor. Sonra aklıma geldi. *Yıllardır en fazla aksiyonu mu aldı?*

Ancak cinsel tatmininin durumunu ya da şu anki eksikliğini detaylandıramadan, mavi gözlerinde bir hüzün belirtisi beliriyor ve başka tarafa bakıyor.

"Öyle miydi?" Sessizce soruyorum, bu tür bir kuraklığın büyüklüğünü sindirmeye çalışıyorum. *Kulağa cehennem gibi geliyor.*

Bana bakıyor ve omuz silkiyor, neredeyse yenilgiye uğramış gibi. Yüz ifadesi sanki kaçınılmaz olanı kabullenmiş gibi. "Evet," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Gerçek bu, tüm gerçek ve sadece gerçek."

"Uzun zamandır kimseyle, herhangi bir şekilde birlikte olmadın mı?"

"iPhone'uma oldukça yakınım ve yastığımla inanılmaz derecede samimiyim. Kimseye söyleme. Ama evet, üniversiteden sonra geri döndüğümünden beri şehirde yalnızım." Derin bir iç çekiyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor. "Ama olan oldu Nick. Sihirbaz olmak biriyle çıkmaya pek elverişli değil. Bu kabul etmem gereken bir değiş tokuş."

"İşin seni neden engelliyor?"

Parmaklarını kaldırıyor ve sayıyor. "Öncelikle, ne zaman yeni insanlarla tanışsam, genellikle istedikleri ilk şey onlara numaralar göstermem oluyor. Bir sihirbaz görüyorlar, bir kadın değil," diyor, çenesini yukarıda tutarak, bu sözlerin altında bir akıntı olsa da. "İkincisi, zaman zaman birkaç kurumsal etkinlik yapsam da, etkileşimde bulunduğum insanların büyük çoğunluğu anneler ve çocuklar. Ve üçüncüsü, işimin gerçeği, çok fazla zamanı yalnız geçirmem. Bir aynanın önünde. Numaralar yapıyorum," diyor ve her cümlesini bir duraklamayla noktalıyor. "Geçen gün neden zar zor konuşabildiğimi bilmek istiyorsanız, işte burada."

Bir şeyler tıkırdıyor. Harper fevkalade alaycı, bu benim için ikinci bir dil olduğu için sevdiğim bir şey. Ama bahse girerim *bu* sorun -hayatının yalnız doğası- alaycılığının *bu* kadar ince ayarlı olmasının nedeni. Bu onu koruyan koruyucu bir zırh. Onu düzenli olarak kullanıyor, yalnız kalbini korumak için her gün kapsamlı bir egzersiz yapıyor.

"Bu biraz kötü oldu" diyorum, çünkü sevdiğiniz işin sizi engellemesi zor bir durum. Eğlence sektöründe olduğum için şanslıyım. Sürekli kadınlarla tanışıyorum. Ama lisedeki gibi tüm günümü evde çizim yaparak geçirseydim, muhtemelen Cumartesi gecesini TV programını daha iyi tanıyor olurum. Bu haliyle ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kariyerimin sosyal bir yönü olmasını tercih ederim, çünkü insanları seviyorum.

"Sorun değil," diyor ve sanki tüm yalnızlığını bir anda yok edecekmiş gibi elini sallıyor. "Yaşamak için yaptığım işi seviyorum. Eğer işim bunu zorlaştırıyorsa

Bugüne kadar benim için bu sadece ödemem gereken bir bedeldi."

"Ama neden bu şekilde olmak zorunda? Neden biri diğerini dışlamak zorunda? Yalnız olmak zorunda olduğunuzu sanmıyorum."

"Yalnız olduğumu söylemedim," diye düzeltiyor ama ses tonu savunmacı. Sonra gülümsemesi parlıyor. "Ama hey, karşı cinsle anlamlı bir bağ kurmam karşılığında sihirli değneğime sahip oluyorum."

"Ne tür bir sihirli değnekten bahsettiğine bağlı," diye takılıyorum.

Gülüyor ve sahnede fısıldıyor, "Belki de kastettiğim buydu."

Vay be. Yine mi edepsiz bir yorum yaptı? Ve işte böyle, gece geç saatlerde dairesinde tek başına tam olarak ne yaptığını merak ediyorum. "Bu sihirli değneğin kaç hızı var?"

"Elli," diyor kaşlarını oynatarak. "Ve eve gelip bir deste kâğıt ve *çok güçlü bir* sihirli değnekle kıvrılmaktan daha kötü şeyler de var, değil mi? Özellikle de silahlarının hatırası bana yardım ederken. Ve inan bana, bu gerçekten iyi bir anı."

Boğazım kuruyor. Kemiklerim ısınıyor. Bu kız ve imaları, seks odaklı olmayan son beyin hücrelerimi de öldürecek. Bir cevap oluşturmaya çalışıyorum ama beynim şu anda sadece görsel modda, Harper'ı ve onun *çok güçlü* sihirli değneğini hayal ediyor.

"Bir fikrim var," diyor davetkâr bir fısıltıyla ve yemin ederim sikim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde dikkat kesiliyor. Az önce kollarımdan bahsetti; belli ki kuraklığını sona erdirmek için benimle ilgili büyük planları var. Elliden fazla hız istiyor ve ben bunu sağlayabilirim, sorun değil.

Evet Harper, bana tamamen binebilirsin ve ben daha bir tane bile olmadan sana on bin orgazm yaşatırım. Çünkü ben öyle bir aşığım. Cömert ve vericiyim ve seni dilimle tanıştırmayı kesinlikle çok isterim, böylece sana dünyanı tersine çevirecek ve daha fazlası için yalvarmana neden olacak şeyler yapabilirim. Bu nasıl bir cevap?

Belli ki bir an için onun yasak statüsünü unutmuşum, çünkü Harper'ın fikrini düşünmek bile beni olasılıklarla çılgına çeviriyor ve o henüz sormadı bile. Ama soracak. Benden kesinlikle ona çok ihtiyacı olan bir aksiyon vermemi isteyecek ve buna verilecek tek yanıt *Benim yerim mi senin mi?*

"Devam et."

"Bana borçlu olduğunu biliyorsun değil mi?"

Siktir, evet. Borçlarımı ödemeye fazlasıyla hazırım. Ödeşmeye yüzüme binerek başlayalım, olur mu?

"Sanırım sana iki kez borçlandım," diyorum çünkü bu görevde yapmaya hazır olduğum her şeyi unutmasını istemiyorum. "Bir kez beni pençeli bir hayranın ve onun ateş püskürten ejderha kocasının elinden kurtardığın için, bir kez de bu gece patronumla hayatımı kolaylaştırdığın için."

Güzel matematik, Hammer. Peşinde koştuğun kızın atlıkarıncasında iki tur attın.

"Harika o zaman," diyor muhteşem yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle. "Yani var mısın?"

Getir bakalım. "Kesinlikle."

Bir kez alkışlıyor. "Benim öğretmenim olacak ve bana flört dersleri mi vereceksin?"

Tamam. Kendimi yeniden yönlendirirken frene basalım. Çünkü benim beynim bir yöne, onunki ise başka bir yöne gidiyordu. Yalan söylemeyeceğim. Kimin evinin daha yakın olduğunu ve bir taksi, Uber ya da hızlı bir koşunun bizi oraya daha hızlı götürüp götürmeyeceğini öfkeyle planlıyordum.

Jetpack'ler bir seçenek olmadığı için.

Telefonum çalışıyor. Elime alıyorum ve mesajlarımı açıyorum, sadece tek bir yöne akan tüm kanı yönlendirmeme yardımcı olacağını umuyorum.

Sıkıldım. Charlotte Kristen'la dışarıda ve televizyonda iyi bir şey yok. Bir şeyler içelim mi?

Vay be. İşe yaradı. Becermek istediğin kızın kardeşinden gelen bir mesaj kadar etkili bir ereksiyon katiliyle hiç karşılaşmadım. Ama Spencer'ın hemen cevap vermeme ihtiyacı yok, bu yüzden onu görmezden geliyorum, telefonumun sesini kapatıp cebime koyuyorum.

"Sana nasıl çıkılacağını öğretmemi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Bu işte iyisin. Kadınları tanıyorsun. Erkekleri okuyabiliyorsun. Benim tamamen kafa karıştırıcı bulduğum her şeyi anlıyorsun."

"Senin Cyrano'n olmamı mı istiyorsun?"

"Benimle buluşmak ve çalılıkların arasından fısıldamak zorunda değilsin, ama burnumda kalem görmek istemenin benim açılış cümlem olduğunu ve Simon'a ne cevap yazacağımı bile bilmediğimi düşünürsek, ben

Sanırım ikimiz de biraz yardıma ihtiyacım olduğu konusunda hemfikiriz" diyor ve kendisiyle dalga geçerken baş ve işaret parmağını kaldırarak bir parça boşluk gösteriyor.

Tavana bakıp isteğini tartıyorum. Bir yandan, New York'ta konuşmak için tamamen donanımsız bir şekilde dolaşmasına izin veremem. Diğer yandan, o Spencer'ın kız kardeşi.

"Tuhaf bir istek olduğunu biliyorum," diyor peçetesiyle oynarken, sözlerinde bir parça endişe var. "Ama çok garip olmamalı, değil mi? Senin tipin olmadığımı bildiğimden beri."

Vay be. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Genelde kendinden büyük kadınlarla çıkıyorsun, değil mi?"

Ve gerçek şu ki, o haklı. Belki her zaman değil ama J. Cameron benden on yaş büyüktü ve ondan önce çıktığım kadın otuzlu yaşlarının ortasında bir eğlence yöneticisiydi ve ben üniversite ikinci sınıftayken son sınıfta okuyan biriyle çıkmıştım. Düşündüm de, V-kartımı alan kadın benden beş yaş büyüktü.

Merhaba, desen.

Güzelmış. Açıkçası, sadece kendi yaşımdaki kadınları değil, şarap gibi güzel olanları da takdir ettiğim biliniyor. Yine de kadınların yatakta nelerden hoşlandığını öğrenmenin en iyi yollarından birinin yaşlı kadınlarla çıkmak olduğunu söylememe izin verin. O kadınlar nasıl iletişim kurulacağını bilirler. Size öğretirler, daha hızlı, daha sert, daha yavaş, daha yumuşak, orada, doğru, evet, evet, tam orada olmanızı söylerler.

Belki Harper haklıdır, ama ona kendimden büyük kadınlarla çıkmış olmamın ondan hoşlanmadığımı anlamına gelmediğini söylemek istiyorum. Yine de bunu söylemenin bir anlamı yok, çünkü o aynı şekilde hissetmiyor. Eğer öyle hissetseydi, Simon'la olduğu gibi benimle de dili tutulur ve iki büküm olurdu.

Ve kahretsin. Bu gerçeklik kontrolü bana gökten düşen bir piyano gibi çarptı. Harper yasak bölge olabilir ama ben hâlâ onun beni istemesini istiyorum. Ama o istemiyor. Onun yerine, ona yardım etmemi istiyor. Omuzlarımı dikleştirip teselli ödülüne odaklanıyorum.

"Ve Nick," diye devam ediyor, sesini yumuşatarak, o çok iyi kullandığı mizah katmanından sıyrılarak, "başvurabileceğim başka kimse yok. Kız arkadaşlarımdan yardım isteyemem, çünkü hepsi bana iyi ve harika olduğumu söyleyeceklerdir. Ama bu sormak için çok mu garip bir şey?" Sanki cevabımı merak ediyormuş gibi sesi yükseliyor. Sorusundaki bu gerginlik ve umut karışımı, isteğinin nasıl sevişileceği ya da ateşli bir randevunun nasıl ayarlanacağı ile ilgili olmadığına dair önsezimi güçlendiriyor. Başka bir insanla nasıl bağlantı kurulacağıyla ilgili.

En iyi arkadaşının kız kardeşi olsun ya da olmasın, Harper'ın yardıma ihtiyacı var ve rahatça sorabildiği tek kişi benim. "Garip değil. Cevabım evet. Biriyle nasıl çıkacağını öğrenmene yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim." Elini koluma atıyor ve sıkıyor. "Ama Spencer'a senden yardım istediğimi söylemeyeceğine söz versen iyi olur. Bunu yaşamama asla izin vermez."

"Söz veriyorum," diyorum ve onu bu konuda bilgilendirmediğim için kendimi hiç de kötü hissetmiyorum. Ona hiçbir şekilde küçük kız kardeşinin aşk gurusu olacağımı söylemiyorum.

"O zaman bana Simon'a ne söylemem gerektiğini söyle. Bu benim ilk dersim olabilir mi?" diye soruyor, daha dik oturarak, öğrenmeye hevesli bir şekilde.

Boynumu iki yana açıyorum, kollarımı sıvıyorum ve doğrudan koç moduna geçiyorum. Belki de ona başka erkeklerle yaşadığı maceralarda koçluk yapmak beni onunla çıplak kalma isteğimden kurtarır. Başka biriyle birlikte olduğunu bilmek kadar arzuyu azaltan bir şey olamaz, değil mi? Bu tam da onu sistemimden çıkarmak için ihtiyacım olan şey olacak. İkimiz için de bir kazan-kazan. "Aslında ilk dersin, onu bir hafta kadar ertelemen gerektiği. Onu görmeye henüz hazır değilsin. Seni çok telaşlandırıyor. Önce başka biriyle işi öğrenmelisin."

Kafası karışmış görünüyor. "Tamam. Ama kim?" "Jason. Senden hoşlanıyor."

"Ama ben onu bu şekilde düşünmüyorum." "Daha da iyi."

"Yani onu öyle düşünmesem bile onunla birlikte işi öğrenmem mi gerekiyor?"

Başımı salladım. "Elbette. Sonunda ondan hoşlanabilirsin. Onun yanında Prenses Garip değilsin. İyi bir eğitim olacak."

Kaşını kaldırıyor. Karşı koyamıyorum. Öne doğru eğilip bir parmağımı kaşının üzerinde gezdiriyorum ve tekrar yerine fırçalıyorum. "Bana kaşını kaldırma. Senin ciddi bir eğitime ihtiyacın var ve Jason bu konuda mükemmel. Onu bir arkadaş olarak seviyorsun, yani şimdilik bu kadarı yeterli. Onu çok fazla yönlendirmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum, tamam mı?"

"Sen öyle diyorsan."

"İnanıyorum. Güven bana. Onu çekiştirmeyeceğiz. Sadece konuşma becerilerinizi geliştireceğiz," diyorum diplomatik bir şekilde.

Gülüyor ve sonra derin bir nefes alıyor. "Hadi sohbet edelim." "Dediğimi yap. Facebook'u aç."

Telefonunu çıkarır ve uygulamaya dokunur.

"Arkadaşlık isteğini kabul et."

Başını sallıyor ve başparmağını ekranın üzerinde kaydırıyor. "Tamamdır." "Şimdi, duvarına gönder."

Bir nefes daha alıyor ve keskin bir şekilde başını sallıyor. "Ne diyebilirim ki?" "Bu gece seni görmek çok güzeldi. Ünlem işareti."

Yazıyor, gönderiyor ve öğretmenine ödevini göstermeye hevesli gururlu bir öğrenci gibi telefonu bana çeviriyor.

Omzunu okşadım. "İyi iş çıkardın. Şimdi, eğer hesaplamalarım doğruysa," diyorum kol saatine bakar gibi yaparak, "yaklaşık yirmi dakika içinde ondan bir mesaj alacaksın."

Julia'ya bahşış olarak bara bir yirmilik bırakıyorum ve ılık Ekim gecesine doğru yola çıkıyoruz.

"Güzel bir gece. Seni eve bırakayım,"

dedim. "Kulağa harika geliyor."

Yirmi dakika sonra, onun sokağının köşesini döndük ve neredeyse Columbia tişörtü giyen ve keçi sakallı arkadaşının söylediği bir şeye gülen uzun boylu bir adama çarpıyordu. Adam ona çarpmadan önce dirseğinden tutup onu daha yakına çekiyorum.

"Ah, özür dilerim!" Özür benim boyumdaki tişörtlü adamdan geldi. "Seni kesinlikle görmedim. Benim hatam."

"Her şey yolunda," diyor Harper hızlı bir gülümsemeyle. Kolum hâlâ onun sırtında.

Adam gözlerini bana çeviriyor, kaşlarını çatıyor, sonra yüzümü işaret ediyor. İfadesinde tanıma gibi bir şey beliriyor. "Bekle. . . bekle . . . sen ..."

Arkadaşı araya giriyor, kocaman bir hayran çocuk sırtışı oluşuyor. "Bay Orgazm." "O benim," diyorum kayıtsızca.

"Vay anasını. Şovunuz harika," diyor uzun boylu adam. "Birkaç yıl önce yaptığınız bir hayran buluşmasına gitmiştim. Dostum, şovunu sadece bir internet şeridi olduğu zamanlardan beri takip ediyorum."

Boştaki elimle yumrukları tokuşturuyoruz. "Bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Şehirde dolaşırken sana rastladığıma inanamıyorum. Senden tişörtümü imzalamanı isterdim ama bu tuhaf olurdu, o yüzden bunu söylememişim gibi davranalım, ama sen harikasın" diyor, neredeyse zıplayarak.

"Ne dedi," diye araya giriyor arkadaşısı.

"O en iyisidir." Harper iltifat treninde kendi sırasını alarak gülümsüyor.

"Harikasınız çocuklar. Desteyiniz için gerçekten minnettarım. Sizinle tanışmak güzeldi" diyorum ve yolumuza devam ediyoruz.

Çocuklar kulak kesildikten sonra Harper bana döndü, gözleri parlıyordu. "Az önce bir Bay Orgazm'ın vahşı doğada görüldüğüne tanık oldum ve bu inanılmazdı. Bu sık sık olur mu?"

Hafifçe gülerek başımı sallıyorum. "Yılda bir ya da iki kez. Yemin ederim o kadar sık değil."

Sırıtmadan duramıyor. "Ve seni seviyorlar. Senin bir aygır olduğunu düşünüyorlar." "Belli ki haklılar," diyorum ve omzunu Benim. Binasına vardığımızda telefonu öttü. Çantasından telefonu aldı ve ben de "Bahse girerim Jason'ın cevabı budur" dedim.

Ekranı kaydırarak açıyor, Jason'dan gelen mesaja tıklıyor ve bana gösteriyor. *Selam Harper. Seni görmek çok güzel! Bir fincan kahve içmek ister misin?*

Basketbol smaçını taklit ediyorum. Fileden başka bir şey yok. "Bu bir hediye. Gerçekten öyle," diyorum binasının önünde durduğumuzda.

"Sen iyisin, Nick. Ne yapacağını ve nasıl davranacağını çok iyi biliyorsun. İşte bu yüzden kadınları kendine çekiyorsun."

İtiraz etmek istiyorum. Sanki benim hakkımda, onda olmasını istemediğim bir izlenim edinmiş gibi hissediyorum ama bunu nasıl saptıracağımı bilemiyorum. "Bir yeteneğim olduğu için mi?"

"Bu ve diğer birkaç sebep." Kollarıma genişçe el sallıyor. Ekim ayındayız ama bu gece hava serin değil, bu yüzden üzerimde ceket yok. "İlk olarak, kollar var. Tüm o mürekkep ve kaslar."

Gözlerini pazularımın üzerinde gezdiriyor. Kendi tasarladığım şekilleri ve girdapları göstererek, "Yani, dövmen harika," diyor. Dövmeler soyut çizgiler ve kıvrımlardan oluşuyor, ama içlerinde bir güneş, bir ay ve yıldızlar var, çünkü çizimde iyi olduğumu fark ettiğim ilk şeyler bunlardı.

"Sonra, vücut. Bay *Men's Health* -çok formdayım," diyor alaycı bir tonda, ama dalga geçtiği ben değilim. Makaleyle.

"Okudun mu?"

"Her şeyi okurum. Bilgiyi yutarım," diyor ve onunla birlikte yaşadığım, beni övdüğü yere geri dönüyoruz, ama bunu satın almayı düşündüğü bir arabaymışım gibi söylüyor olabilir. *Ve bunun yüz yetmiş beygir gücü var.*

"Ve sonra, yüzün var, ve tüm bu harika tüylerin var o."

Bir elimi çenemde gezdiriyorum ve yatak odasına getirebileceğim ek bir seks oyuncağı gibi olan düzgün, kesilmiş sakalımı. "Hatunlar sakala bayılır," diyorum orantısız bir sırıtışla.

"Eminim öyledir," diyor nefesinin altından. Hemen başka bir şey söylemiyor. Dişlerini dudağının köşesine bastırıyor ve sonra öncekinden daha yumuşak bir sesle konuşuyor. "Hissedebilir miyim?"

SIKTIR, EVET.

Elini kaldırıyor ve çeneme dokunuyor. Başparmağını hafif kılların üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor. Bana dokunurken, dokusundan büyülenmiş gibi çene çizgimi okşarken geçen her saniyenin farkındayım, biri diğerine geçiyor.

"Yumuşak," diye fısıldıyor, çeneme bakarken neredeyse şaşkınlık içinde. Kalbim küt küt atmaya başlıyor ve hareketsiz kalmak için savaşıyorum. "Ama biraz da sert," dediğinde, yemin ederim, yanaklarını avuçlamamayı, onu taş duvara yaslamamayı ve onu cehennem gibi öpmemeyi nasıl başardığımı bilmiyorum. Öpmek, dokunmak, sürtünmek ve sonra biraz daha. O yemyeşil vücudu kendime doğru çekmek, beni ne kadar tahrik ettiğini hissetmesini sağlamak ve aynı şeyi ona yapıp yapmadığımı öğrenmek istiyorum. Nefesini zar zor tutması zihnimi döndürüyor ve şehvet içimde sımsıkı dönüyor. Elimde değil ama onun da benim yaptığımı istediğini umuyorum ve yüzüme dokunuşuna bakılırsa bunu yapabilirmiş gibi geliyor. Gerçekten de öyle ve belki de bu yüzden adı boğazımda bir uyarı gibi şekilleniyor.

Yani bana bir daha böyle dokunursa ateşle oynadığını biliyor.

Sonra hatırladım. Bu Harper ve muhtemelen üzerimdeki etkisi hakkında hiçbir fikri yok. Onun gibi birini hiç tanımadım. Burada tüm bu tatlı, seksi şeyleri söylüyor ve muhtemelen bunun bir erkeğe neler yapabileceğinin farkında bile değil.

Direnmeyi zorlaştırıyor ve şu anda direnmek istemiyorum. Direnmeyi siktir et. Birkaç dakika benimle oynamasına izin ver. "Hissetmek istediğin başka bir şey var mı?" Denek olması için yaptığım son derece cömert teklifi kabul edeceğini umarak soruyorum. "Kollar müsait. Göğüs de görev başında. Saçlar bile adil bir oyun." Alnımı ona doğru eğiyorum, davetkar.

Bir saniye içinde eli saçlarımdaydı. Yavaş ve ölçülü bir şekilde parmaklarını saç tellerimin arasında gezdiriyor. Zihnim allak bullak oluyor, ellerinin saçlarımdan arasından geçip beni kendine çekebileceği her türlü senaryoyu hayal ediyorum. Beni açlıkla öptüğü, dudaklarımı açgözlü bir dokunuşla tükettiği, kıyafetlerin ateşli bir çılgınlıkla yarıya kadar çekilmesine neden olan senaryolar. Bu, çarpılan kapılara ve duvara karşı ateşli bir sekse dönüşüyor, külotu dizlerine düşüyor. Ya da en sevdiklerimden birine, geri dönüşlerimden birine, en basit ama en ateşli fantezilerimden birine - dudaklarımda onu tadarken bacakları başıma sıkıca sarılmış. Dilimle onu uçururken.

Ertesi gün, onun yanından geçer, saçının bir tutamını kulağından uzaklaştırır ve fısıldayarak *hala tadını alabildiğimi* söylerdim. Ürperir, sonra ellerini tekrar saçlarımda gezdirir, daha fazlasına ihtiyaç duyardı.

Şu anda sokakta yaptığı gibi. Bir anlığına eli duruyor ve bana yaslanıyor. Yumuşak nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Gözleriyle buluşuyorum ve onu okumaya çalışıyorum, mavi irislerinde içimdeki alevle eşleşecek o titreşimi bulmaya çalışıyorum.

"Kızı öp, Bay Orgazm!"

Harper'la aynı anda ben de başımı salladım. İki adam şimdi caddenin karşısındalar ve kaldırımın kenarından bana tezahürat yapıyorlar. Muhtemelen birlikte olduğumuzu düşünüyorlar.

"Yap şunu!" diye seslenir diğeri. "Öpüşme Virüsü bölümü gibi."

Harper bana dönüyor, dudakları şakacı bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor. "Onu iyileştirmek için öpmek zorundaydı," diye fısıldıyor, sanki hikâyedeki bu küçük unsuru unutabilirmişim gibi. "Hayranlarını hayal kırıklığına uğratabilir."

Bunun nasıl olduğunu anlayacak zamanım bile olmuyor ama o bana yaklaşıyor. Beynim gürültü ve parazitlerle dolu ve o ağzını açana kadar bunun bir çift köpek cesareti olup olmadığını bilmiyorum, *Hayran çocuklar için değil mi?*

Ve eğer hayran çocuklar bunu mümkün kılıyorsa, onlara her panelin imzalı bir koleksiyon baskısını göndermeliyim. "Onlara bir gösteri yapalım," diyorum, şaka yapmadığı anlaşıldığında boğazım kuruyor.

"Acele edin! Yoksa virüs yayılacak!" diye bağıyor adamlardan biri ve Harper titreyerek elini göğsüne götürüp "Beni kurtarabilecek tek kişi sensin" diye fısıldıyor.

Başı dertte olan genç kızın o bölümde söylediği cümle.

Bize yumurta atmalarına izin veriyor. Harper oyunları sever. Eğlenceyi seviyor; performans sergilemeyi seviyor. Bu onun içindeki sihirbaz.

Kurgusundan sonucuna kadar bir numara.

Başparmağını çene çizgimde gezdiriyor ve nefesim kesiliyor.

İşlem yapacak, analiz edecek zaman yok. Ellerini üzerimde gezdirdiğine göre, bu iyiliğe karşılık vermem adil olur.

Olasılık içimde uğulduyor. Sağ elimi saçlarının arasına sokup yumuşak tellerin parmaklarımın arasından yavaşça dökülmesine izin verirken, yüz ifadesinin o cüretkâr oyunculuktan tamamen yeni bir şeye dönüşmesini izliyorum.

Korunmasız bir şey.

Çok baştan çıkarıcı. Bu bakış onu daha çok arzulamama neden oluyor.

Yakından bakınca mavi gözleri daha da parlak, ada suları gibi ve şampuanından portakal gibi bir şeyin kokusunu alabiliyorum. Baş döndürücü ve ağzım sulanıyor, onu tatmak, içime çekmek istiyorum.

Sağ elimi çenesine götürüp yüzünü nazikçe kendime doğru eğiyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve bakışlarımız kilitlenirken dudaklarımı yalıyorum. Gözleri çok gerçekçi görünen bir arzuyla parlıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve dudakları aralanıyor, gözlerimiz kapanırken yumuşak bir nefes kaçıyor. Tepkisine bakılırsa, bunu rol yapma nedenimizin çok ötesinde bir şekilde istediği kesin. Ama sonra ağzımı onunkine doğru eğerken nedenler hakkında düşünmeyi bırakıyorum. Dünya yavaşlıyor ve ben Harper'ı öperken sokağın karşısındaki hayranları "woohoo" ve "hell, yeah" diye bağırıyor ve sonunda muzaffer bir şekilde "Kurtuldu!" diyor.

Bu bir kazanç, hem de ne kazanç.

Onu kışkırttıkları, beni kışkırttıkları ya da her ne olduysa bu anı mümkün kıldıkları için onları beşlik çakmak istiyorum.

Çünkü bu heyecan verici.

Dudaklarımız sürtünüyor. Bir parça dudak parlatıcısı ve barda içtiği Long-Distance Lover'ın en hafif tadı var. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, vaatlerle dolu, seyirciler olmadan, gerçek olsaydı neye dönüşebileceğine dair bir ipucu olan zar zor bir okşama.

Bu öpücük her neyse, kendi nabzına, kendi frekansına sahiptir, sanki etrafımızdaki hava tensel enerjiyle yüklenmiş ve titreşiyormuş gibi.

Ya da belki de sadece benimdir, çünkü vücudum uğulduyor. Tenim karıncalanıyor ve bu öpücük fısıltısı her yerimi aydınlatıyor, zihnimi getirisinin çok ötesinde dörtnala koşturuyor.

"Dudakların çok yumuşak," diye fısıldıyorum ona karşı, nefes nefese kalıyor, sonra ağzını bir kez daha bana bastırıyor ve "Seninkiler de," diye mırıldanıyor.

Bu hileyi ustalıkla yaptık, ama dudakları bir kez daha benimkilerin üzerinde gezindiğinde, kızı öpme cüretinin gerçek olması için gerekenden çok daha fazlasını hissediyorum.

Sanki *daha çok* içine kaymış gibi.

Ama tam da bu uzun süreli yapı neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde ve dilimi dudaklarının arasından kaydırmaya hazır olduğumda, çocuklar bağırıp alkışlayarak havayı bozan bir "Bay O!" korusu başlatıyorlar.

Birbirimizden koparız.

Harper gözlerini kırıştırıyor, aşağı bakıyor, sonra bakışlarını tekrar yukarı kaydırıyor. Gözlerindeki ifade suçluydu, sanki dudaklarımızı kilitlediğimiz için kendini kötü hissediyordu. "Şey," diyor parlak bir sesle, sanki garip bir anı yumuşatmaya çalışıyormuş gibi, "iyi ki Bay O kıza öpüşme virüsü için doğru dozu vermiş."

Boğazımı temizliyorum, az önce söylediklerine anlam vermeye çalışıyorum. Az önce olanları. Dizimden bir sahneyi nasıl canlandırdığımızı. Nasıl kahraman olduğumu ve onun da ölümünden kurtardığım kız olduğunu.

Sanki öpüşmemizi haklı çıkarması gerekiyormuş gibi, "Yani, bunu yapmanı kesinlikle bekliyorlardı," diye ekliyor.

"Evet, kesinlikle," diyorum, ona uyuyorum, çünkü beynim endorfin denizinde yüzüyor ve kabul etmek her şeyden çok daha kolay. Caddenin karşısına bakıyorum ve ikiliye hızlıca bir başparmak işareti yapıyorum.

Mister O'nun dizide söylediği gibi onlara "O çok iyi" diyorum.

Harper da el sallayarak ona katılıyor. Bana dönüyor ve elini omzuma koyuyor. "Bu adamlar sana ve yarattığın kadın erkeği karakterine tapıyor."

Kaşlarımı çatıyorum, keşke şu anda kurgusal şeylerden bahsetmiyor olsaydık diyorum, çünkü bu bana gerçekten gerçekmiş gibi geliyor. Ama onun da bu öpücüğü benim kadar sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Fıstık galerisi geceye doğru yola koyulurken ben de onu destekleyerek "Ben tamamen şovla ilgileniyorum," diyorum.

Gülüyor, sonra ifadesi değişiyor ve yine barda ilk açıldığı zamanki gibi ciddi oluyor. "Bu flört meselesindeki yardımın için gerçekten minnettarım," diyor ve öpücük gecenin içinde kayboluyor. Numara bitti, sihirbaz ve gösterinin yaratıcısı sahneyi terk etti. Artık sadece Harper ve Nick'iz, gizli bir proje için kankayız.

"Elbette. Seve seve yaparım. Ve sana söylediğim gibi, Jason senden gerçekten hoşlanıyor," diyorum, çünkü şu anda diğer adamı anlamlandırmak kafamdaki karışıklığı çözmekten çok daha kolay benim için.

Omuz silkiyor ve dudaklarının kenarını kıvrıyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Onunla devam etmelisin," diyorum, sahte bir hevesle onun flört öğretmeni olmaya geri dönmeye çalışıyorum, her ne kadar daha yeni öpüştüğümüz için kişilik bölünmesi çalışmasına aday olsam da ve şimdi ona başka bir adam için her şeyi yapmasını söylüyorum. Belki de o öpücükle birlikte onun gevezelik virüsünün yeni *bir* türünü kapmışımdır.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, başını meraklı bir şekilde eğerek. "Kesinlikle. O senin rüyalarının erkeği olabilir." Evet. Tam gelişmiş bir bunun davası.

Bana şüpheci bir bakış fırlatıyor, sonra omuz silkiyor. "Onunla çıktıktan sonra benimle buluşur musun, böylece sana her şeyi zihnimde tazeyken anlatabilirim?" diye soruyor avuçlarını birleştirerek. Tam hayır diyecekken, "Ne de olsa 1919 White Sox'ı senin için yaptım" diye ekliyor.

"O zaman az önce hayranlarımın önünde beni bir rock yıldızı gibi gösterdin," diyorum, hâlâ otomatik pilota. Ama isteksiz olsam da ona yardım etmek için kayıt *yaptırmıştım*, yani belli ki kural bu. "Bana nerede ve ne zaman olacağını söyle."

"Sana mesaj atarım," dedikten sonra merdivenlerden yukarı çıkıyor ve ben de binasının kapısını açıp arkasını dönerek camdan bana el sallamasını izliyorum.

Sonra da hayatımda yaşadığım en güzel ve en tuhaf ilk öpücüğü de alıp gitti.

Yetmiş Üçüncü Sokak'taki evime dönüyorum; tuğla duvarları ve park manzaralı kocaman penceresiyle dördüncü kattaki daireme. Kapı hafif bir tıkırtıyla arkamdan kapanırken kendime soruyorum, gerçek mi yoksa sadece bir cesaret mi olduğunu bilmediğin bir öpücük ilk öpücük sayılır mı?

On beş saniyeden fazla sürdüğünü sanmıyorum ama o on beş saniye içimde yankılanıyor ve dudaklarının izini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Nefes aldığımda hala onun tatlı kokusunu alabiliyorum. Hala kulaklarımda onun yumuşak nefes alışını duyabiliyorum.

Keşke onun da dairesinde olup olmadığını, o on beş saniyeye takılıp kalmadığını bilseydim.

Ama bilemem ve bilemeyeceğim de.

Hayatım boyunca değişmeyen tek şeyi yapıyorum. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan ve her zaman beni merkeze alan tek şeyi. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, büyük cumbalı pencerenin yanındaki rahat gri koltuğuma uzanıyorum ve not defterimi alıyorum. Üzerinde çalışmam gereken bir bölüm daha var ve artık tüm yazımı ve animasyonu ben yapmasam da, fikirler ve hikayeler bana ait.

Ama kalemi kağıda koyduğumda, bir çizgi film kahramanı için sorun çözme havasında olmadığımı fark ediyorum. Onun yerine, sadece çiziyorum. Serbest stil. Aklıma ne gelirse.

Sorun şu ki, bitirdiğimde Daisy Dukes ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, bir arabanın kaputunun altında çalışan kızıl saçlı bir karikatürle karşılaşıyorum. Çizime nazar değdirdim ve sehpanın üzerine fırlattım. Ben ve lanet hayal gücüm, bir kez daha benden uzaklaşıyor.

Bir dakika sonra ondan bir mesaj geliyor ve keşke onun adını gördüğümde bir olasılık kıvılcımı hissetmeseydim.

Mesajı okuduğumda kıvılcım soğuk bir şekilde söndü.

Cumartesi öğleden sonra Jason ile kahve. Sonrasında buluşalım mı?

Artık resmileşti. Bu bir cesaret öpücüğüydü ve kesinlikle sayılmaz. Aslında, sanki hiç olmamış gibi, bu yüzden onu bir daha *olmayacak* çekmecesine koyuyorum, sonra da ona evet diyorum. Daha sonra Spencer'a cevap yazdım ve bu hafta sonu onu görmek için plan yaptım. Mükemmel. Bu, kız kardeşini güneş sistemimden çıkaracak.

"Ya bir Danua bir sincapla çiftleşirse?"

Ertesi sabah Central Park'taki patikada dökülmüş yaprak yığınları arasında gevrek gevrek yürürken kardeşimin sorduğu soruya gözlerimi deviriyorum. Sonbahar New York'u etkisi altına almış ve renkler muhteşem. Bir an için yere dökülmüş kızcık kırmızısı bir yaprağı inceliyor ve bu rengi bir animasyonda nasıl kullanacağımı hayal ediyorum. Bu her zaman yaptığım bir şey; renkler, tonlar ve bunların alabileceği tüm permütasyonlar hakkında düşünmek benim için ikinci doğa.

"Danua'nın kabarık bir kuyruğu ya da sincabın çılgın uzun bacakları olur muydu?" Wyatt devam ediyor.

"Dostum, bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun," diyorum kardeşime, gezdirdiğim Min Pin karışımı köpek bir sincabın peşinde tasmanın ucunu çekştirirken.

"Ya da bir sincap ve bir Min Pin," diye öneriyor Wyatt, bir kolunu yaratığa doğru sallayarak.

Yürüttüğü uzun tüylü, beyaz-kahverengi çay fincanı Chihuahua benim köpeğimin kuyruğunu kovalamaya çalışırken ona "Yine köpekleri karıştırma oyununun odağından uzaklaşıyorsun" diye hatırlatıyorum. *Benim köpeğimin* değil, apartman dostu küçük köpeklere yuva bulma konusunda uzmanlaşmış Little Friends adlı yerel bir hayvan kurtarma kuruluşu için gezdirdiğim köpeğin. İkimiz de orada gönüllüüz.

"İguana ve bir teriyer," diye öneriyor, bir kez daha deniyor, sonra tüylü arkadaşı iki ön ayağı üzerinde dengede duruyor, arkasını kaldırıyor, bacakları ve hepsi ve çimlere işiyor.

"Amuda kalkarak işeyin!" diye bağıyor kardeşim, ağacın yanında küçük bir zafer yürüyüşü yapıyor.

Tasmasız elimle ona beşlik çakıyorum, çünkü bu *diğer* köpek oyunumuz olan köpek tombalasında ciddi bir galibiyet demek. Biz çok görevliyiz. Aynı anda iki oyun oynayabiliriz. "On puan. Aferin," diyorum ama küçük kardeşimle kıyasıya rekabet halindeyim ve yürüyüşü neredeyse bitirmiş olsak da onu yenmek için hâlâ şansım var. "Ama bir itfaiye aracı geçerse ve benimki ulursa olmaz."

Parktan çıkarken bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Evet, buna pek güvenme. Bu hem tek boynuzlu at hem de köpek tombalasında gökkuşağının sonundaki altın küp."

"Yine de bir gün anlayacağım," diyorum, çünkü köpeklerin uluması, özellikle de bu ikisi gibi küçük köpeklerin uluması çok sevimli bir şey ve bu yüzden rastgele, plansız köpek aktiviteleri karnemizde elli puan. Bu bizim çocukluğumuzdan beri oynadığımız araba tombalasını versiyonumuz. Tanıyabileceğiniz en rahat adam olan babamızın şerefine, köpek yogası pozlarına da puan veriliyor. Bunu onun yoga öğretmeni olmasına ve annemin onu kekleriyle iyi beslemesine bağlıyorum. Ve hayır, *gerçek anlamda kek* demek istiyorum, çünkü oraya gitmiyorum ya da bunu düşünmüyorum bile.

Hiç.

Her neyse, Wyatt ve ben köpekleri çok severiz. Bir sürü küçük köpekle ve Josie adında küçük bir kız kardeşle birlikte büyüdük. Köpekler birbirimizi öldürmemizi engelledi. Kardeşimi deli gibi seviyorum ama aynı zamanda tam bir baş belası. Sadece beş dakika küçük olmasına rağmen küçük kardeşler böyledir.

"Corgi Mastiff çifti. Kim üstteydi?"

Diğer köpek oyunumuza dönerken hemen "Mastiff" diye cevap veriyorum.

Çünkü Köpek Mash-up'larının amacı kimin üstte olduğudur. "Ouch."

"Evet, Corgi'nin nasıl hissettiğini hayal et. Greyhound Basset?"

"Tazı. Şimdi de yavruları o kısa bacaklarıyla koşmaya çalışıyor ve parmakları dışarıda" diyor parktan ayrılıp Little Friends'in bir köpek kreşine aynı mekânı paylaştığı şehir merkezine doğru ilerlerken.

"Hey, küçük köpek merkezini işleten hatunu tanıyor musun?" diye soruyor, vites değiştirerek.

"Penny mi demek istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Kurtarma operasyonunun bir bölümünü onarmaya yardım edip edemeyeceğimi sordu."

Cevap veremeden, caddenin karşısında, uzun kızıl saçları rüzgârda uçuşan bir kadının binama doğru yürüdüğünü görüyorum. Kadının saçları da o yaprağın rengine benziyor; altın sarısı bir tonla kızıl.

"Vay canına," diyor Wyatt, yaya geçidinde olduğu yerde durup Penny'nin konuşmasını geride bırakarak. Çay fincanı arkadaşı kısa keser. "Binanıza giren seksi küçük yılan oynatıcısı kim?"

Kafasının arkasına bir şaplak attım. "Ciddiyim. Bu hiç hoş değil, dostum." "Ah," diyor, bir otobüs gürültüyle geçerken kafatasını ovuşturarak.

Ona sert bir bakış fırlattım. "Bu acıtmadı. Numara bile yapma."

Şeytani bakışlarına karşılık verdi. "Bu yasal bir soruydu. Ne zamandan beri izin verilmiyor-?"

Sözünü keser ve dudakları oval bir şekil alır. "Oh. Oh. Oh. Oh. Oh." Bu sesi bir rap şarkısının nakaratıymış gibi tekrarlıyor. Koluma yumruk attı. "Kırmızı Başlıklı Kız'a karşı bir şeyler hissediyorsun."

Kahretsin. Bu benim kardeşim. Filtrelenmemiş, TMI'nın anlamını bilmeyen, çift yumurta ikizi kardeşim. Gözlüklerimi burnumda daha yukarı itiyorum ve yaya geçidi tabelasına bakıyorum. Küçük adam artık yeşil.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye devam ediyor Central Park West'i geçerken.

"Hayır." Başımı sallıyorum, sayılmayan öpücüğün kalan tüm görüntülerini uzak tutuyorum. "O bir arkadaş, bu yüzden bu şekilde konuşmak kabalık olur."

"Ne taraftan?" diye sorar, meydan okuyarak.

"Ne söyleyeceğini biliyorum Woodrow," diyorum nefret ettiği göbek adını kullanarak. "*Ona dokunmak* istediğini."

Yürürken yüzüme bakıp benimle alay ediyor. "Şu korumacı tavrına bak. Bu çok sevimli." Kaldırıma ulaştığımızda bakışlarını benim binama çeviriyor. "Bekle."

Gözlerini takip ettiğimde Harper'ın arkasını dönüp binadan çıktığını, telefonuna sarıldığını ve kolunda büyük bir market poşeti olduğunu görüyorum.

"Randall Hammer," diyor, ben de benimkinden nefret ettiğim için göbek adımı bana geri atarak. "Spencer kız kardeşine aşık olduğunu biliyor mu?"

Hayatımı sikeyim. Şimdi yarım blok ötede. Beni görünce gözleri parlıyor ve telefonunu çantasına atıp el sallıyor. Tek düşünebildiğim, şu an bir polis arabasının ya da itfaiye aracının sirenlerini çalarak kükreyerek geçmesi için mükemmel bir zaman olduğu. Köpeği ulursa Wyatt istediği kadar puan toplayabilir.

"Onun için yanıp tutuşmuyorum. O bir arkadaş. Ayrıca, sincap

Danua'nın tepesindeydi," diyorum dikkatini dağıtmak için. Bazen, sadece atmanız gerekir

bir köpeğe bir kemik.

Bu onu çok güldürüyor ve Harper gelip önce kardeşimi selamlarken bana geçici bir erteleme kazandırıyor. "Selam Wyatt. Seni bir süredir görmüyordum. Nasıl gidiyor?" diye soruyor ve o da sarılmak için hamle yapıyor. Elleri hâlâ köpeğin tasmaını tutarken kollarını Harper'a doluyor ve sonra kaşlarını bana doğru oynatarak, "*Yılanımı büyüle,*" diyor.

O küçük bir pislik.

Ondan ayrıldıktan sonra "Artık bir köpeğin var mı?" diye soruyor ve yemin ederim ki kardeşimin kolları artık onun etrafında olmadığı için daha rahat nefes alıyorum.

"Bu beni istemeni sağlıyor mu?" diye ona karşılık veriyor.

Harper gülüyor ve başını eğlenerek sallıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ ameliyat olmamışsın."

Sırıttıyor. "Beynimle ağzım arasına o filtreyi yerleştirecek olan mı?"

Başını salladı. "Şu."

Başını sertçe sallar. "Olmaz. Ama cerrahın gelecek hafta bir boşluğu var."

"Mükemmel. Seni hastanede ziyarete geleceğim." Köpekleri işaret ediyor. "Buradaki hikaye nedir?"

"Küçük Dostlar Kurtarma'dalar," diyorum.

Kardeşim dirseğini omzuma dayayıp rahat ve soğukkanlı bir tavırla tekrar söze giriyor. "Nick ve benim haftada iki gün köpekleri gezdirdiğimizi biliyor muydun?"

Gözleri ikimize de parlıyor ama bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaydırıyor. "Bu gerçekten çok tatlı."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve dün gece onun binasının önünde olduğum ana geri döndüm.

Gerçekleşmeyen öpücük, seni aptal.

"Bu benim fikrimdi. Tatlı kardeş benim," diyor Wyatt, ısıltılı gülümsemesini açarak.

"Hey," diyorum araya girerek. "Penny'yle onu dövmek hakkında konuşman gerektiğini söylememiş miydin? Ah, pardon. Binasına çivi çakmayı kastetmiştim."

Bana gözlerini deviriyor. "Ha ha ha." Elimdeki tasmaya uzandı. "Küçük dostunu bana ver. Onları geri götüreceğim," diyor. Kurtarma merkezi buradan çok uzakta değil. Eğilip bir köpeğin çenesini kaşıyorum, sonra diğerini.

Ben ayağa kalkarken Wyatt ikimize de selam veriyor ve dramatik bir şekilde veda ediyor. "Sizi ren geyiği oyunlarınıza geri dönmeniz için yalnız bırakayım."

Onu pataklamak istiyorum ama bu normal bir şey.

Wyatt gittiğinde, kirli rüyalarımın yıldızına dönüyorum. Dudakları sırtacak şekilde kıvrılmıştı ve hoş bir şaşkınlık içinde görünüyordu. "Bunu köpeklerle yaptığını bilmiyordum."

"Köpekleri severim. Ben de yardım etmeyi seviyorum." Ve bu rahat konuşma bana öpücüğün onun için de gerçekleşmediğini hatırlatıyor, yani hepimiz iyiyiz.

"Bunu sevdim. Hayır, *bayıldım*," diyor ve ifadesi yumuşak, her zamanki alaycılıktan arınmış. Bunu söyleme biçimi beni rahatlatıyor ve sadece ona karşı değil, her yerimde sıcaklık hissetmeme neden oluyor. "New York ASPCA'ya yardım ediyorum. Onlar için bağış topluyorum."

"Öyle mi? Hiçbir fikrim yoktu."

"Evet. Barınak hayvanları için para toplamak amacıyla bazı 5K'ların düzenlenmesine yardım ediyorum, sosyal medyada duyuruyorum, etkinliklerin düzenlenmesine yardımcı oluyorum. Bir gün ben de bir köpek alacağım. Şimdilik elimden geleni yapıyorum."

"Bu harika," diyorum, onunla ilgili bu yeni detayı öğrenmekten keyif alarak. Onunla çok uzun zamandır arkadaşız ama en iyi arkadaş değiliz, bu yüzden onun bu parçalarını ortaya çıkarmak yepyeni bir deneyim. "Ne tür bir köpek istiyorsun?"

"Tüm şakalarımın gülen türden," diyor ve ben gülüyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor. Ben de öyle bir köpek isterdim."

Boğazını temizliyor ve bez market poşetini havaya kaldırıyor. "Neden burada olduğumu merak ediyor olabilirsiniz."

"Bu düşünce aklımdan geçti. Ama sonra bana yiyecek bir şeyler getirdiğini fark ettim. Lütfen bana içinde naneli çikolatalı dondurma ve iki kaşık olduğunu söyle."

Yüzünde kocaman bir somurtma belirir. "Lanet olsun. Gerçekten sıçtım batırdım. Ama bir dahaki sefere sana ne alacağımı biliyorum. Şimdilik bu deterjan teklifim var. Kapıcıya bırakacaktım," diyor ve binama doğru bir bakış atıyor.

Ama kapıcıya bırakmamış. Hâlâ yanında ve bir dakika önce telefonunu arıyordu, sanki beni arayacakmış gibi. Belki de burada olduğunu söylemek için? Belki de beni görmek için bir bahane arıyordu.

Düşüncelerim kontrolden çıkmadan önce kendime zihinsel bir göz devirmesi yapıyorum.

Evet, doğru. Eğer kız senden hoşlansaydı, dillerde konuşur ve gevezelik ederdi.

O öyle değil. Aslında, o havalı, kendinden emin Harper. Dolayısıyla, hiçbir şeyden bir şey a n l a m ı y o r u m .

Çantayı aldım ve ona teşekkür ettim. "Gerçekten gerek yoktu. Bugün işten sonra biraz alacaktım."

"Ama bu şekilde sizi markama dönüştürebilirim. Zulümsüz. Hayvanlar üzerinde test yok."

"Ah, bu harika."

"Başka neyin harika olduğunu bilmek ister misin? Gerçekten güzel kokuyor."

İnledim. "Lavanta ya da kız gibi bir şey gibi mi kokacağım?"

"Hiç sanmıyorum. Ben kullanıyorum. Beni koklamak ister misin?"

Donup kaldım. Kafamın içinde milyonlarca kirli düşünce dans ediyor. Onu koklamayı, kokusunu içime çekmeyi, burnumu boynunda, göğüslerinde, karnında gezdirmeyi çok isterdim. Sonra karar verdim, *siktir et*. Bu hatun benden ona çıkmayı öğretmemi istedi. Ağzından çıkan şeylerin bazen delicesine yaramaz olduğunu bilmesi gerekiyor. Elimini omzuna koyuyorum. "Kulağa gülünç derecede edepsiz geldiğinin farkında mısın? Bana bunu bildiğini söyle. Eğitiminin ne kadar geriye gitmesi gerektiğini anlamam gerek."

Gözlerini deviriyor. "Hadi ama, edepsiz olmaya çalışmıyordum. Sadece kokla. Bahar gibi. Gerçekten güzel kokuyor," diyor ve hafif bir ceketin altındaki turkuaz V yakalı kendi gömleğini çekiştiriyor.

Sanki buna hayır diyormuşum gibi. Öne doğru eğilip burnumu kumaşa yaklaştırıyorum. İnanılmaz güzel kokuyor ve göğüslerine baştan çıkarıcı bir şekilde yakınım. Hiç olmadığım kadar yakın. O kadar yakın ki, diyelim ki arkamda yürüyen kişi bana rahatça çarpsa, yüzümü Harper'ın göğsüne yaslayabilirim. Ağzım sulanıyor, nabzım gümbür gümbür atıyor ve hayatım boyunca bana çarpması için hiç bu kadar çok dua etmemiştim.

Ama böyle bir şey olmuyor ve tabii ki bütün günümü burada takılıp onun kıyafetlerini koklayarak geçiremem. Bu muhtemelen delilik sebebi, o yüzden yüzümü kaldırıyorum.

"Güzel kokmuyor mu?"

Bakışlarını karşılıyorum. Esprili bir cevabım yok. Kısa bir cevap yok.

"Evet."

Nedense bu bana bir gülümseme kazandırıyor. Ancak bu gülümseme dün gece Gino'ya ya da kardeşime gösterdiğinden farklı görünüyor. Dostça bir gülümsemenin sürmesi gerekenden daha uzun süren bir gülümseme. Uzun sürmüş gibi görünüyor ve bana dün geceyi ve öpüşmemizin de arkadaşça olmaktan öte olduğunu hatırlatıyor.

"Ama güzel koktuğunu zaten biliyordum," diye ekliyorum, dudaklarım seğiriyor.

Belki de ona her şeyi sorun etmediğimi söylüyorum. Belki de flört ediyordumdur.

Gözleri açılıyor ve dudaklarının kenarını ısıyor. "Artık kıyafetlerin de bu kadar güzel kokabilir, çamaşırlarını bugün yıkamalısın ki yarın seni gördüğümde koklayabileyim."

O gittikten sonra, beş dakika önce işaretlenmiş bir cevapsız arama buldum. Tam da umduğum gibi. Bundan bir şey çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum, yarın başka bir adamla başlangıç randevusu olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Ve o adam ben değilim.

Umarım Jason'ı koklamıyordur. Umarım Jason da onu koklamaz, çünkü deterjanının çok tahrik edici olduğunu başka kimsenin bilmesini istemiyorum.

Dizinin yazarlarıyla tüm gün süren bir beyin fırtınası toplantısından sonra eve dönüyorum, çamaşırlarımı topluyorum ve kanvas çantadan yeni deterjanımı alıyorum. Elim alttaki kartona sürtünüyör. Çantanın içine bakıyorum ve bir kaçak yolcu buluyorum. Deterjan tek başına gitmiyor. Arkadaşı var.

İnce bir kutu Blackwing kalemi çıkarıyorum.

Pembe benekli siyah saten bir fiyonk kutunun ortasını sarıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en kızsı fiyonk ama ondan geldiği için çok sevimli. Kurdelenin altına sıkıştırılmış, dörde katlanmış beyaz bir kağıt parçası var. Onu açtım.

Nick,

Bu kalemlerin sloganının "Yarım Basınç, İki Kat Hız" olduğunu biliyor muydunuz? İçinde harika bir müstehcen şaka olduğundan şüpheleniyorum, ama sanırım daha fazla baskıya ihtiyacımız var, değil mi? Her halükarda, tüm yardımlarınız için şimdiden teşekkür etmek istedim. Ve hiçbir şey size bir kutu kalem kadar teşekkür edemez. Burnuna sokma yeter. Bunu nasıl yapacağını öğrenene kadar. Sonra, elbette, çıldırın.

xoxo

Harper

Lanet olsun ona. Kulaktan kulağa sırtıyorum. Bu kalemlere bayılıyorum. Bomba gibiler.

Bir kâğıt alıyorum ve basit bir köpek çiziyorum, sanki sahibinin anlattığı bir fıkraya gülüyormuş gibi. Bir fotoğrafını çekip ona gönderiyorum. Fiyongu saklıyorum, mutfak çekmecesine koyuyorum. Nedenini bilmiyorum. Yatak odasında kullanılamayacak kadar küçük. Ama yine de saklıyorum.

Bir çift basketbol şortu giyiyorum, çamaşır çantamı ve yeni deterjanımı temizlik için göndermesi için kapıcıya bırakıyorum ve birkaç blok ötedeki spor salonuna gidiyorum, koşu bandında terli terli birkaç mil koşuyorum ve uzun bir ağırlık çalışması yapıyorum. Bir buçuk saat sonra dairenin kapısını açtığımda telefonum, rehberimde ona verdiğim yeni takma adla ondan gelen bir yanıtla çalıyor.

Prenses: Görüyorum ki yeni kalemlerinin tadını çıkarıyorsun. Bu arada ben de naneli çikolatanın tadını çıkarıyorum. Tadı çooooook güzel.

Olduğum yerde duruyorum. Metin kirli olduğu için değil, onun dondurma yediğini ve ağzının tadının nasıl olduğunu hayal ettiğim için.

Koni mi kaşık mı? Tam yalama görseline ihtiyacım var.

Cevabı hemen gelir.

Prenses: Şu anda bir kaşık yalıyorum.

Nick: Naneli çikolata parçacıklarının tadı başka şeylerden de güzel

yalıyor. Prenses: Dondurma nasıl yenir dersi mi bu şimdi?

Aslında bu senin ilk flört dersin. Bu geceden itibaren. Flört mesajı nasıl gönderilir? Naneli çikolata parçacıklı dondurma, hoşlandığın birinin üzerinden yalandığında çok lezzetli olur.

Hemen cevap vermiyor, ben de telefonu mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum ama onu ve dondurmayı, nenenin serinliği ile çikolatanın tatlılığının dilinde nasıl birbirine karışacağını düşünmeden edemiyorum. Tadının Speakeasy'den sonra olduğundan nasıl farklı olacağını ama yine de aynı derecede çekici olacağını. Durmayan, dizlerini zayıflatan ve külotunu ıslatan bir öpücükle onu nasıl çılgına çevirebileceğimi. Onu o kadar tahrik ediyordum ki, öpüşmeyi kesip göğsümden aşağıya, şortumun bel bandına kadar yalıyor ve şortumu çekip çıkarıyordu. O seksi kaşlarını kaldırır, dudaklarını yalar, sonra da aletimle yakından tanışmasını sağlardı.

Herhangi bir soru varsa diye söylüyorum, evet, şu an çok sertim.

Aslında, teknik olarak konuşacak olursak, bunun çadır kurmanın ders kitabındaki tanımını olduğuna eminim. Aletim dikkat çekmek için ağrıyor. Sahip olamadığım bu kızı istemekten çok yıprandım ve bu ereksiyon gecenin içinde yavaşça kaybolmayacak.

Spor kıyafetlerimi çıkarıp doğruca duşa giriyorum ve suyu dayanabileceğim kadar ısıtıyorum. Kaşlarını bile seksi bulduğumu düşünürsek, bu kızı sistemimden çıkarmam gerektiği açık. Özür dilemeden, hiçbir engel tanımadan yapacağım bir duş sarsıntısı işimi görecektir.

Güç püskürtme ayarı bunun için en iyisi. Mod seçiciyi ayarlıyorum ve su aşağı dökülüyor, saçlarımı ıslatıyor, göğsümden aşağı kayıyor, kollarımdaki mürekkebin üzerinden geçiyor.

Harper'a gerçek anlamda sahip olamayacağıma göre, onu zihnimde iyice çalıştırırsam belki de onun yanında sürekli bu kadar tahrik olmam. Benimle birçok kez duşa girdi ve burada da harika iş çıkarıyor. Çarpıcı küçük vücudu ve akıllı, seksi ağzıyla, son birkaç ay boyunca bir avuç duş masturbasyonunda başrol oynadı. Belki bir avuçtan daha fazla. On avuç dolusu yardım gibi. Ya da bunun on katı.

Ama elin doluyken kim sayar ki? Ben saymam, orası kesin.

Buhar banyoyu doldururken, elimi sertleşmiş aletimin etrafına sarıyorum, güzel, uzun, kalıcı bir çekişle.

Bir nefes verdim.

Önümde bir makara görüntü yanıp sönüyor ve dünyayı fotoğraflarda gördüğüm için bu çok kolay. Yumruğum daha sıkı kıvrılırken en sıcak olanlar gözlerimin önünden geçiyor.

Elleri ve dizleri üzerinde yatağında sürünüyor, o sık beni gözlüklerinden başka bir şey takmıyordu.

Gömleğinin düğmelerini çözüyor, açıyor, tatlı göğüslerini bana gösteriyor. Sikmek istediğim memeler.

Kanım kaynıyor ve o resim sıranın en önüne geçmek için savaşıırken içimde bir ürperti dolaşıyor. O lezzetli göğüslerin arasında ilerlerken sikimi aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Elleriyle yumuşak etleri birbirine bastırıyor, aletim için sıcak bir vadi yaratıyordu. Dili dışarı fırlıyor, her vuruşta başını yalıyordu.

Elim uzunluğum boyunca kayarken titrek bir nefes alıyorum, onun yerine Harper'ın ağzını üzerimde hayal ediyorum. Bu gece onun dizlerinin üzerinde olmasını istiyorum, o kirli şeyleri söyleyen kırmızı dudakları aletimin etrafına sarılmış, beni emerken, yalarken ve derinlere alırken.

İnliyorum ve bu ses, sıcak suyun fayanslar üzerindeki amansız vuruşu tarafından yutuluyor. Daha sert ve daha hızlı vuruyorum, kaslarımda arzu alevleniyor, onu tüm çıplak güzelliğiyle beni tatmin ederken gördüğümde tenimin üzerinde kayıyor. Sonra bir anda görüntüler değişiyor.

Artık onun bana hizmet ettiğini hayal edemiyorum.

Beni her şeyden çok azdıran şey onun gelme ihtimali. Çıkardığı sesler. Dudaklarının *O* şeklinde ayrılması. Sırtının nasıl kamburlaşacağı. Duştan çıkıp oturma odasına gitmeyi ve onu kanepemde çıplak, bacaklarını açmış, bir eli bacaklarının arasında, diğeri memeleriyle oynarken bulmayı çok isterdim.

Görüntü yoğunlaştıkça, keskinleştikçe ve daha gerçek hissettirdikçe omurgam karıncalanıyor. Bacaklarımdaki kaslar geriliyor ve fantezinin gerçekleşmesine izin veriyorum. Kahretsin, onu mastürbasyon yaparken keşfetmeyi, sınıra bu kadar yakinken kendini tatmin ederken içeri girmeyi hiç ister miydim?

Parmakları ıslak amının üzerinde, klitorisinin lezzetli yükselişinin üzerinde uçarken inliyor ve kıvranıyor. Serbest kalmak için çırpınıyor ve çaresiz.

Gözleri şak diye açıldı. İşini bitirmem için bana yalvarmasına bile gerek yok.

O mavi gözler, şehvetle puslanmış, ağzıma ne kadar ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Ellerimi kalçalarından yukarı kaydurdım ve bacaklarını açtım. Yüzümü onun tatlı ıslaklığına gömüyorum ve kutsal lanet. Onun tadına bakarken orgazmın başlangıcı içime giriyor. Onu yiyip bitirirken içimde hızla ilerliyor. Onu haykırtırken ve yüzüme çok sert boşalırken vücudumu sarsıyor.

Tam onun yanımdayım, yumruğum havada, bitirirken boğazımdan vahşi bir inilti kopuyor.

Nefes nefese, birkaç dakika orada duruyorum, omuzlarım Harper kaynaklı orgazmın yoğunluğundan yükselip alçalırken sıcak su sırtıma yağıyor.

Kısa bir süre sonra, yeni duş almış, tertemiz ve yatakta çırılçıplaktım.

Ellerimi başımın arkasına koyuyorum, tatmin olmuş bir adam olarak. Evet, geldim, gördüm, şehvetimi yendim. Görev tamamlandı. Harper Holiday beynimin sekse ayrılmış yüzde 99,99'undan kayboldu ve şimdi tek bir kirli düşünce bile araya girmeden yarın ona yardım etmeye odaklanabilirim.

Açıkçası, artık onu becermek istemiyorum.

Hayır. Zerre kadar. Telefonum çaldığında bile. Ondan gelen mesajı açtığımda bile. Gönderdiği fotoğrafı gördüğümde bile - bir kaşıktan dondurma yaladığı süper yakın çekim bir selfie.

Ekranı kapatıyorum ve yemin ederim bütün gece nane çikolatalı dondurma külahı yaladığımı hayal etmiyorum.

Ertesi gün öğleden sonra, bir kafede oturmuş, kulaklıklarımı takmış, müzik dinliyor ve yazar ekibiyle dünkü büyük beyin fırtınası festivalinden sonra *Bay Orgazm'ın Maceraları'nın* bir sonraki hikayesi üzerinde çalışıyorum. Bu bölümde kahramanımız, Geçmiş Orgazmların Hayaleti tarafından rahatsız edilen bir kadını kurtarmak için üç yüz yıllık ürkütücü bir eve girmek zorunda.

Başyazarın bana gönderdiği animasyonlarda bir tuhaflık var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp postacı çantama koyuyorum ve bir not defteri alıyorum. Neyin yanlış olduğunu bulmam gerekiyor ve bazen bunu en iyi zihnimde canlandırdığım şeyi çizerek yapıyorum.

Kolumu kâğıdın etrafında dolaştırıyorum ve çok geçmeden bu konseptin şekillenme şeklini beğeniyorum. Dizinin ihtiyacı olan kirli mizah hala var ve kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama kalbi de var. Bu çok önemli. Her bölümün sonunda, Bay Orgazm nihayetinde dünyaya yardım eden iyi bir adam.

Bakın, ben kim olduğumu biliyorum. Hayal kurmuyorum. Kanseri tedavi etmiyorum ya da balinaları kurtarmıyorum ama insanlar programımı izlediklerinde güldükleri için gurur duyuyorum. Hatta bazen o kadar çok gülüyorlar ki işiyorlar. Evet, bu yönde hayran mektupları aldım. Bazı izleyiciler izledikten sonra birbirleriyle oynuyorlar. Belki gülüyorlar, belki sevişiyorlar, belki de işiyorlar ama umarım insanların yaptığı şey kavga etmek değildir. *The Adventures of Mister Orgasm* şiddet içermiyor ve sonuçta kahramanımız günü kurtarmak için hem becerilerini hem de beynini kullanıyor ama asla yumruklarını kullanmıyor. Bu yüzden kahramanın ağzının yanına bir baloncuk çizip kelimeleri yazıyorum, "Ben bir aşığım, savaşçı değil."

Çizmeye devam ediyorum, zihnimin köşelerinde dönüp duran diğer görüntülere geçiyorum. Rastgele şeyler - ninja muz, ön ayakları üzerinde yürüyen bir köpek, yaramaz bir kukla gösterisi sunan üçlü bir kukla. Belki bunu bir bölüm haline getirebilirim. Herkes edepsiz kuklaları sever. Kalem kağıdın üzerinde uçuşurken, kukla gösterilerindeki hikayeyi çiziyorum, güneşin altında arabasını yıkayan ateşli bir tamirci hakkında, eşinin kazağı terli göğsüne yapışıyor. Kızıl saçlarını yüzünden süpürüyor ve bir fiyonkla geri çekiyor-

Kahretsin. Bok. *Kahretsin.*

Göz ucuyla kapının açıldığını görüyorum. Harper mesafeyi geçiyor ve ben de onu çizdiğimi fark etmesin diye kağıdı dörde, sekize ya da altmış dörde katlayarak çabalıyorum.

Ve onu *bu* şekilde çizdim. Çünkü eskizde bile çok seksi.

Sayfayı cebime tıktırırken sessizce kendime lanet ediyorum. Zihnim bu hatunla serseri mayın gibi, hiç uyarmadan ateş ediyor, üstelik dün gece onu zihinsel mülkümden kovduğumu çok net hatırlamama rağmen. Neden yine çizimlerimi işgal ediyor?

Bana ulaştığında kaşlarını kaldırdı ve "Devlet sırları mı?" diye sordüğünü duymak için tam zamanında kulaklıkları çıkardım.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece dizi için bir hikâye," diyorum, alışık olduğum soğukkanlı ve rahat ses tonumla.

"Ah, bunu benden uzak tutmak en iyisi, çünkü açgözlü küçük ellerimi ele geçirebilirim Bay Orgazm'ın tüm sırlarını ifşa etmekle ünlüyüm." Parmaklarını uzatarak önce omzumu, sonra da ön kolumu tutuyormuş gibi yapıyor.

Lanet olsun, elleri çok hızlı.

Evet, öyle. Hayatını onlarla kazanıyor.

Kotun cebine doğru bir hamle yapınca gözlerim açıldı. Ama bu sahte bir oyundu. Gülüyor ve teslim olmak için avuçlarını kaldırıyor. "Sadece takılıyordum. *Asla* senin şov fikirlerine gizlice göz atmaya çalışmam," diyor ve randevusunu indirmek için seçtiğimiz yerde benim karşımdaki koltuğu kapıyor. "Ama yayınlandığında izlemek istiyorum. Her bölümünü izledim."

Başımı eğiyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor ve dudaklarını şapırdatıyor. "Her bölümünü izledim, her bölümüne bayıldım."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve bu sıcaklığın bu kez ona karşı duyduğum arzuyla değil, iyi yapılmış bir iş için duyduğum gururla ilgisi var. "Bu

Harika. Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Sandalyesini yaklaştırıyor ve ben de Jason'ın ona nasıl kur yaptığına dair tüm detayları duymak için kendimi zorluyorum. Onun yerine karalama defterini işaret ediyor. "Sevdiğin ilk çizgi roman hangisiydi?"

Hemen cevap veriyorum. "*Get Fuzzy*. O şeride bayılıyorum. O kedi beni öldürdü." "Onu ben de severim." Yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Başka ne var?" diye soruyor,

Dirseğini masaya dayamış, çenesini avucunun içine almış, sohbet ederken rahat ve mutlu görünüyor. "Seni tanıdığım onca yıl boyunca *Süpermen* ya da *Örümcek Adam* gibi bir çizgi roman okuduğunu hiç görmedim. Onun yerine çizgi film ve çizgi romanlarla ilgileniyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Süper kahramanlar bana göre değildi. Ama her zaman çizim ve komediyle ilgiliydim. Bugünlerde mizah için *Family Guy* ve *American Dad* izliyorum. Gençken de *Far Side* ve *Calvin ve Hobbes*'un hepsini yalayıp yutardım."

"Bu yüzden mi göğsünde bir kaplan var? Hobbes için mi?"

Merakla başımı eğiyorum. "Kaplani nereden biliyorsun?"

"Fark etmiş olabilirim," diyor omzunu şirin bir şekilde silkerek. Telefonunu eline alıyor, galerisini açıyor ve bazı fotoğraflar arasında geziniyor. Ekranı kaldırıyor ve bana Central Park'ta geçen yazdan bir fotoğraf gösteriyor. Kardeşine şaka yaptığımız o gün benim fotoğraflarımı çektiğini hatırlıyorum.

"O gece onu yakınlaştırdım," diyor, sonra duruyor, başını sallıyor ve gülüp geçmeye çalışıyor. "Kulağa gerçekten sapıkça geliyor, değil mi?"

"*Duşumda yaptıklarını duyana kadar sapıklığın ne olduğunu bilemezsin*" diyesim geliyor. Bazı geceler ne kadar esnek olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Yatağımın kenarına eğilip beni mükemmel çıplak vücuduna çağırdığında kafamın içinde ne kadar kirlendiğin hakkında hiçbir fikrin yok.

Yine de yayılım ateşine karşı koyamıyorum. "Kulağa sadece mümkün olan en iyi şekilde sapıkça geliyor."

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor ama yüzünü saklamıyor ya da başka tarafa bakmıyor. Bunun yerine, "Merak ettim ve daha yakından baktım. Göğsündeki mürekkebi o zaman fark ettim."

Sırtıtmamak için kendimi zor tutmak hayatımda hiç bu kadar zor olmamıştı çünkü o benim resmimi kurtardı. Onun bu itirafı içimdeki bir düğmeyi çeviriyor ve ışık şimdi olasılıkla yanıp sönüyor. "Hobbes benim ilham kaynağım sayılır," diyorum ama şimdi meraklı olan benim. Görünür bir dövmesi yok, ama ya gizli bir yerinde dövmesi varsa? Mahrem bir yerde? "Senin hiç dövmen var mı?"

Başını sallıyor ve gözleri endişeyle açılıyor. "Bir tane isterdim ama mümkün değil."

"Neden böyle söylüyorsun? "

"Güleceksin ama iğneler söz konusu olduğunda ben tam bir korkağım." Titriyor. "Onlardan çok korkuyorum. Çocukken iğnelerden nefret ederdim ve her sekiz haftada bir kan bağışında bulunduğumda buna gerçekten katlanmak zorundayım."

"İğnelerden nefret ediyorsun ama yine de kan mı veriyorsun?"

"Onlar benden bunu çıkarmanın başka bir yolunu bulana kadar arkama yaslanıp sonunda alacağım Oreo'ları düşünüyorum" diyor. Bunu düzenli olarak yapmasından etkilendim, özellikle de bundan korkarken. "Ama neyden korkmuyorum biliyor musun?"

Yemi yuttum. "Ne?"

"Kalemler. Üzerime kedi Bucky çizmek ister misin?"

Bir kaşımı oynatıyorum. "Göğsünde mi? Şu anda mı? Evet, sadece tişörtünü çıkar."

Bana arsız bir sırıtış attı. "Onun yerine koluma ne dersin?"

"O da olur."

Yumuşak kırmızı-mavi ekose gömleğinin kolunu yukarı itip kolunu uzatırken sandalyesini daha yakına çekiyorum. Ön kolunu kahve dükkanında bir tuval gibi tuttuğumda dizlerimiz neredeyse birbirine değiyor. Tezgahtan bir espresso makinesi tıslıyor ve tepede Band of Horses'tan "No One's Gonna Love You" çalıyor.

"Bu şarkıyı seviyorum," diyor

usulca. "Ben de."

Bakışlarımı onun koluna indiriyorum, kedinin bedeninden başlıyorum. Önce o konuşuyor, bir soru soruyor. "Çizemeseydin ne yapardın?"

Duruyorum, titriyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Şşşt."

Bir daha asla böyle korkunç bir şey söyleme."

Koluna döndüğümde ısrarla, "Hayır, ciddiylim," diyor.

"Bilmiyorum, Harper. Kulağa cehennemim tanımı gibi geliyor. Ölmeyi tercih ederim." Kuyruğu çizmeye başladım. "Peki ya sen? Büyü bilmeseydin ne yapardın?"

Kısaca bakıyorum. Dudaklarını büküyor. "Aynen," diyor başını sallayarak ve neden böyle hissettiğimizi daha fazla açıklamamıza gerek kalmamasını seviyorum. İkimizi de harekete geçiren karnımızdaki ateş söz konusu olduğunda senkronize oluyoruz.

"Sihirbaz olmak istediğini nasıl anladın?" O cevap verirken kedinin karnındaki tüylerin dağınıklığını da ekleyerek soruyorum.

"Beş yaşındayken içinde sihir seti olan bir Noel hediyesi aldığımdan beri biliyordum. Kütüphaneden ve kitapçıdan elime geçen her kitapta her numarayı öğrendim" diyor ve ben kedinin yüzüne doğru ilerliyorum. "Annem ve babamdan öğrendiğim her sihirbazlık gösterisine beni götürmelerini istedim. Sahnede rahat edebilmek için üniversitede oyunculuk ve topluluk önünde konuşma eğitimi aldım. Dürüst olmak gerekirse sihirbazlık numaraları yapmadığımı hayal bile edemiyorum. Kulağa aptalca geliyor, çünkü sahip olunabilecek en tuhaf mesleklerden biri. Kaç kişinin 'Sen gerçekten sihirbaz mısın?' dediğini size anlatamam."

"Kimse yaşamak için büyü yaptığına inanmıyor mu?" Bıyık çizerken soruyorum.

"İlk kez tanıştığım herkes bundan şüphe ediyor. Sürekli bunu kanıtlamak zorunda kalıyorum ve daha önce de söylediğim gibi, insanlar her zaman benden onlara numaralar göstermemi istiyor. Jason gibi" diyor, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

Bir an durdum. Bir randevuya gittiğini ve bunu analiz etmesine yardım etmem gerektiğini neredeyse unutmuştum. Bu ilk kez gündeme geliyor. "Ona bir kart numarası gösterdin mi?"

"Evet. Ve nasıl yapıldığını bilmek istedi, ama tabii ki ona söyleyemedim."

"Kod yüzünden mi? *Sihirbazın Gizlilik El Kitabı*'ndaki Kod 563 "Sanırım," diye takılıyorum, kitapçada söylediklerini hatırlayarak.

Gülüyor ve sandalyesinde hafifçe kayıyor, dizleri artık benimkilere geliyor. "Evet. O kural. Yani, *resmi* bir kural yok ama konuşulmayan bir kural." Bir öğretmen gibi ciddi bir ses tonu benimsiyor. "Bir hile ya da illüzyonun sırrı, aynı yemini eden bir sihir öğrencisi olmadığı sürece asla açıklanmamalıdır." Sesi yine normalleşir, ama hâlâ ciddidir. "Bunu yapamazsınız. Büyü camiasında bu hiç hoş karşılanmaz. Yaptığımız işin tüm amacına aykırı, yani insanların inançsızlıklarını askıya almalarını sağlamak."

Bana bir numarayı nasıl başardığını söylediği tüm zamanları topladım. Sayı resmen sıfırdı. Bunun biraz daha sürmesine izin verdim - sır saklamak onun kimliğidir. Ama onları mecbur olduğu için saklıyor, sinsi bir insan olduğu için değil.

"Bu da işin bir parçası," diyorum dalgınca, çok huysuz bir kedinin ağzıyla uğraşırken.

"Neyin parçası?"

"Değiş tokuş. İşinizin bir değiş tokuş olduğunu söylediğinizde. İnsanlarla tanışma imkanınızı kısıtlıyor, ama bunun da ötesinde sürekli bir maske takmanız gerekiyor."

"Bazı günler her şey bir yanılsamadan ibarettir," diyor yumuşak bir iç çekişle, sessiz bir sesle. Bir nanosaniye içinde kendini toparlıyor. "Neden korkuyorsun?"

Yukarı baktım. "İğneler değil."

"O zaman ne? Örümcekler mi? Açık alanlar mı? Blackwing kalem şirketi iflas mı edecek?"

Parmağımınla onu işaret ediyorum ve göz kırpıyorum. "Şu."

"Gerçekten Nick," diye bastırıyor, o savunmasız, alaycı olmayan ve içime işleyen sesini kullanarak. Bu ses beni daha fazla tanımak istediğini söylüyor.

Çizimi bırakıp ona odaklanıyorum ve en derin korkumu açığa vuruyorum. "Her şey paramparça olacak -iş, gösteri, başarı. Ben gerçekten şanslıydım. Çoğu karikatürist zar zor geçinir ve ben harika bir iş buldum. Yıldızlar hep aynı hizadaydı. Ama başarı çok geçici olabiliyor. Yarın göz açıp kapayıncaya kadar her şey yok olabilir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Buna inanmak zorundayım. Bu beni tetikte tutuyor. Yapabileceğim en iyi şovu yapmaya odaklanmamı sağlıyor. Bu yüzden Gino'nun saçmalıklarını sineye çekiyorum. Çünkü tüm bunların devam etmesini istiyorum," diyorum kolundaki çizime dokunarak. "Bunu yapabildiğim kadar uzun süre yapmaya devam etmek istiyorum."

"Seviyorsun," diyor ve bu çok basit ve açık bir ifade ama yine de içimde yankılanıyor.

"Duşlardan daha çok seviyorum. Ve duşları gerçekten çok seviyorum," diyorum, tamamen ciddi bir şekilde. Şu anda *duşu* bir örtmece olarak kullanmıyorum. İyi ve sıkı bir antrenmandan sonra ya da uyandıktan kısa bir süre sonra ya da hayallerinizdeki kadınla yatakta geçirdiğiniz uzun ve terli bir öğleden sonranın ardından suyu sonuna kadar açmanın muhteşemliğini kastediyorum.

Gülmekten kırılıyor. "Bu harika. Ben de duş almayı çok seviyorum."

Duş alanında fazla oyalanmamak için düşüncelerimi eğitiyor, tasarıma dönüyor ve kendimi onun öğretmeni olmaya zorluyorum. "Nasıl geçti? Randevun."

"İyi idi. İyi biriydi ve konuştuk."

"Ne hakkında konuştunuz? Koçunuz olarak bu ayrıntıları bilmem benim için önemli" diyorum.

"Bowling. Üniversite. İş."

"Az önce konuştuğumuz şeye benziyor. Bowling hariç."

"Hayır," diyor, ses tonu sert. "Daha derin şeyler hakkında konuşuyoruz, sence de öyle değil mi?"

Gözlerine bakıyorum, yüz ifadesini okumaya çalışıyorum. Ama bu, kendini belli etmeme sanatını mükemmelleştirmek zorunda kalmış bir kadın. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini ya da ne istediğini anlayamıyorum ve bu beni çıldırtmaya başlıyor çünkü sözleri her zamankinden daha ağır geliyor. "Öyle mi?"

Başka tarafa bakmıyor. Mavi gözleri üzerimde sabit kalıyor ve basitçe cevap veriyor. "Evet. *Az önce* bunu yapmamış mıydık?"

Ve o haklı. Yaptık. Başımı salladım. "Ondan hoşlanıyor musun?" "Haftaya dışarı çıkmayı teklif etti. Akşam yemeği için."

Kaslarım geriliyor ve kolunu daha sıkı kavriyorum. "Ne dedin sen?"

"Evet" dedim. Söylemem gereken bu değil miydi? Bana onunla denememi söylemiştin, koç. Böylece biriyle çıkmayı ve tam bir soytarı olmamayı öğrenebilirdim."

Seçtiği kelimelere gülüyorum. "Sana soytarı demeye dilim varmıyor."

Omuzlarını dikleştiriyor, biraz soluklanıyor. "Aşk romanı yazarıyla randevularınız nasıldı? Bana anlatır mısın, böylece boşa kürek çekmediğimi bileyim?"

Başımı salladım. "Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz, Prenses Not- a-Buffoon. Senden bahsediyoruz. Ondan hoşlanmaya mı başladın? Soruya cevap vermedin ve cevabını bilseydim seni akşam yemeğine hazırlamama yardımcı olurdu," diye tekrar soruyorum.

Düşünerek dudaklarını büküyor. "Ona baktığımda ya da onunla konuştuğumda göğsümde çılgınca bir kıpırtı hissetmiyorum. Sanırım ondan hoşlanıyorsam hissetmeliyim?" Bunu bir soru haline getiriyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.

Kendi çılgın, çırpınan göğsüm bana cevabı veriyor. "Fena bir başlangıç değil." Sonra, görünüşe göre cezalandırılmaya aç olduğum için, devam ediyorum. "Simon'la birlikteyken de böyle hissediyor musun?"

Gözleri açılıyor ve omuz silkiyor.

"Bu bir cevap değil," diyorum hışımla. Belli ki tacizden gerçekten hoşlanıyorum.

"Onunla daha fazla zaman geçirmedim. Onu görmemem için bana emir vermiştin," diyerek topu tekrar benim sahama attı. "Yine *de* bu hafta başında onunla telefonda konuştum."

Kalemim durdu. İçime bir kıskançlık ateşi düşüyor. Aşağıya baktığıma o kadar memnunum ki, çünkü yüzümü görmesini ya da ona ilgi duymasının

beni delirtmesini istemiyorum. "Öyle mi?" Tenindeki mavi çizgilere dönerken en soğuk ve rahat ses tonumla soruyorum. "Nasıldı?"

"Tamam. Hayden'ın birkaç hafta sonraki partisi hakkında konuştuk." "Ve konuştunuz mu?"

"Ha ha ha. Evet, *sözlü* iletişimin gücünü elimde tutuyorum," diyor ve ben de yaptığı ima karşısında inliyorum. "Ayrıca, telefon benim için çok kolay. Özellikle de mesajlaşmak."

Kolundaki mürekkebi bitirirken "Bildiğim iyi oldu," diyorum.

Avucumu teninin birkaç santim yukarısına götürüyorum ve ona yaptığım işi göstermek için ön kolunu kaldırıyorum. Parmaklarım teninde gezinirken, bir an için nefesinin kesildiğine yemin edebilirim. En küçük ses kulaklarıma doğru süzülüyor, neredeyse küçük bir soluk gibi ve kulağa harika geliyor. Beni öpüştüğümüz zamana geri götürüyor. Dudaklarını benimkilerle buluşturduğumda dudaklarından kaçan o hafif mırıltıya. O sesi kontrol eden, yükselten, kulaklarımda müzik haline getiren düğmeye basmak istiyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve ben çılgın, kirli düşüncelere dalmıyorum. Onun ne kadar güzel olduğunu, onu daha ne kadar tanımak istediğimi ve onunla geçirdiğim bu zamanın bitmesini istemediğimi düşünüyorum. Benimle paylaşmak istediği sürece çizgi filmlerden, hayallerden, işten ve tutkudan -tüm bu derin şeylerden ve daha basit şeylerden- bahsetmesini dinleyebilirim.

Onunla konuşmak çok kolay. Çok zevkli. Nefes almak gibi. Gözlerindeki ifadeyi, o safir mavisinin üzerinde dans eden ve onun da aynı şekilde hissetmesi *gerektiğine* inanmamı sağlayan küçük kıvılcımı hatırlamaya çalışırken kalbim çarpıyor.

Dudakları hafifçe aralanıyor ve bu küçük kayma, bir erkekten hoşlanmaya başlayan bir kızın resminde çizeceğim ayrıntının *ta kendisi*.

Bakışlarımı esir alırken nabzım hızla atıyor. Bizi kışkırtan hayranlar yok. Yapmaya çalıştığımız bir numara yok. Etrafımız insanlarla çevrili olabilir ama burası beyaz gürültülerle dolu bir kahve dükkânı. Şu anda sadece Harper ve ben varız ve sanki aramızda manyetik bir çekim varmış gibi omuzları öne doğru eğiliyor.

Bana doğru eğiliyor, sanki sokakta başladığımız şeyi bitirmeye hevesliymiş gibi daha da yaklaşıyor. Eğer öyleyse, hepsini istiyorum, ama bunun sadece başka bir yanılsama olmadığını bilmem için ondan gelmeli. Dudaklarımız buluşana kadar her santim, her kıvrım, her saniye onunla başlamalı. Tüm bunların zihnimde olup olmadığını ya da aramızdaki bu çatırdayan elektriğin gerçekten istediğim gibi iki yönlü olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Tezgâhın arkasında bir yerden bir fincan sesi geliyor ve yere çarpma sesi büyüü bozuyor. Ben doğruldum, o irkildi ve ikimiz de

Uzakta. Ona odaklanmaya cesaret ettiğimde, koluna bakıyor, bu yüzden bir cevap bulma şansım yok. Parmaklarımın arasından duman gibi kayıp gidiyor.

"Bayıldım," diyor yumuşak bir sesle. "Ne kadar sürecekt?"

"Duş alana kadar."

"Ama ben duşları *seviyorum*."

"O zaman uzun sürmez. Bu gece kendini epeyce kirlletmeyi planlamıyorsan, yarın gitmiş olacak."

"Şimdi saçma sapan pis şeyler söyleyen kim?"

Sırıtiyorum. "Touché."

"Size ciddi bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Jason'ın *bunu* isteyeceğini düşünüyor musun?" -kaşlarını kaldırıyor ve Marvin Gaye gibi mırıldanıyor- "*sevişmek* ister mi?"

"Olabilir. İkinci buluşma protokolüne göre seni öpmeye çalışabilir," diyorum, soruya odaklanmaya çalışıyorum, kendi tepkime değil, yani Jason'ın *şanslı bir piç olduğuna*. "İlk randevu gerçekten ikinci bir randevu isteyip istemediğini anlamak içindir. Yani sen bu testi geçtin. İkinci randevu gerçek bir kimya olup olmadığını görmek içindir ve böylece akşam yemeğine ve muhtemelen bir test öpücüğüne mezun olursunuz. Üçüncü randevu ise ..." Sesimin solmasına izin veriyorum ve o da kaşını kaldırıyor.

Komplocu bir tavırla fısıldıyor, "Bekle. Sakın söyleme. Dur tahmin edeyim. Üçüncü randevu ... için." Yavaşlıyor, dudaklarını yalıyor, sonra biraz daha yaklaşıyor, böylece bakışlarımı esir alıp "Ateşli, kirli seks" diye mırıldanırken sözlerini havaya basar gibi yapıyor.

Bütün kan aletime hücum ediyor.

Aramızda başkaları için boşluk yok. Sözleri onunla benim aramda. Beynim çalışmayı bırakıyor, şehvet içimde çılgınca dönüyor ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Hayır," diyorum, acele de etmiyorum, çünkü burası benim bölgem. Edepsiz sözlerin ve eylemlerin içini dışını bilirim ve eğer Harper teke tek dövüşmek istiyorsa, onu kızıştırmak için bu işin içindeyim. "Bütün gece sürecekt ateşli, kirli seks için."

Şimdi hazırlıksız yakalandı. Gözlerini kırptırıyor, yutkunuyor ve sertçe nefes veriyor. Gerginim, keşke onunla yaptığı gibi dillerde konuşmaya başlasa.

Simon. Onun da benden hoşlandığını doğrulayacak bir şey. Bunun yerine dudağını ısırıp ve "Eminim sahip olunabilecek en iyi tür budur" dedi.

"Kesinlikle öyle prenses." Son kelimeyi söylediğimde gözleri kararıyor, sesim onunla yatakta kullanacağım tona kayıyor.

Kirli. Kaba. Aç. Sorun da
bu.

Bu bölgede kalmaya devam edersem, egom için iyi olandan çok daha fazla tek kişilik gösteriye katılacağım.

Ve onu gerçekten kafamdan atmam gerekiyor, özellikle de yarın kardeşini göreceğim için.

"Bond. James Bond."

Spencer manşetlerini düzeltiyor, sonra onaylayarak kendine bakıyor. Ben papyonumu bitirirken o da bana bakıyor.

"Kendime engel olamıyorum," diye ekliyor. "Bu bir gereklilik. Smokin giyip de bunu söylememek olmaz. Çünkü Bond'a benziyorum."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen ve dünyadaki her erkek kendisi hakkında böyle düşünür."

Ertesi gün düğünü için son prova için smokin mağazasındayız, ölçülerin doğru olduğundan emin oluyoruz. Pazar günleri bile açık olan dükkânı işleten siyah saçlı minyon kadın ceketimin yakalarıyla oynuyor ve "İyi görünüyorsun. Her şey hazır."

Papyonu çözmeye başlarken başımı Spencer'a doğru eğiyorum. "Durumunu iyileştirecek bir şey var mı? Belki bir kese kağıdı?"

Gülümsüyor ve son ayarlamaları yapmak üzere damada dönüyor. Kendi kıyafetlerimi giyiyorum ve onlara tekrar katıldığımda Spencer başını bana doğru eğip havayı kokluyor. "Neden kız kardeşimin çamaşır deterjanı gibi kokuyorsun?"

Bir arabanın frene basması gibi. Kafamın içindeki her şey ıglık atıyor ve ben suçüstü yakalanıyorum. Beynim tekliyor ve tonlarca bahane dilime doğru koşuyor. Sonra kendime sakın olmamı söylüyorum. Tonlarca insan aynı sabunu kullanıyor ve bana deterjan verdi diye kız *kardeşini becermek istediğimi* yazan bir reklam panosu giydiğim anlamına gelmiyor.

Sadece öyleymişim gibi hissediyorum. Sanki her küçük şey, en zararsız şey bile elimi ortaya çıkarıyor. Kendime çeki düzen vermeliyim, özellikle de

Spencer, Charlotte ve Harper ile birkaç gün içinde akşam yemeği.

Poker suratımı takınıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" Ona sanki deli olan oymuş gibi bakarak soruyorum.

Yaklaşıyor, bir kaşını kaldırıyor ve tekrar kokluyor. "Hmm."

"Dostum," dedim, geri çekilerek. Bu tek kelime her şeyi anlatıyor: *Burası uçuşa yasak bölge.* Ama içimden panikliyorum çünkü bu adamın burnu ne kadar iyi ki kız kardeşiyle aynı çamaşır deterjanını kullandığımı anlayabiliyor?

"Ayrıca güzel kedi," diye ekliyor Spencer.

Nabzım enseme de atıyor. "Ne kedisi?"

"Harper'ın kolunda," diye ekliyor. "Bu sabah nedime kıyafetlerini almak için Charlotte'la birlikteydi."

Oh. Doğru.

Kanıt mürekkepte. Harper'ın kolunda.

Kendime not: Harper'ın bugün neden duş almadığını öğren.

"Öyle mi? Charlotte benim kedi Bucky'mi sevdi mi?"

Spencer gülmekten kırılır. "Kesinlikle. Televizyon işi yürümezse, geçimini sağlamak için başka karikatüristlerin işlerini taklit etmeye başlamalısın."

Gözlerimi deviriyorum.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Sorun nedir? Harper Charlotte'a daha fazla takıldığınızı söyledi. Dün kahve içtiğinizi ve üzerine bir şey döktüğü için sana deterjan verdiğini mi?"

"Sıcak çikolata. Her yerde. Sanki yeni bir tasarımıymış gibi," diyorum hemen, çünkü gerçek bu. Ayrıca, arada sırada bir şeyler içmemizde yanlış bir şey yok. Sonra Woody Woodpecker'ın kafasına kızartma tavası yemiş gibi, Harper'ın Charlotte'a bu basit gerçeği neden söylediğini anlıyorum. Takıldığımız gerçeği Harper'ın saklaması gereken bir şey değil.

Büyük sırrı olan benim - en iyi arkadaşımın kız kardeşini her yönden baştan çıkarıyorum.

Karşılıksız şehvet berbattır. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme.

Smokinli kadın Spencer'ın omzunu sıvazlar. "Artık her şey hazır," diyor ona.

Ona teşekkür ediyor ve aynada beni izliyor. "Sadece onunla takılıyorsun, değil mi?"

Dürüst bir şekilde "Evet" diye cevap verirken bile göğsüm sıkışıyor.

"Güzel." Sesi rahatlamış gibi geliyor ve bir yanımdan neden bu kadar rahatladığını sormak istiyorum.

Onun için yeterince iyi değilim. Beni sırtımdan alkışladı. "Çünkü Charlotte

düğünde kız kardeşiyle tanışmanı istiyor. Natalie bekar ve bir bebek."

"Oh," diyorum şaşırarak, çünkü hiç de beklediğim bir cevap değildi bu. Soğukkanlı davranmaya çalıştım. "Seni hiç çöpçatan olarak düşünmemiştim."

Başını iki yana sallar. "Benim fikrim değil. Gelinimin fikri. Ve o ne isterse, ben de onu **i s t e r i m** . "

"Elbette. Tanıştığımıza memnun oldum." Belki Natalie ve ben iyi anlaşırız ve o da aklımı düşünmeyi bırakmam gereken tek kişiden uzaklaştırır.

"Düğün buluşmaları harika, değil mi?" "En iyisi onlar," diyorum.

"Ve eğer kız kardeşimle **a r a n ı z d a** takılmaktan başka bir şey olsaydı, sana ne yapacağımı biliyorsun."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ne benim ne de saçlarımın senden zerre kadar korkmadığının farkındasın değil mi? Korkutucu olmamanın tanımını gibisin, değil mi?"

Spencer gülüyor. "Korkutucu olabilirim. Kız kardeşime sorun."

Ama Harper'la kardeşi hakkında konuşmak istemiyorum. Günün ilerleyen saatlerinde ona mesaj atmak için telefonumu çıkardığımda, bana çoktan bir not göndermiş olduğunu görüyorum.

Mesajı daha önce geldiğinde kaçırmış olmalıyım.

Prenses: Hey. Charlotte bahar gibi koktuğunu biliyor ve bunu ben yaptım. Bucky dövmemi gördü. Bunu yeni bir kedi meraklısı çetesine kabul edilişim olarak gösterebilirdim ama onun yerine itiraf ettim. Ama aşk doktorum falan olduğunu söylemedim. Ve bana iyi şeyler için reçete yazdığını.

Kendisiyle dalga geçme yeteneğine gülüyorum. Koltuğumda arkama yaslanırken, cevap veriyorum.

Önemli olan bu değil. Bilmek istediğim şey, bir şeyi protesto etmek için duş almayı bıraktınız mı?

Cevabı çabucak geldi.

Prenses: Yani . . . gülme . Ama çizimi çok beğendiğim için bu sabah sol kolumu yıkamadım. Bunu hayal et. Kolumu duş kapısından dışarı çıkarmıştım ki silmeyeyim.

Başımı kanepenin yastığına doğru itiyorum. Evet, bunu mükemmel bir şekilde hayal ediyorum. Neredeyse daha önce milyonlarca kez hayal etmişim gibi. Sıcak su saçlarından aşağı akıyor, damlacıklar göğüslerinin üzerinden kayıyor, sonra karnından aşağı ve bacaklarının arasından süzülüyor.

Evet. Bu görüntüyü yüzde yüz netleştirdim. Ama bir resim her zaman yardımcı olur .

Bana müstehcen bir fotoğraf gönderme ihtimali olmadığını bilsem de dayanamıyorum. Aslında, cevap vereceğinden bile emin değilim, çünkü telefonum birkaç dakika sessiz kalıyor, gazeteyi alıp Pazar bulmacasını aramam için yeterli bir süre. Gazeteyi almamın tek nedeni bu. Bulmaca tüm haftamı alır ama neredeyse her zaman bitirebilirim.

Bölümü bulduğumda telefonum çaldı.

Bir resimle birlikte.

Oh lanet olsun. Bir tanrı var. Bekle. Şunu tanrıça yapalım.

Harper tamamen giyinik bir şekilde küvetinde duruyor, yüzünü açık olmayan duş başlığına doğru kaldırıyor ve bu sabahki duşunu yeniden canlandırırken bir görüntü çekiyor. Bu çok ateşli ve sikim daha sonra onunla gerçekten vakit geçirebildiğimde bu fotoğraf için bana teşekkür edecek. Daha soyunmamış bile, ama giydiği V yakalı tişört sayesinde göğüs dekoltesine harika bir bakış atabiliyorum. Göğsündeki o kabarıklığı ısırmak, meme ucunu dişlerimin arasına almak, sonra sertçe emmek istiyorum - inlemesini, kıvranmasını ve adımı fısıldamasını sağlamak. Resmin geri kalanını ve boynunun nasıl uzun ve davetkâr olduğunu içime çekerken, orada da çok zaman geçirmek istediğimi biliyorum. I

Eminim boynundan öpmemi isterdi. Ağzımı teninde gezdirmemden hoşlanacağına eminim. Bu kıza onu zevkten çıldırtacak şeyler yapabilirim.
Ve bunu gerçekten çok istiyorum.
Mesajı açtım ve cevap yazdım.

Görmek zor. Sanırım suyu açarsan daha iyi bir fikrim olur.

Üzerinde beyaz bir tişört var. Yani, hadi ama. Bir erkek denemeli.
Ondan bir not çıktı.

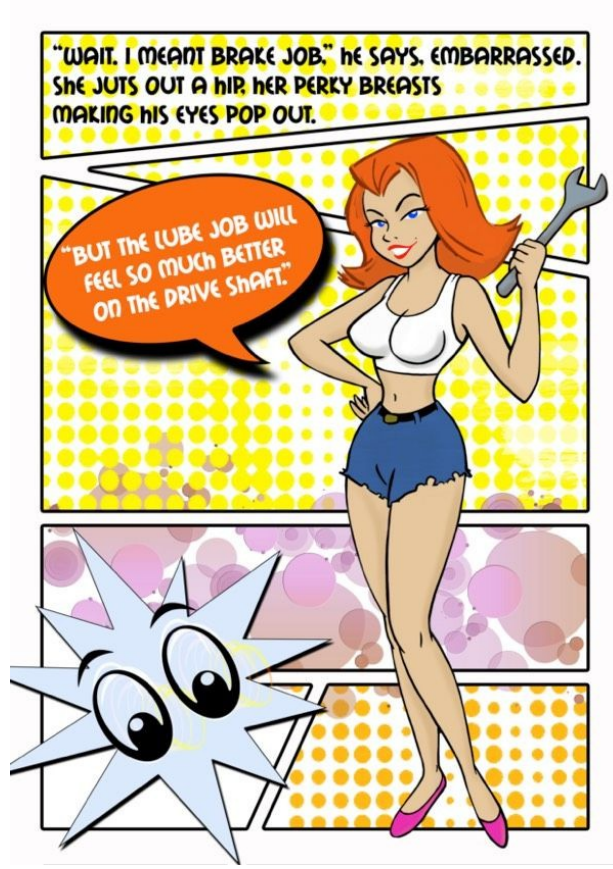
Prenses: Cidden ama. Charlotte'a seninle takıldığımızı söyledim. Spencer'a bir şey söyledi mi?

Ve ben sönüyorum.

Nick: Evet, ama endişelenecek bir şey yok ve çok geçmeden bir sonraki konuya geçti - düğünde bana birini ayarlamak istiyor.

Telefonum kapandı ve ondan hiçbir haber alamadım. Birkaç saat boyunca çıt çıkmadı. Belki kıskanmıştır. Kıskandıysa bu çok havalı olurdu. Avukatım Tyler'la konuşmak, spor salonunda egzersiz yapmak ve akşam yemeği hazırlamak için ara vererek bulmacayı çözmeye çalışıyorum. Yemek yerken çizim yapıyorum, dün çizdiğim yaramaz kukla karikatürlerine ve onların hikayesine dönüyorum.

arabasını yağlama işi için bırakan bir adamla flört eden çılgın ateşli, kıvılcık saçlı tamirci.

***"BEKLE. FREN İŞİNİ KASTETMİŞTİM," DİYOR UTANARAK.
BİR KALÇASINI DIŞARI ÇIKARIYOR, DIRİ GÖĞÜSLERİ ADAMIN GÖZLERİNİ
YERİNDEN ÇIKARIYOR. "AMA YAĞLAMA İŞİ TAHRIK MILİNDE ÇOK DAHA İYİ
HISSETTİRECEK."***

Ne diyebilirim ki? Kaba mizahı severim. Eskiz defterimi kapatıp bulmacaya dönüyorum. Akşamın Manhattan'a kaydığı saatlerde, on iki harfli "özel beğeni" kelimesinin karelerini "tercih" ile doldururken telefonum bir kez daha çalıyor.

Prenses: Merhaba. Size biriyle çıkmakla ilgili bir soru sormak istiyorum. Aşk doktoru olduğunuz için.

Devam et. Ben açık bir kitabım.

Prenses: Bahsettiğiniz birinci, ikinci, üçüncü randevu protokolü hakkında.

Evet. Çok bilgiliyim. Cevap vermeye hazırım. Ateş et.

Prenses: İkinci randevunuzda aşk romanı yazarını öptün mü?

Bu ikinci soruşu ve gerçekten ne yaptığımı bilmek istiyor gibi görünüyor. Kanepedeki yerimden nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Telefon yine çalıyor.

Prenses: Bu arada, bütün gün bir partideydim. Bu arada, altı yaşındaki kalabalığın arasına karıştım.

Yani Spencer bana birini ayarlamak istediği için kızgın değil. Sadece meşguldü. Lanet olsun. Kıskanmasını dileyerek elimi saçlarımda gezdiriyorum. Sonra kendimi azarlıyorum, çünkü görevim onun koçu olmak.

Evet. Ve ilk randevuda da.

Başka bir ipucuna geçiyorum ve saniyeler içinde cevap veriyor.

Prenses: Bu hiç adil değil! Bana farklı kurallar uyguluyorsun. Her neyse, onunla buluşmalarında başka neler yaptın?

Pek fazla çıkmadık. Tanıştık, öpüştük, seviştik. Tekrar ve tekrar düzüştük. Benden onu buzdolabının kulpuna bağlamamı ve ayakta yapmamı istedi, böylece kitabındaki bir sahne için bu hafif esareti test edebilecekti. Ben de kabul ettim. Tüm parçaların nasıl hizalanacağını bildiğinden emin olmak için onu masasının üzerinde becermemi istedi. Ben de hizmetimi yaptım. Pencere kenarında da yapmamız için ısrar etti, böylece ellerini Park Avenue'deki çatı katının camına bastırabilecek ve onu arkadan sertçe becermemi sağlayabilecekti.

Sanırım romanındaki o bölüm de oldukça doğrudu. İlişki harikaydı ve aynı zamanda tamamen saçmaydı.

Cevap vermeye başladığımda, başka bir not geldi.

Prenses: Tüm bunları anlamaya çalışıyorum. Bu yüzden soruyorum.

Harper ve ben çabucak bir ritme girdik ve mesajlar hızlı ve öfkeli bir şekilde uçuşmaya başladı.

Nick: İçki, akşam yemeği ve film anlamında tamamen geleneksel randevular değildi.

Prenses: Vay be. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Doğum günü kıyafetinde çok mu vakit geçirdin?

Nick: Öyle de denebilir.

Prenses: Siz ikiniz ne tür şeyler yaptınız? Bunu sormak çok mu ileri gitmek olur? Merak ediyorum. Gerçekten merak ediyorum. Tamam, belki ben de meraklı biriyimdir. :)

Harper'ın merakının derinliklerini düşünerek ekrana bakıyorum. Keşke neden sorduğunu anlayabilseydim - bu onun modern insanı anlama çabasının bir parçası mı, yoksa altında yatan bir şey mi var? Ama bilmediğimi kabul etmek zorundayım. Ve lanet olsun, eğer aklında seks varsa, en azından şu anda ortak bir noktamız var. Benim dalga boyuma hoş geldin. Birlikte biraz zaman geçirelim.

Nick: Gerçekten bilmek istiyor musun? Oraya mı gitmek istiyorsun?

Prenses: Evet, sanırım biliyorum. Açık bir kitap olduğunu söylemiştin. Bilmek istiyorum.

Sayılır mı? Sayılır mı?

Prenses: Tamam. Gerçekten bilmek istiyorum. Gerçekten, gerçekten, gerçekten bilmek istiyorum. Şimdi bana inanıyor musun?

Nick: Neredeyse . . .

Prenses: Protokolü anlamak istiyorum. Kirli detayları.

Güzel. İşin özünü istiyor. Bu benim uzmanlık alanım. Bunu yapabilirim. Ben lisede tanıdığım utangaç, sessiz adam değilim. Kadınları inceledim. Nelerden hoşlandıklarını öğrendim.

Buzdolabını, masayı, pencereyi anlatmak için yazmaya başladım. Eski sevgilimin iple, eşarpla ve bir keresinde de pug cinsi köpeğinin tasmasıyla bağlanmayı sevdiğini söylemek için. Ama bu kelimelere baktığımda, bunları Harper'a gönderemiyorum. Harper'a eski sevgilimin yatakta nelerden hoşlandığını söyleyemem. Bu J için yanlış, benim için yanlış ve Harper için de yanlış. Ama tüm olasılıklarıyla birlikte bu anı kaybetmek istemiyorum, bu yüzden başka bir şey söylüyorum.

Nick: Oh, Bayan Meraklı Prenses ... seks tüm evrende en sevdiğim konudur ... ama bunu yeniden ifade etmeyi denesek nasıl olur? Cevap vermekten mutluluk duyarım. daha genel bir soru. Mesela, 'ne tür şeylerden hoşlanırsınız' diye sorsaydınız, buna cevap verirdim.

Prenses: NE TÜR ŞEYLERDEN HOŞLANIRSIN?

Şimdi bir yere varıyoruz. Ve cevabı düşünmek bile beni azdırıyor. Şunu daha azgın yap.

Nick: Bir restoranın menüsünü hayal edin. Her şeyin olduğu lokantalardan biri. Kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği, tatlı, içecekler, alakart, mezeler, ara sıcaklar. Bakıyorum. Her şeyden bir tane sipariş ediyorum. BEĞENİYORUM HER ŞEY.

Prenses: Gerçekten mi? HER ŞEY Mİ? Bu oldukça geniş. Her şey mi?

Nick: Bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsaydık, parmağımı kaşının üzerinde gezdirirdim çünkü şüpheci bir şekilde kavisli olduğunu biliyorum.

Prenses: Olabilir. Ama 'her şey' çok fazla şeyi kapsar. Sevdiğiniz bir şey olmalı. Favori bir pozisyonunuz var mı? Bir tercih? Bir tercih?

Son kelimeyi okurken yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Nick: Predilection Pazar güünkü bulmacanın cevaplarından biriydi.

Prenses: Pazar bulmacasını çözüyor musun?

Nick: Deniyorum. Bu benim bir tercihim.

Prenses: Etkilendim. Bitmiş bir kopyasını görmek istiyorum. Bulmacayı çıplak mı çözüyorsun?

Nick: Örtülü soruna cevap vermek gerekirse, şu anda kot pantolon, boxer ve tişört giyiyorum.

Prenses: Ne tür bir boxer? Bahar gibi mi kokuyorsun? Nick:

Siyah boxer. Evet, kokuyorum. Beni koklamak ister misin?

Prenses: Eminim nefis kokuyorsundur. Şimdi bana tercihlerinden bahset. Ateşli polisleri sever misin? Seksi kütüphanecileri? Kedi kadın? Okul kızları? Dominatrix?

Sonuncusuna gülüyorum ve seksi polis kesinlikle benim için işe yarayacak olsa da, cevabım konusunda hiçbir soru y o k .

Seksi kütüphaneci.

Prences: Köpek stili sever misin? Kadın üstte? Üstte erkek? Yatağın üzerinde domalmak? (Her şeyi sorabileceğimi söylemiştin! Soruyorum!)

Tüm tahrik edicilerin en tahrik edicisi. Ondan bu sözleri duymak bile tenimi ısıtıyor. Harper bana seks hakkında sorular sorarken vücudumun her köşesine yoğun, ağrıyan bir istek yayılıyor. Mesajlaşmanın onun için daha kolay olduğunu söylerken hiç de şaka yapmıyordu. Mesajı zihnimde bir imgeye dönüşüyor. Onu karşımda, kanepemde dört ayak üzerinde, kıcını kaldırmış görüyorum. Bir elimi sırtında gezdiriyorum, onu açıyorum ve içine giriyorum. Sonra, onun bana bindiğini, kalçaları vahşi daireler çizerken o tatlı göğüslerin zıpladığını hayal ediyorum. Pozisyon değiştiriyorum ve şimdi onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, bacakları omuzlarıma asılı. Sonra, kanepenin ucuna doğru eğiliyor ve yumruğum saçlarına dolanıyor, çekiyor, çeğiştiriyor.

Nick: Sadece hepsini sevmiyorum. Hepsini seviyorum. Ama birkaçını unuttun. 69 taş. Yüzüme oturan kadın harika. Duvara yaslanmak müthiş.

Prences: Gerçekten tüm menüyü tatmayı seviyorsun.

Nick: Yiyebildiğin kadar açık büfeden daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Prences: Ama bunlar arasında gerçekten bir tercihin yok mu?

Nick: Yapmayı en sevdiğim şeylerden bazılarını sıralamama ne

dersin? Prences: Söyle bakalım.

Parmaklarım tuş takımının üzerinde geziniyor. Ona her şeyi anlatmak, her şeyi ortaya dökmek için can atıyorum ama bunu yaparsam seviye atlıyoruz. Pratik mesajlaşmadan flörtöz mesajlaşmaya, oradan da tamamen kirli mesajlaşmaya geçiyoruz.

Evet, böyle düşündüğümde daha hızlı yazmamı ve bir çırpıda göndermemi sağlıyor.

Öpüşme. Yalama. Dokunmak. Tadına bakmak. Öpmek. Hissetmek. Parmaklamak. Isırmak. Sikişmek. Yemek. Şaplak atma. Öpüşme. Okşama. Çimdikleme. Dişlemek. Sikişmek. Ve öpüşme. Her zaman öpüşmek.

Hemen cevap vermiyor. Elimde telefon, aletim tetikte, tenim cızırdayarak beklerken, tüm bunları ona ne kadar çok yapmak istediğimin farkındayım. Ekranı bakarken avuç içimi kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum ve onun elinin bacaklarının arasından kayıp kaymadığını merak ediyorum. Külotunun içinde kayıyor. Eğer sırtı eğilmiş ve dudakları ayrılmışsa. Parmakları o kadar hızlı uçuyor ki, cevap yazmadan önce kendini boşaltıyorsa.

Bir not daha yazıyorum, çünkü ona karşı kendimi tutamıyorum. Çünkü bu resmi onun zihnine yerleştirmek istiyorum.

Nick: Aslında en sevdiğim şey bir kadını zevkten aklını kaybedecek kadar sert bir şekilde boşaltmak.

Telefonum tıkırdıyor.

Prenses: Bu. Çok sıcak. Nick:

Daha da iyi hissettiriyor.

Prenses: Sadece hayal

edebiliyorum. Nick: Hayal et

...

Verdiği cevap milyonlarca fanteziyi beslemeye yeter.

Prenses: Öyleyim. Şu anda.

Boş ver fanteziyi. Gerçeklik harikadır. Çünkü bir milyon dolarına bahse girerim ki yatağında, bir elinde telefonu, diğer eli külotunun içinde.

Bu sefer, onu oraya getirmede bir rol oynadığımı biliyorum. Aynı şekilde o da beni isterse, onu geri çevirebileceğimden emin değilim.

Milyonlarca şekilde kesip biçebilirim ama Harper'a mesaj attığımı inkar edemem. Ya da onun bana cevap verdiğini.

Ve duracak gibi de görünmüyor.

Ertesi sabah bir tanıtım toplantısı için Times Meydanı'ndaki Comedy Nation binasına gitmek üzere metroya bindiğimde, konuya tıklıyorum ve yeni bir mesaj alıyorum.

Benden bu kadar. Nelerden hoşlanırsın? Sevdiğin bir şey var mı?

Soruyu açık uçlu bırakıyorum, böylece istediği gibi cevap verebilir. Bir isimle. Bir fiille. Bir pozisyon. Hatta daha kolaysa en sevdiği yemek grubundan bile bahsedebilir. Tanıdığım en cesur, kendine en çok güvenen insanlardan biri - konu aşk, seks ve romantizm olduğunda hariç. Ona bu konularda utangaç diyemem, özellikle de dün gecedен sonra. Ama o daha çok buz patenlerini ilk kez bağlayan biri gibi, keskin bıçakların üzerinde hareket etmeye çalışırken sallanıyor.

Prenses: Hiçbir zaman favorilerimle oynamadım. . . ta ki oynayacak bir favorim olana kadar.

Nick: Yani bilmiyor musun?

Prenses: Bilmediğinden değil. Daha çok henüz bilmediğinden.

İlginç. Bu bana yatak odasındaki deneyiminin flört deneyimiyle paralel olabileceğini söylüyor. Ben cevap yazarken tren tüneldeki bir virajı dönüyor.

Pekala. Hadi çözelim. Bana bir erkekte neyi sevdiğini söyle. Prenses:

Karın kaslarını severim. Sıkı, tonlanmış karın kasları.

Karnıma baktım. Kontrol et.

Nick: Başka?

Prenses: Güçlü kolları severim.

Oh, evet. Numaranı aldım. Başka bir şey sormadan telefonum tekrar çaldı.

Prenses: Siyah boxer külotları severim.

Tren bir sonraki istasyonda durduğunda kaşlarımı çatıyorum. Bu çok ilginç. Dün gece ona tam olarak bunu söylediğime eminim. Perona çıkıyorum, New York'un telefonlarına eğilmiş, işe gitmek için merdivenleri tırmanan kalabalığına katılıyorum.

Nick: Cevaplarını beğendim. Başka neleri seviyorsun?

Prenses: Zeki çocuklar.

Kırk İkinci Cadde'ye doğru ilerlerken telefonu daha sıkı tutuyorum ve gözlüklü zeki adamlar hakkında yorum yapma dürtüsüne direniyorum. Çünkü, bilirsiniz, adamı zeki yapan gözlükleri değildir. Beyninin içinde ne olduğudur. Ama toplum gözlüğün zeka sembolü olduğuna karar verdi, yani beni zeka sembolü olarak görmek istiyorsa, tamam. Yani, seks sembolü. İkisi de bana uyar.

Nick: Daha fazla. Biraz daha anlat.

Prenses: Yumuşak dudakları ve aç öpücükleri severim. Bir sürü öpücük.

Dün geceki mesajlara geri döndüğümde vücudumda bir sıcaklık şimşegi dolaşıyor. Sikişmek, öpüşmek ve daha fazla öpüşmekle ilgili uzun notuma. Belki de bunu okuyorum, ama sanki bana bunun bir kısmını geri veriyor. Sanki o da aynı şeyi istiyor -evinin dışında başlayan öpüşmenin bir sonraki bölümünü. Ben de cevap verdim.

Ne tür öpücükler?

Prenses: Beni eriten öpücükler. Bu en iyisi.

Bu konuşmayı kesmek istemiyorum. Daha fazla kelime duymak için açgözlüyüm, bu yüzden yaylım ateşine devam ediyorum.

Nick: Sürekli devam eden öpücükler de öyle.

Prenses: Ve zamanı durduran öpücükler.

Nick: Bu seni tahrik ediyor.

Prenses: Daha fazlasına dönüşür. Yumuşak ve yavaş başlar ve sonra onları tüm vücudunuzda hissedebilirsiniz. Cildinizin her yerinde. Kemiklerinizin derinliklerinde.

Boğazım kurudu ve zihnim o on beş saniyenin anısına ve saniyeler dakikalara uzasaydı neler olabileceği ihtimaline daldı. Belki sadece bir nota daha . . .

Nick: Bu nefesinizi keser. Prenses: Ve seni çılgına çevirir.

Metal kalçalarımaya değiyor ve dudaklarımdan yüksek sesli bir oomph çıkıyor. Az önce bir çöp kutusuna girdim. Telefonu cebime koyuyorum ve onu eriten öpücükler hakkında düşünmemeye çalışıyorum, çünkü bu şehirde daha fazla çöp tenekesi tanımamayı tercih ederim.

Sadece durmuyoruz, hızlanıyoruz da. Şerit değiştiririz. Dönüşler yaparız. Rotamızdan sapıyoruz. Ve mesajlaşıyoruz, mesajlaşıyoruz ve daha çok yazıyoruz.

Ertesi gece bir bira açıyorum ve bilgisayar animasyonlarımı yaptığım ayakta çalışma masasına yerleşiyorum. Bir içki alıp çizim tabletimle biraz vakit geçirdikten sonra ona yazıyorum.

Kollarımız, karın kaslarımız, külotumuz, beynimiz ve dudaklarımız var. Beğendiğin başka bir şey var mı?

Hemen gelen tek kelimelik cevapta gülümsemesini hissedebildiğime yemin edebilirim.

Prences: Gözler :)

Yine de içimi ısıtan ifadeler olabilir. Ya da belki sadece o başka bir mesaj eklediğinde.

Prences: Birinin gözlerine bakmak ve beni tanıdığını, anladığını, beni anladığını hissetmek istiyorum. Tuhaflıklarımı görmesini ve onları kabul etmesini istiyorum,

onları değiştirmeye çalışmak değil. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Kahretsin, sözleri çok yoğun ve çok ... Çıplak. Bu küçük ekrandaki bir şey onun aılmasını ve bana bazı yönlerini göstermesini sağlıyor. Kimseye göstermediği yanlarını. Bana Speakeasy'de, sonra da kafede göstermesi dışında. Harper'ın şapkasının içine, kırmızı fularının arkasına ya da esprili bir şaka ya da esprinin hemen ötesine sakladığı parçaları. Çoğu zaman bir görürsün, bir görmezsin. Ama bu onun yepyeni bir parçası. Sesini, yüzünü ve vücut dilini çıkarın. Sadece sözcüklere yaslanın ve o ... iek açsın.

Masadan kalkıyorum, dairemnden mutfağa doğru adımlıyorum, sonra huzursuzca cumbalı pencereye yöneliyorum, New York'un gece gökyüzüne bakıyorum, gökdelenler ve neonlar bana bakıyor. Yanlış bir şey söylemek istemiyorum ve onu hızla Peeli Harper diyarına geri göndermek istemiyorum, bu yüzden telefonumu elime aldığımnda güvenli ama onun tüm tuhafliklarını kabul eden bir yanıt seçiyorum.

Bunların hepsini hak ediyorsun. Buna sahip olmanı

istiyorum. Prenses: Ben de istiyorum.

Nick: Ve tuhafliklar asla değiştirilmemeli. Tüm tuhaflikların sende kalsın, Harper. Onları seviyorum.

Prenses: Senin için de yle, Nick. Ben de seninkini beğendim.

Telefonuma bağımlıyım. Bu her zaman kaçınmaya çalıştığım bir şey, ama beni tahrik edecek bir şey gönderip gndermeyeceğini asla bilemiyorum.

Hemen hemen tüm mesajlarının öyle olması dışında, bu yüzden askıya alınmış bir arzu durumunda yaşıyorum.

Aynı anda hem harika hem de korkunç. Harika ve aynı zamanda tamamen aptalca hissettiriyor. Ama bu baş döndürücü, baş döndürücü isteme hissi? Şu anda kontrol onda ve beni yönlendiriyor. Metinlerine olan bu yeni aşıklığımın dizim için iyi olduğunu düşünmek istiyorum. Çünkü bir sonraki bölüm bir rüya gibi bir araya geliyor ve ertesi gün baş animatörle yaptığım toplantıdan çıktıktan sonra, Nichols & Nichols'da Tyler'la buluşmak üzere şehir dışına çıkabilmek için asansöre doğru yol alıyorum.

"Bay Hammer."

Ses midemi bulandırıyor.

"Hey, Gino."

Kanal yöneticisi yanıma yaklaşıyor ve ince çizgili takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "*Bay Orgazm'ın Maceraları'nı* düşünüyordum," diyor kaşlarını oynatarak. "Kahramanla bazı ortak noktalarım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Yaltaklanıyorum ve o kadar sert emiyorum ki boğulabilirim. "Öyle mi?"

Kravatını çekiştiriyor. "Ben de biraz kadınlardan

hoşlanırım." "Eminim öylesinizdir, efendim."

"Ve biliyorsunuz, zamanında ben de bir şov yaratmıştım."

Tabii ki diğer tarafla olan kısa flörtünden bahsetmek zorunda. "Harika olduğunu duydum," diye yalan söyledim.

Çok mütevazı bir şekilde el sallıyor. "Çok güzel bir gösteriydi. Ama şöyle bir şey var. Seninki kadar açık saçık değildi. Bu da beni düşünmeye sevk etti," diyor kaşlarını çatarken. Kaşları nehir dansı yapan iki tırtıl gibi. "*Bay Orgazm'ın Maceraları* daha aile dostu olsaydı nasıl olurdu? Acaba daha geniş bir yelpazeye yayılabilir, daha az müstehcen hale getirebilir ve daha büyük bir izleyici kitlesi bulabilir miydik?" diyor ve Mister Orgasm ile *The Brady Bunch* fikirleriyle beni şaşkına çeviriyor. "Bunu bir düşün."

Sırtıma bir tokat atıp kaçıyor ve ben de avukatımı görmek için çıkarken başımı kaşıyorum. Sipariş ettiğim Uber kaldırımda bekliyor, ben de binip soföre merhaba diyorum ve yeni favori şeyime, mesajlarıma dönüyorum. Büyük ikramiyeyi tutturmuş gibiyim, çünkü beni bekleyen bir not var.

Prenses: Sevdığım başka şeyler de düşündüm.

Söyle. Bana. Şimdi. Prenses:

Güzel, dantelli iç çamaşırı.

Elimi yüzümde gezdirerek deri koltuğa gömülüyorum. Sanki bu sorunu gizleyecekmiş gibi. Sert nefes alıyorum. Sanki bu, avukatımın ofisine girmeden önce pantolonumdaki çelik çubuğun yok olmasını sağlayacakmış gibi. Sertleşmemi sağlayan bazı kelimeler vardır ve az önce onlardan birini kullandı. *İç çamaşırı.*

Ne tür? Ne renk? Ne tarz?

Prenses: Beyaz. Siyah. Mor. Küçük bir fiyonkla. Arkada. Poposunda çözülebilen küçük bir kurdele olan dantelli bir külot hayal edin.

Yüzümü kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum. Belki bir yerlerde bir küvet dolusu buz olan bir dükkan vardır. Belki de gidip birkaç saat içinde oturarak bu şehvetin dağılmasını sağlayabilirim. *Çözülebilen külotların üzerindeki fiyonklar mı?* Hadi ama. Hiçbir erkek bu sözlere dayanacak kadar güçlü değildir.

Özellikle de pembe puantiyeli siyah saten bir fiyonk gönderilen bir adam için. Harper bana kurdeleyle bağlanmış kalemleri gönderdiğinde, ben daha ne olduğunu anlamadan bana küçük bir ipucu bırakmış gibiydi. Tüm arzularına, gizli fantezilerine dair bir ipucu. Koridorda yürürken soyunan bir kadın gibi, size dönüp bakıyor, gözleri *bu izi takip edin* diyor.

Ve ben de takip edeceğim.

Nick: Pembe puantiyeli siyah saten fiyonk gibi mi?

Prenses: Evet. Hoşuna gitti mi?

Nick: Ona bir daha aynı şekilde bakacağımdan emin değilim. Prenses: Çözerken eğlendin mi?

Aman Tanrım. Gömleğimi çekiştiriyorum. Bu toplantıyı atlatmamın imkanı yok. Ama durmamın da bir yolu yok.

Ben yaptım. Küçük fiyonkları çözmeye bayılırım. Aslında, "çözmek" benim yeni favori kelimem.

Prenses: Ben de müstehcen kelimeleri severim. Bu da sevdiğim

başka bir şey. Nick: Edepsiz kelimeler için bir insan eşanlamlılar

sözlüğü olduğumu söylemiş miydim? Prenses: Söylemene gerek

yok. Bunu kendim anladım. Nick: O zaman beni çok iyi

tanıyorsun.

Prenses: Bazen yaparım. Bazen yapmıyorum. Bırakmayı da severim. Ve bir erkeğin seni iyi hissettirmek için kendini o kadar tüketmesini seviyorum ki sen de aynısını ona yapmak istiyorsun.

Araba caddede hızla ilerlerken burnumun kenarını çimdikliyorum. Harper'ın aklımı okuyabildiğine yemin edebilirim. Dudaklarımı yalıyorum ve telefonu sıkıca kavriyorum.

Nick: Porno izliyor musun?

Prenses: Tumblr sayılır mı?

Nick: Evet. Ne izlersin ya da neye bakmaktan

hoşlanırsın? Prenses: Bunu tarif etmek zor.

Hayır. Değil. Dene bakalım.

Prenses: Ne tür gifleri ya da fotoğrafları sevdiğimi söylememi mi istiyorsun?

Nick: Evet. Bu harika olurdu. Aslında, günümü güzelleştirirdi. Günümü muhteşem yapardı.

Cevabı beklemek zorunda, çünkü Nichols & Nichols'un ofislerine geldim, burada şık bir masanın arkasından genç ve sarışın bir resepsiyonist kalkıyor ve beni isimle selamlıyor.

"Sizi gördüğüme sevindim, Bay Hammer," diyor keskin, parlak bir gülümsemeye. "Tyler'a burada olduğunuzu haber vereyim."

"Teşekkürler, Lily."

Ben daha lobideki kızcılık kırmızısı pelüş kanepeye oturamadan, şirketin müdürü cam kapıyı açıyor. "Nick Hammer," diyor derin sesiyle, yanıma gelip sırtımı sıvazlarken. Ayağa kalktım. Adam tam bir klas. Clay Nichols koyu renk bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve mor ipek bir kravat giyiyor. "Tyler uğrayacağını söyledi. Merhaba deme ve başarılarınızdan dolayı sizi tebrik etme fırsatını kaçıramazdım."

"Sen de öyle. Yeni evini sevdim. Ve karına söyle, bana bedava içki vermek zorunda değil."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Sana bir tavsiye vereyim. Karın hiç kimseden emir almaz."

Koridorda Tyler'ın ofisine kadar bana rehberlik ediyor.

"En sevdiğim müşterim!" Tyler beni selamlarken öyle diyor. Tyler'la ben RISD'de animasyon okurken tanışmıştım, o da Brown'da tarih okuyordu. Eğlence hukukunda hızla yükseldi ve bunun tek nedeni Clay'de bir akıl hocası olması değil. O gerçekten çok iyi.

"Eminim bunu tüm müşterilerinize söylüyorsunuzdur."

Bana sırtıyor. "Sadece beni güldürenler."

"O zaman sana komik bir hikâyem var," diyorum. İki adam da kanepeye oturdu. Rahat koltuğu kapıyorum, öne doğru eğiliyorum, nefes alıyorum ve buna hak ettiği gülünçlükte hamile bir ara veriyorum. "Gino benden şovu daha sağlıklı hale getirmemi istiyor."

Tyler bir kaşını kaldırıyor. Adam kuzeninin tıpatıp aynısı; siyah saçlar, kahverengi gözler, kare çene hattı. Daha iyi bilmesem, küçük kardeşi olduğunu düşünürdüm. O da takım elbise giymiş. "Bu delilik. Seth MacFarlane'den *American Dad'i* daha az berbat hale getirmesini isteyemezsin," diyor Tyler, uzun bacaklarını önünde uzatarak.

"Bakın, ben prima donna değilim. İzleyicilere istediklerini vermekten yanayım. Ama benden ne istediğini bir türlü anlayamıyorum."

"Bu işi bize bırakın. Onun ne istediğini ve sizin ne istediğinize uyup uymadığını anlamak bizim işimiz" diyor Tyler ve sonraki otuz dakika boyunca, bu ayın sonunda, iki haftadan az bir süre kala yeniden müzakereyi nasıl ele almak istediklerine dair planlarına dalıyoruz. Bana her şey makul geliyor ve açıkçası bu yüzden bu adamlarla çalışıyorum. İşimiz bittiğinde, bu akşam ne yapacaklarını sordum.

İlk Clay başlıyor. "En sevdiğim iki kızla randevum var. Karım ve kızım birkaç saat içinde benimle oyun parkında buluşacaklar. Bu adam," diyor kuzeninin omzunu sıvazlayarak. "Eski bir aşkı geri kazanmaya çalışıyor."

Clay, Tyler'ın romantik durumu hakkında hızlı bir bilgi veriyor ve bu zor bir konu.

"Ah," diyorum titreyerek ve sonra avukatımın gözleriyle buluşuyorum. "Sana iyi şanslar dostum. Gino ile pazarlık yapmak daha eğlenceli olabilir."

Tyler güler ve başını sallar. "İnan bana, biliyorum. Bay Orgazm onu geri kazanmak için ne yapardı?"

Sakallı çenemi sıvazlıyorum. "Onu kazanmak için senin yerine zengin, seksi, başarılı, iyi donanımlı bir karikatürist göndermek dışında mı?"

Tyler kara gözlerini kısıyor ve bana bir bakış fırlatıyor.

Ona bir gülümseme gösterdim. "Muhtemelen ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu söyler, sonra da kendisini bir kraliçe gibi hissetmesini sağlardı."

"Doğru söze ne denir," diyor Clay, sonra vedalaşıp ofisten çıkıyorum ve New York'ta bir sonbahar öğleden sonrasının serin havasına doğru yol alıyorum.

Ama şehir merkezindeki bir sonraki trene bindiğimde, artık Tyler'ın kadını düşünmüyorum. Harper'ın bana gönderdiği mesajı düşünüyorum. Aslında *düşünmek* yanlış kelime. Buna uyan tek kelime *hissetmek*. Ben

yeni mesajını açıp resimler arasında gezinirken, saniyeler içinde bin derece Fahrenheit'a ulaştım.

Trenin plastik koltuğuna gömülüyorum ve gözlerim bu görüntülerin rehinesi oluyor. Biri yanımdan geçerken "affedersiniz" diyor ve ben zar zor dikkatimi veriyorum. Başka bir yere bakamıyorum. Mümkün değil. Mümkün değil. Evrende bu fotoğraflardan başka bir şey yok ve ben yüzümdeki yaramaz sırtışı silemiyorum.

Pişirildim, kızartıldım ve çıtır çıtır kızartıldım. Her tarafım kızarmış. Bu metin Harper'ın fantezilerinin ana damarıdır.

Bir resim bin kelimeye bedeldir derler, ama belki de bunu revize etmeliyiz. Bir fotoğraf bin kalp atışına bedeldir, çünkü onun bana gönderdiği bu delicesine seksi seriye bakarken benimkinin atladığı şey buydu.

İlk karede, kışının üst kısmında minik pembe puantiyeli bir fiyonkla bağlanmış siyah külot giymiş bir kadın görülüyor. Bacakları pürüzsüz ve yontulmuş. Bir sonrakinde, bir kadın kalçalarının üstünde vintage bir fırırlı şey olan çoraplar giyiyor ve eğiliyor, jartiyer kemerini açıyor, arkası görünüyor. Elimi enseme sürüyorum ve tren yeraltında tıkırdarken sert bir nefes alıyorum.

Oradan itibaren hava daha da sıcaklaşıyor ve ben zaten toplu taşıma araçlarında, takım elbiseli adamlar ve küçük çocuklu anneler, hipsterlar ve turistler, herkes ve herkes tarafından çevrelenmiş bir cehennem gibiyim ve umurumda değil.

Çünkü tek gördüğüm bu fotoğraflar. Takip eden karede bir kadın sırtüstü yatağa uzanmış, çıplak, dudakları *O şeklinde*, birlikte olduğu adam ağzıyla amını yalarken. Adam yüzünü kadının bacaklarının arasına gömerken elleri kadının kışının etrafında kıvrılmış, onu sıkıyor. Kadın bir tür vahşi mutluluk içinde.

Ama bir sonraki kadın kutsal olmayan bir cennette. Topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymemiş, mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş ve sevgilisi diz çökmüş, yanaklarını açmış ve amını yalıyor, parmakları onu kucaklarken arkasının etine giriyor.

Metni kapatıp gözlerimi kapatıyorum ve Harper'ın az önce bana söylediği şeyi kelimeler olmadan içime çekiyorum.

Bu resimlerde, onun tam bir kış saplantısı olduğunu öğrendim.

Bu hayatımda yeni bir ayırım çizgisi olabilir. Onun bu delicesine tahrik edici tutkusunu bilmeden geri dönmemin imkânı yok. Hayatımda, onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını düşünmediğim bir zamana geri dönemem.

Bunu ona. Bana erkeklerin ne istediğini bilmediğini söyleyecek kadar cesur ve aynı zamanda bana ne istediğini gösterecek kadar cesur *olan* bu kadına.

Ve ne istediğimi. Gerçekten. Çılgınca. Derinden.

Yarın Harper ve kardeşiyle akşam yemeğine nasıl dayanacağımı bilemiyorum.

Sonra tren sarsıntıyla durağıma geldiğinde kalbim sıkışıyor. Bu hafta Jason'la görüşecek. Ve bana tek bir soru sormadı, onun hakkında ne hissettiğine, ondan hoşlanmaya başlayıp başlamadığına ya da ona fotoğraf gönderip göndermediğine dair tek bir şey söylemedi.

Ya da gerçekten istediği randevu için sadece bir ısınma hareketiysem.

Bu arada, parmaklarım ekranın etrafında kıvrılıyor ve neredeyse onu eziyorum.

Harper geç kaldı ve ben kızgın değilim.

Sinirli değilim.

Sinirlenmedim.

Spencer ve Charlotte'un evlerinden çok da uzak olmayan Village'daki favori barlarında bu India Pale Ale'nin tadını çıkarıyor ve Charlotte'un düğünleri hakkındaki sohbetini dinliyorum.

"Ve ieki, şunu dinleyin, adı Bud Rose," diyor, gözleri ışıl ışıl ve canlı.

"Peki glleri tomurcuklanıyor mu?" Karşı koyamadığım için soruyorum.

"Gl bile almayacağım. Peygamber ieği buketi yaptıracaktım," diyor ve elini Spencer'ın koluna koyuyor. Ona bakmak için başını eğiyor. "Sana bunu hiç söylemiş miydim, Snuffaluffagus?"

Arada sırada birbirlerine böyle sesleniyorlar ve ben nedenini hiç sormadım, bilmek de istemiyorum.

"Hayır, bana söylemedin. şimdi söyle," diyor Spencer, gözleri tamamen ona sabitlenmiş bir halde. Kahretsin, Charlotte'a bağlanmış, sıraya girmiş ve batmış durumda. Ama sonra, onunla evleniyor, bu yüzden böyle olmalı.

"Ortaçağda, eteğinin altına bir peygamber çiçeği koyan bir kızın istediği bekâra sahip olabileceğine inanılırdı," diyor, gözlerinde sadece Spencer için bir parıltıyla. "Ve ben istediğimi elde ettim."

"Evet, yaptın," diyor ve onu öpmek için hamle yapıyor.

pşme olması gerekenden çok daha uzun sürüyor. Saatile bakıyorum; köy yollarındaki eski kamyonların siyah-beyaz fotoğraflarına göz atıyorum

menüyü inceliyorum. İşim bittiğinde dudakları hâlâ birbirine yapışık ve ayrılma belirtisi göstermiyordu.

"Şimdiden başladı mı?"

Harper'ın sesiyle doğruluyorum. Sonunda geldi ve yanımdaki sandalyeyi çekti. Günlerdir onu ilk kez görüyorum ve yenilebilir görünüyor. Önünde küçük siyah düğmeleri olan kırmızı bir kazak ve altında dantelli siyah bir kaşkorse giyiyor. Saçları uzun ve ipeksi, omuzlarına dökülüyor.

Dün o fotoğraflara cevabımı gönderdiğimden beri onunla konuşmadım. Ona telefonumun sıcaktan patladığını söyledim ve bu ondan aldığım son haber oldu. Ondan sonra kendimi soğuk hindi olmaya zorladım.

Ona duyduğum bu evcilleşmemiş arzusunun uçurumundan aşağı inmeye devam edemem. Onu geri çekmeli, bir sandığa tıkmalı, kilitlemeli ve sonra da okyanusun dibine atmalıyım. Bu akşam yemeğini ve hafta sonundaki düğün etkinliklerini atlatabilmemin tek yolu bu; şehirde bekâr olmanın yollarını öğrenmesine yardım etmek bir yana, aynı anda hem onun üzerine atlamak hem de hoşlandığı her erkeği boğazlamak istemiyorum.

Yutkunuyorum ve rahatça omuz silkiyorum. "Evet, tüm hesaplara göre önümüzdeki"-durup tavana bakıyorum-"beş ila on yıl boyunca bu şekilde olacak."

O da bana gülümsüyor ve sonunda erkek kardeşi ile nişanlısı dudak dudağa öpüşmeyi kesiyorlar.

"Lütfen bizim yüzümüzden durmayın," diyor Harper. "Nick'le arayı kapatmam gereken çok şey var, bu yüzden siz ikiniz Yılın Yeni Evli Öpüşmesi ödülü için yarışmaya devam etmelisiniz."

Spencer, "Hey! Yeni evli olmamıza iki gece daha var," dedikten sonra ayağa kalkıp kız kardeşine sarılıyor ve daha yumuşak bir sesle, "Seni görmek çok güzel," diyor.

Bu beş kelime arasında göğsüm sıkışıyor ve içimde bir suçluluk düğümü oluşuyor. Elbette, kız kardeşine *resmi olarak* hiç dokunmadığım için teknik olarak ahlaki üstünlüğe sahibim. Hiçbir zaman gerçek bir çizgiyi aşmadım. Ama adam onu deli gibi seviyor ve ben onu bana çorapların ve çözülmek için yalvaran fiyonkların fotoğraflarını göndermeye teşvik edemem ve ... *dur* . Durmak zorundayım. O fiyonklar yetişkin bir adamı dizlerinin üstüne çöktürebilse bile.

Harper Charlotte'a sarıldıktan sonra, o da bana kısa bir dostça sarılıyor. Saçlarında portakal kokusu alıyorum ve narenciye kokusu yeni bir işkence biçimi çünkü apartmanının önündeki o on beş saniyelik öpücüğün anısını canlandırıyor. Güçlü kalmalıyım. Bu şehvetle savaşımalıyım. Bu

Beni yere yatırıyor, g re iyor, boyun e gmemi sağlamaya  alı ıyor. Bunu yapmaktan nefret ediyorum, gerçekten nefret ediyorum, ama Gino'nun koridorda beni takip ettiği görüntüsünü  a ırıyorum ve evet, bu sorunu   z yor.

Lust Be Gone spreyi gibi.

Harper yanımdaki sandalyeye yerle iyor. "Gecikti im için   z r dilerim," diyor herkese. "Yarın ak amki yeme imi bu geceki içkilere erteledim, o yüzden bunu daha önceye sıkıştırmak zorunda kaldım."

Di lerimi

sıkıyorum.

Lanet Jason.

Ama bekle. Kendime Jason'ın umurumda olmadığını hatırlatıyorum. O okyanusun dibindeki bagajda.

Yeme i neden i kiye  evirdi ini sormuyorum. Nasıl geçtiğini sormuyorum.

Onu  p p  pmedi ini hiç sormayaca ım.

Çünkü ben umursamıyorum. Umursamıyorum.

"Nasıldı?" Charlotte tatlı tatlı soruyor.

Masanın öbür ucuna uzanıp soruyu tekrar ağzına tıkmak istiyorum. Onun da umurunda değil. Kimsenin umurunda değil.

Harper tatlı bir gülümsemeye " iyiydi," diye cevap verir ve garson gelip bir içki isteyip istemediğini sorar.

Harper bir kadeh şarap sipariş ettikten sonra kadınlar d  n    ek lerini tartışmaya dönüyor ve Spencer ile ben bira hakkında bir tartışmaya giriyoruz. Yersiz arzu, okyanustaki sandık ve k lotlardaki fiyonkların hepsi binayı terk etti.

Ak am yemeği geldikten bir süre sonra Charlotte'un gözlerinde o heyecanlı bakış belirdi, ellerini salladı ve beni işaret etti. "Aman Tanrım, J'nin kitabının bu hafta çıktığını gördüm. Kindle'ımda var."

Harper'ın gözleri büyüdü ve bana baktı. "J?"

Kahretsin. O kitabın şimdi  ıkaca ından haberim yoktu. Kadınlar böyle şeyleri nereden biliyor?

Charlotte, Harper'a ba ıyla selam verir ve yardımsever bir şekilde a ıklar. "J. Cameron.  u  ılgın a k romanlarını yazıyor. O ve Nick eskiden birlikteydiler."

"Birlikte olduğumuzu pek söyleyemem." K  msemeye  alı ıyorum.

Spencer yalandan öksürüyor. "Neredeyse birlikte derken, onun ilham perisi ve ilham kaynağı olduğunu kastediyorsan, elbette." Tırnak işareti yapmak için durur. "'Neredeyse birlikte' i e yarar."

"J. Cameron'ın ilham perisi sen miydin?" Harper daha önce ona hiç

söylemediğim bu isme takılarak soruyor. Kitapları çok popüler.

Başımı salladım. "Hayır. Ben onun ilham perisi değildim." Spencer nefesinin altında kıkırdıyor.

"Evet, doğru."

Charlotte dizginleri ele aldı. "Çok yetenekli ve çok güzel. Ama kesinlikle hâlâ onunla birlikte değilsin, değil mi?"

"Hayır. Bitti. Aylardır bitmiş durumda" diyorum, aniden köşeye sıkışmış gibi hissederek.

"Güzel," diyor Charlotte komplocu bir tavırla gülümseyerek. "Çünkü bu hafta sonu seni kız kardeşimle resmen tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Sana bayılacak. Nasıl bayılmasın ki? Çok yakışıklısın Nick. Yakışıklı değil mi, Spencer?" diye sorarak Spencer'ı dürtüyor.

Tıkanır. "Eğer yakışıklı derken-"

Charlotte kolunu uzatır ve eliyle onun ağzını kapatır. "Natalie Nick'i sevecek, sence de öyle değil mi Harper?"

Spencer, Charlotte'un avucunu çiğniyormuş gibi yapar. "Elbette," diyor Harper, umursamaz bir tavırla.

"Nasıl olmasın ki? Adam deli gibi seksi, değil mi?" Charlotte, Harper'a bakıp bir cevap bekleyerek soruyor.

Spencer Charlotte'un elini ısırıldığında Harper konuşmak için dudaklarını aralıyor.

"Ah!" Kız onun omzuna vurup kıkırdıyor ve ikisi bir kez daha öpüşüyor. Harper asla cevap vermez.

Yemekten sonra da ondan haber alamıyorum. Ben de ona yazmıyorum.

Cuma günü öğleden sonra bir çanta hazırlayıp ailemin yanı sıra Wyatt, Josie ve Harper'la buluşmak üzere Grand Central'a gidiyorum, böylece hep birlikte düğün için New Haven'a giden trene yetişebileceğiz. Terminalde yürürken yeni bir suçluluk duygusu kaplıyor içimi - Harper'ın erkekleri anlama çabalarını kendi kıskançlığım yüzünden görmezden geldiğim için duyduğum suçluluk. Onun projesini yarıda bıraktım ve bunu yaptığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Kolunu çizdikten sonra, her şey benimle ve onun hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri öğrenmek için duyduğum açgözlü iştahla ilgili hale geldi.

Trende onunla sohbet edebileceğimden emin değilim, bu yüzden istasyonun içindeki büyük altın saate yaklaşırken hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Jason'la randevun nasıldı? Sorusu olan var mı? Yardımcı olabileceğim bir şey?

Cevabı hemen geldi.

Prenses: İkinci randevu hakkında yanılmışsın.

Perona doğru ilerlerken çenem sıkışıyor ve *ne kadar yanlış olduğunu* sormak geliyor içimden. Çantamı omzumda daha yükseğe itiyorum ve bir sonraki eyalete giden gümüş trene adım atıp kalabalığı ailem için tarıyorum. Telefonum

ve sıradakinden korkuyorum. Bana ikinci randevusunun harika geçtiğini ve şu anda ona karşı kötü olduğunu söyleyecek.

Prences: Beni öpmeye bile çalışmadı.

Omuzlarımdan bir ağırlık kalktı. Şu anda uçabileceğimden bile eminim. Sıska bir adam yanımdan geçerken telefonumdan başımı kaldırıyorum ve ailemi görüyorum. Annem bir çift koltuktan el sallıyor. Babam onun yanında, Wyatt da birkaç sıra ötede, çünkü Cuma günü birlikte yer kapmak zor. Josie de burada, pembeye çalan saçları başının üstünde toplanmış ve yemek çubuğuna benzeyen bir şeyle tutturulmuş. Beni görünce gülümsüyor. Anneme ve kız kardeşime yanaklarından birer öpücük veriyorum ve babama selam verdikten sonra Harper *selam* verince aniden dönüyorum. Onların karşısında oturuyor ve yanındaki koltuğa vuruyor. Çantamı başüstüne atıp koltuğa oturuyorum. "Denemedi bile mi?" Sadece onun duyabileceği şekilde kısık bir fısıltıyla tekrarlıyorum.

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Hayır. O çok tatlı biri. Ama öpmediğine sevindim. Onu öpmek istemedim."

Elimde değil. Bu beni mutlu ediyor. "Ve ona, onunla sohbet etmekten hoşlansam da daha ileri gidebileceğini düşünmediğimi söyledim." diye eklediğinde gülünç derecede mutlu oluyorum.

"Bunu sen mi söyledin?" Sırıtmamak için kendimi zor tutarak soruyorum, her ne kadar ona karşı doğrudan ve dürüst davranması hoşuma gitse de.

"Evet," diyor. "Onunlayken hâlâ göğsümde o çılgın çırpınma hissini yaşamıyorum ve yaşayacağımı da sanmıyorum. En iyisi onu yönlendirmemek, değil mi?"

Düşüncelerim bin bir yöne kayarken başımı sallıyorum. Çok şey söylemek istiyorum ama onunla olan rolüme odaklanıyorum. "Peki biriyle nasıl çıkacağını anlamana nasıl yardımcı olabilirim?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Şu anda diğer erkekler hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Alçak bir sesle soruyorum, kalbim hızla çarpıyor, sadece ona yakın olduğum için tenim ısınıyor.

Telefonunu kaldırıyor ve ekrana dokunuyor. "Bu," diyor ve mesaj dizimizi işaret ediyor.

"Ne olmuş ona?"

"Sana gönderdiğim resimleri beğenmedin mi?" diye fısıldıyor. Çenem düştü. "Şaka mı yapıyorsun? Bayıldım onlara."

"Neredeyse hiçbir şey söylemedin," diyor ve sesinde küçük bir incinmişlik var. "Sadece bir cevap gönderdin."

Lanet olsun. Berbat ettim. Fotoğraflarla bana açıldı ve ben aptal kıskançlığım yüzünden onu kapattım. O fotoğraflar yeni ve ateşli bir mesajlaşmanın başlangıcı olmalıydı, sonu değil. "Özür dilerim," dedim dürüstçe konuşarak. "Tekrar yazmalıydım." Sesimi daha da alçaltıyorum. "Ama bütün kan beynimden başka her yere aktı."

Bu onu gülümsetiyor. "Sadece cevap duymak istedim. Daha fazlasını istediğini bilmek için."

Yüzümü kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. Ona kafede kolundaki resmi gösterdiğim zamanki gibi bakıyorlar. Aç, hazır, istekli. Benimkilerle aynı, eminim, bu yüzden bir sonraki şeyi söylüyorum - beni ateşleyen şeyi. "Çok daha fazlasını istiyorum."

Dudaklarını yalıyor ve *benim de* tüylerimi diken diken eden bir ses çıkarmaya başlıyorlar ama Josie'nin yerinden fırlayıp dirseğimi dürtmesi ve onunla yer değiştirmemi söylemesiyle aniden kesiliyor. "Harper'ı yeterince tekeline aldın. Benim sıram," diyor gamzelerini gösteren bir gülümsemeyle. Josie'nin yaşı Harper'a yakın ve Connecticut'a kadar tüm yolculuğu birbirleriyle sohbet ederek geçirdiler.

Wyatt sonraki iki saat boyunca bana yol arkadaşlığı yapıyor. Otele vardığımızda hep birlikte giriş yapıyoruz, Harper benden hemen sonra gidiyor ve sonra farklı katlardaki otel odalarına dağılıyoruz.

Prova yemeğinde Harper ailesiyle birlikte içki içiyor ve daha sonra arkadaşısı Jen tarafından bir şeyler içmek için çağırılıyor. Kardeşimle bilardo oynuyorum ve onu alt ediyorum ve bu zafer gecemin sonu ve en önemli anı oluyor.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Damadın yanındaki yerimden mutlu çifte gülümsüyorum ve Harper da karşımda ışıltıyor. Elbisesi şık, sade ve kraliyet mavisi. Baldırlarına kadar inip omuzlarını ortaya çıkarıyor ve saçlarını muhteşem gösteriyor. O kızıl bukleler kafasının üzerinde yığılmış ve gevşek dallar yüzünün yanına düşüyor.

Yeni evli çift koridorda yürürken ve otel arazisine bakan büyük salondaki konukların arasından geçerken Charlotte'un kız kardeşi gözündeki bir damla yaşı siliyor ve buketini tutuyor. Dün akşamki prova yemeğinde Natalie ile konuştum, çok zeki ve eğlenceli biri. O da Charlotte gibi sarışın, iri mavi gözleri ve sonsuza kadar uzanan bacakları var.

Sanırım onu daha fazla tanımalıyım ama gelin ve damat öpüştükten sonra hepimiz çeşitli düğün fotoğraflarına ve şenliklere çekiliyoruz, bu yüzden konuşacak zaman kalmıyor. Daha sonra dans başlıyor ve Spencer ile Charlotte ilk danslarını ettikten sonra DJ daha hızlı melodiler çalıyor. Wyatt ve ben açık bardan izlerken Harper ve arkadaşı Jen piste çıkıyor ve ardından Natalie de kadınlara katılıyor. Yavaş bir şarkı çalıyor ve kadınlar ayrılıyor. Natalie ağabeyim ve bana doğru ilerliyor.

Wyatt göğsüne vuruyor. "Beni istiyor."

Harper ve Jen kadınlar tuvaletine gidiyor ve ben Wyatt'ı yenme şansına karşı koyamıyorum, bu yüzden ilk ben konuşuyorum. "Dans etmek ister misin, Natalie?"

"Kulağa harika geliyor."

Ona elimi uzatıyorum ve dans pistine götürüyorum, sonra mümkün olan en iffetli şekilde, aramızda olabildiğince mesafe bırakarak yavaş dans etmeye devam ediyorum.

Natalie dudaklarını bükerek, "Kız kardeşimin bize tuzak kurmak istediğini duydum," diyor.

"Evet, öyle yaptı."

Natalie, "Bugünlerde gözlerinde kalp var," diye ekliyor ama ses tonunda flört yok, sadece eğlence var. Hayal kırıklığına uğramalıyım. Ama hayal kırıklığına uğramadım.

"Bunda şaşılacak bir şey yok," diyorum küçük bir daire çizerken, ellerim belinde, onunkiler omuzlarımda, bedenlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Acaba o da bunu hissediyor mu - bu çekicilik eksikliğini. Güzel olmadığı için değil. Zeki olmadığı için de değil. Bu sadece o şeylerden biri - kıvılcım ya vardır ya da yoktur. Natalie ve bende kıvılcım yok.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladığında omzuma bir dokunuş hissettim. "Araya girebilir miyim?"

Sanki biri kumandayı alıp sahnenin ortasında kanalı değiştirmiş gibi, nabzım hızlanıyor.

Natalie gülümseyerek, "Misafirim ol," diyor ve sonra Harper kollarıma giriyor, bir saniye bile düşünmeden aramızda neredeyse hiç mesafe kalmıyor. Parmaklarım kalça kemiklerinin üzerinde kıvrılıyor ve elleri omuzlarımı sarıyor. Her şey kıvılcımlanıyor. Natalie'den çok daha yakın.

Birkaç kez daha

santimetre ve göğüslerimiz birbirine değecekti. Biraz daha fazla olsa yanak yanağa dans ediyor olurduk. Ondan daha fazlası ve kamu ahlaksızlığından tutuklanırdık.

"Bu zorunlu sağdıç/nedime dansı mı?" Şakayla karışık sordum.

"Baş nedime/sağdıç dansı daha zorunlu olmaz mıydı?"

Sallanıyoruz, hafifçe hareket ediyoruz. "Bunun olmasını sen engelledin," diyorum Natalie'nin çıkışına doğru başımı sallayarak. "Patentli baskınını gerçekleştirip kurtarmana ihtiyacım olduğunu mu hissettin?"

Hafifçe gülüyor. "Senin tipin gibi görünmüyordu," diye fısıldıyor. "Çok genç."

"Neden söyleyip duruyorsun-?"

Ama beni susturuyor ve başını sağa doğru eğiyor. Wyatt çoktan Natalie ile dans etmeye başlamıştı. "Belki de sadece kardeşin için kötü hissettim. Onda gözü olduğunu söyleyebilirim ve eğer onu yenersen kendimi çok kötü hissederim. Zavallı Wyatt. Ağabeyine karşı hep ikinci planda."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Kızlar için hiç kavga etmedik. Başka her şey için ama."

Omuz silkiyor ve omzu yukarı kalktığında parmaklarımı kalçasına daha sıkı sarıyorum, kemiğe sürtünüyorum. Nefesi kesiliyor ve bu anlar onunla olan dünyamı çarpışan bir arabaya dönüştürüyor. Geliyor muyuz, gidiyor muyuz hiç bilmiyorum. Birbirimize çarpıyoruz, sonra sıçrayıp ayrılıyoruz ve sonra yine böyle oluyoruz. Yaylar, kesik kesik nefesler ve parlak gözler. Şu anda onunkiler böyle görünüyor. Tam şu anda arzuyla parlıyorlar, sanki bana bir numarayı nasıl yaptığını gösteriyor. Sanki gerçeğini ortaya çıkarıyor.

"Ayrıca," diyor, alçak sesle ve yumuşak bir şekilde, "belki de kendimi bölgesel hissettim."

Dudaklarım bir sırtışla kıvrılıyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. *Bölgesel* benim yeni favori kelime.

"Öyle mi?" Tembel bir daire çizerken soruyorum. Yakınlarda bir yerde en iyi arkadaşım var ve umurumda değil. Çünkü bu kadın benim kollarımda. Tek gördüğüm, tek duyduğum, tek kokladığım o. Ona daha yakın olma ihtiyacı beni tüketiyor, diğer her şeyi, en çok da uzak durma nedenimi yok ediyor.

Eli boynuma yaklaşıyor ve gömleğimin yakasıyla oynuyor. "Smokinin iyi görünüyor," diyor nefes nefese ve bu her ne kadar hoşuma gitse de söylemediği şeyi de duyuyorum. *İyi görünüyorsun.*

İkisi arasında bir fark var. Büyük bir fark.

Şarkı sona doğru kayarken parke zemin üzerinde ışık lekeleri oynuyor. "Elbisen de öyle," diyorum gözlerimi kıyafetlerinin üzerinde gezdirip sonra

tekrar

Yüzüne kadar. Sonra ona nasıl yapıldığını gösterdim. Ona öğretmemi istedi. Bunu dürüstçe yapabilirim - ona iltifat edilmesi gerektiği şekilde iltifat edebilirim. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, "Ve muhteşem görünüyorsun, Harper." diyorum.

Göğsü benim göğsümde yükselip alçalıyor ve dudakları aralanırken sanki bir şey söylemek için acele ediyormuş gibi ağzına bakıyorum. Sonra söylüyor ve kelimeler gergin bir karmaşa içinde dökülüyor, ama yine de mükemmeller, "Çok ateşli görünüyorsun" diyor.

Alabileceğim tek şey bu. Aramızdaki boşluk şehvetle dolup taşıyor. Arzuyla gerilmiş ve ilk kez bunun tek yönlü bir yol olmadığından eminim. Gözleri net ve bana odaklanmış, sadece bana ve erkekleri okumakta iyi olmasa bile, aramızda neler olduğunu biliyor olmalı. Bununla savaşmaktan bıktım.

Bu kadarını kaldırabilirim.

Onun için yanıyorum. Her yerim. Ellerim, göğsüm, tenim. Bu kızı çok istiyorum. Parmaklarım köprücük kemiğinde geziniyor ve saçlarının gevşek bir kıvrımında gezdiriyorum. Yaklaşıyorum, başımı kulağına doğru eğiyorum. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

Bir çatal bardağın üzerinde şıngırdıyor. Spencer'ın babası boğazını temizler. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Sanki elektrik çarpmış gibi, birbirimizden ayrılıyoruz ve bu çok acı verici. Tamamen, tamamen acı verici, özellikle de bu ereksiyonun hiç geçmeyeceğinden emin olmadığım için. Ama altımda olmasını istediğim kadının babasının yüzüne odaklandığımda ... evet ... bitti ... gitti.

Anında ereksiyon

katili. Vay be.

O kadeh kaldırıyor, sonra ben kaldırıyorum, sonra gelin ve damat annemin yaptığı pastayı paylaşıyor ve bir noktada telefonum cebimde hafifçe çalıyor.

Kalabalıktan uzaklaşıp tek kelimelik cevabına bakıyorum, sadece üç güzel harfe odaklanıyorum.

Evet.

Resepsiyonun dışındaki aydınlık koridorda adım atıyor, onun da dışarı çıkmasını bekliyorum. Ama mesajının üzerinden iki, üç, dört dakika geçmesine rağmen mavi elbiseli kızdan hâlâ bir iz yok.

Seeneklerimi tarttım. Kaptan Obvious gibi onu aramak için resepsiyona geri dönmek. Pushy Dick gibi ona mesaj atıp ne olduğunu sormak. Ya da Havalı ve Rahat Adam gibi bara doğru yol alırım.

Scotch'ta karar kılmadan önce mesaj ışığı yanıp sönüyor.

Prences: akırkeyif bir Jen tarafından tuzağı düşürüldü. Bana birkaç dakika ver. Karanlık bir merdiven boşluğunda buluşalım mı? İkinci kattaki otomatta mı? Kütüphanede mi? Bahçedeki bir ağacın altında?

Gülümsüyorum. Tam Harper'a göre.

Ve şimdi çok kendim olacağım.

Oda 302.

Odama girdiğimde papyonum çözülmüş, gömleğimin üst iki düğmesi de açılmıştı. Ceketimi yatağın üzerine atıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yatağa uzanıyorum.

Kumandayı aldım.

Cumartesi gecesi televizyonda ne olduğunu öğrenmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz.

Otel menüsüne tıkladığımda, sadece bir sürü yeniden gösterim, çok sayıda yemek programı ve bir dizi müstehcen film izlemekle kalmayıp, aynı zamanda yarın için kontinental kahvaltımı sipariş edebileceğimi, bir spa günü planlayabileceğimi veya interaktif harita üzerinde otel arazisinde bir tur atabileceğimi öğreniyorum.

Vay canına. Kulağa son derece büyüleyici geliyor. Otelin TV ekranında gezilmesi önerisi karşısında heyecanımı dizginleyebileceğimden emin değilim.

Yine de idare ediyorum, *kapatma* düğmesine basıp telefonumu kontrol ediyorum. Bu on dakikamı aldı ama Harper'dan hâlâ mesaj yok.

Bazı uygulamalar arasında gezinirken, mesajlara tekrar bakmadan önce gecemden beş dakika daha ayırmayı başarıyorum.

İşte o zaman son notumun *gönderilmemiş olduğunu* görüyorum. Hay aksi. Ayağa kalktım ve her ne sebeple olursa olsun gönderilmeyen notu yeniden göndermek için çabaladım.

Ama ben daha tıklayamadan kapım çalındı. Kapıyı açmak için birkaç metre ilerlediğimde Harper'ı mavi elbisesi içinde, saçları yarı açık ve bir eli arkasında buluyorum.

Hiç vakit kaybetmiyor.

"Fermuarım sıkıştı. Bana nerede buluşmak istediğini hiç söylemedin, ama ben giriş yaptığımız katı hatırladım ve şansımı deneyerek birkaç kapı çaldım ve koridorun sonundaki biri sipariş ettikleri çikolata kaplı çileklerden bende olup olmadığını sordu, tabii ki yok, ama kulağa çok hoş geliyordu ve işte buradayım, çilekleri düşünüyorum ve fermuarım sıkışmışken odanı arıyorum."

Az önce söylediği her şey için ağzımı bir sırtış kaplıyor, ama sonuncusuna odaklanıyorum. "Fermuarın mı sıkıştı?"

Arkasını dönüp bana gösteriyor; saçlarının kızıl tellerine takılmış, karmakarışık bir dağınıklık. Kolundan tutup odama çekiyorum ve yatağın kenarına götürüyorum. Onu oturtup fermuarı inceliyorum. "Saçın fermuarın içinde."

"Biliyorum," diyor hışımla. Sonra daha yumuşak bir sesle,

"Tamir edebilir misin?" "Evet."

Rahat bir nefes alır.

"Bunun olması için ne yaptın?" Sırtına dökülmüş saçlarının bir kısmını itiyorum. Elbisenin iki ince askısı var ve omuzları açıkta. Teni solgun ve onu öpmek istiyorum.

"Odamdaydım," diyor fermuar üzerinde çalışmaya başladığımda, dişlerden birkaç teli nazıkçe çekiştirirken.

"Jen'in seni tutukladığını sanıyordum."

"Öyle yaptı, ama sonra kaçtım ve senden hemen haber alamadım, bu yüzden başka bir şey giymek ve saçlarımı açmak için odama gittim ve elbiseyi çıkarmaya başladığımda saçlarım sıkıştı ve bu oldu."

"Mesajım ulaşmadı. Ama sana oda numaramı mesaj atmıştım," diyorum saçlarından daha fazla parça kurtarıırken.

"Öyle mi?" diye soruyor ve sesinde bir gülümseme duyabiliyorum. "Evet. Bana buluşma yerlerinin listesini gönderdiğinde."

"Seni yine de buldum. Seni bulmak istedim," diyor ve ben donup kalıyorum, ellerim hala fermuarının üzerinde.

Beni bul.

Ondan istediğim de buydu; ampulün patlaması ve Harper'ın istediği kişinin ben olduğumu görmesi.

"Sen a iyi Dedektif. Ben olsun sen şunlar İstersen çikolata kaplı çilek de yiyebilirsin" diye takılıyorum.

"Şu anda bunu istemiyorum. Başka bir şey istiyorum."

"Ne istiyorsun?" İşime devam ederken, onun da benimle aynı şeyi istediği umuduyla nefesimi tutarak soruyorum.

"Seninle geçirdiğim gecenin bitmemesini istiyorum."

Beni aramaya geldi ve saçı fermuarına sıkışmış. Önce bunun ikinci kısmına odaklanmalıyım. Fermuarı önce bir yöne, sonra diğer yöne, sonra tekrar geriye doğru oynatıyorum, sonunda saçları serbest kalıyor ve fermuar açılıyor.

Fermuarı açmıyorum. Henüz açmadım. Onun yerine, sırtındaki tüm saçlarını süpürüyorum. Parmak uçlarımı çıplak omzuna bastırırken, "Fermuarın sabit," diyorum ona. "Ellerin," diye mırıldanıyor. "İyi ellerin var. Ne yapacağını biliyorsun.

onlarla yap."

"Onlarla ne yapacağımı ve ne yapmak *istediğimi* biliyorum," diyorum parmaklarım omzunun kenarına giderken. Bu küçük dokunuş bile beni deli gibi tahrik ediyor. "Ve sana dokunmayı o kadar çok istiyorum ki."

"Tanrım, lütfen dokun bana." Kelimeler soluksuz bir telaşla ağzından döküldü.

Her yerde kıvılcımlar var. Her yerde; tenimi aydınlatıyor, içimde orman yangını gibi yayılıyor. Sol elimi kolunda gezdiriyorum. Yumuşak tenini izlerken kollarındaki küçük tüyler diken diken oluyor, parmaklarım bileğine doğru ilerliyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve o da parmaklarını açıyor. Benimkini onunkilerin arasına kaydırıyorum ve nefesi kesiliyor.

Bu ses beni ateşliyor, ona dokunmayı asla bırakmamamı istiyor.

Elini sıkıyorum ve bu aynı anda hem erotik hem de romantik hissettiriyor ve hayatımda hiç el ele tutuşmaktan bu kadar keyif almamıştım. Sanki onun her hücresi bana uzanıyor ve benim içimdeki her sinir onun için yanıp tutuşuyor. Daha önce bir duygunun karşılıklı olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım. Asla.

Parmaklarını bana sıkıca sarıyor ve ben de hemen hemen bitmiş oluyorum. Dudaklarımı boynunun arkasına değdiriyorum ve zihnim bulanıklaşıyor

arzu.

"Oh," diyor, hafif bir inilti.

Tadı o kadar güzel ki. Boştaki elimle parmaklarımı onun yumuşak, ipeksi saçlarına geçiriyorum ve burnumu boynunda gezdiriyorum, onu içime çekiyorum, kokusunun en iyi uyuşturucu gibi üzerime sinmesine izin veriyorum. Bahar gibi kokmuyor; bana balı, portakalı ve tüm fantezilerimi hatırlatıyor. Boynunu ısıriyorum, dilimi etinin üzerinde gezdiriyorum. Onu her yerinden öpme ihtiyacım artıyor.

Omuzları yükselip alçalıyor, nefes alıp vermesi hızlanıyor ve parmakları beni daha sıkı kavıyor. Boynunun arkasına öpücükler konduruyorum, beni çılgına çeviren inilti, soluklar ve iç çekişler çıkarıyorum. Bana bundan ne kadar hoşlandığını söylüyorlar. Ne kadar fazlasını istediğini.

Dudaklarını öpmek, vücudunun bana yapışmasını hissetmek için can atıyordum. Şimdi burada, otel odamda tek başına ve benim için geldi ve bu beni şaşırtıyor. İstedğim ve olacağına inanmayı reddettiğim her şey bu.

"Harper. "

"Evet?" Sanki rüya görüyor gibi.

"Seni şu anda öpsem ne yapardın?"

Emin olmadığım için değil, istemediğinden endişelendiğim için değil, öpüşmek hakkında konuşmayı sevdiği için soruyorum, öğrendim.

Bana cevap verirken tüy gibi yumuşak, "Muhtemelen erirdim."

Belki de yaparım.

Elini bırakıyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. Gözlerim onunkilere takılıyor, çok açık, çok savunmasız, çok hazır. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve titriyor. Dudakları aralanıyor ve şu anda ağzını kendime bastırmak istiyorum ama beklentiyi daha da uzatmak istiyorum. Çünkü gözlerinde çok fazla istek, çok fazla arzu, bu kızdan arzuladığım her şeyin çoğunu, son birkaç haftadır parıltılarını gördüğüm her şeyi görüyorum. *Hepsini* hissetmesini istiyorum. Onu öpmeden önce bu anın her saniyesini yaşamasını.

Ama daha fazla bekleyemem.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve içimdeki sıcaklık yükseliyor. Yüzüne dokunurken onu yumuşak ve şefkatli bir şekilde öpüyorum, parmaklarım onu keşfediyor. Onu kimsenin izlemediği özel bir yerde öpmek, kapalı kapılar ardında ondan izin almak çok heyecan verici. Onun bu yönünü, nadiren gösterdiği bu yönünü bilmek bir ayrıcalık. Beni içeri aldığı, gitmeme izin verdiği tarafını.

Çok iyi uyuyoruz, dudaklarımız istekli ve açgözlü. Aynı anda hem çok yumuşak hem de çok aç. Çok geçmeden bu hız yeterli gelmiyor ve dilimi dudaklarının arasına kaydırıyorum. Benim için açılıyor ve elektrikleniyor. Dili benimkiyle buluşuyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. İkimiz de aynı anda inliyoruz, çünkü bu çok yoğun. Çok iyi. Onu daha sert, daha derin, daha ıslak öpüyorum. Seksi alt dudağını iki dudağımın arasına alıyorum ve elleri yukarı fırlayıp saçlarımın arasından geçiyor. O kadar da ateşli değil. Sadece sıcak ve ateşli, ihtiyaçla dolup taşıyor. Parmaklarını başımın arkasına doluyor ve beni öpmeye doyamıyormuş gibi bana daha sıkı sarılıyor.

Ben de ona doyamıyorum.

Öpüşmek hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar iyi, bu kadar yoğun olmamıştı. Onunla sarhoş oldum, onun tadıyla, diliyle, ağzıyla, tatlılığıyla sarhoş oldum.

Harper öpülmeye bayılıyor. Ve o haklı. Gerçekten eriyor. İçimde eriyor ve ben de onu istediğim yerde, çok uzaklarda. Sıcak, uysal vücudu kollarımda su gibi, benimle birlikte hareket ediyor, göğsümde kayıyor, sert vücudumun her santimine baskı yapıyor. Dudaklarımın onun her yerinde olmasının, her santimini keşfetmenin, dilimle onu çılgına çevirmenin nasıl bir şey olacağını sadece hayal edebiliyorum.

İnliyor ve ben bu sesi yutuyorum. Daha da yakınlaşıyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor ve elleri ensemdeki saçlarla oynuyor. Bir ara beni o kadar sert öpüyor ki gözlüklerimi burnuma doğru itiyor.

"Ah," diyorum usulca, öpücüğü keserek. "Özür dilerim," diyor.

Ondan ayrılıyorum, gözlüklerimi komodinin üzerine koyuyorum ve dikkatimi Harper'a veriyorum, parmaklarımı kollarında gezdirerek titremesini sağlıyorum.

"Seni gözlüksüz neredeyse hiç görmüyorum," diyor beni incelerken usulca.

"Farklı bir adam gibi mi görünüyorum?"

Başını sallıyor, sonra yüzümü ellerinin arasına alıp parmaklarını sakalımın üzerinde gezdiriyor. "Hayır. Kendin gibi görünüyorsun ve çok iyi görünüyorsun. Ve seni öpmeyi seviyorum." Sesi çırılçıplak ve tenimi baştan aşağı ısıtan, kemiklerimi yakan güzel bir şehvetle dolu.

Dudakları benimkilerle birleşiyor ve o çılgın tempo geri dönüyor. Bu öpücük ateşleniyor, hızlanıyor, bambaşka bir seviyeye çıkıyor. O en seksi

İnleyip mırıldanırken çıkardığı sesler, öpüşme şeklimizi tamamen tüketiyor. Çıkardığı sesler onu daha da çok istememe neden oluyor ve bir insanı bu kadar arzulamanın mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Ama yapıyorum. Yapıyorum işte.

Birbirimizi yerken parmakları kirli sakallarımın üzerinde geziniyor. Ellerimi kalçalarına götürüyorum, onu üzerime gelecek şekilde kaydırıyorum, bana sarılıyor. Onunla çok ateşliyim. Onu her yerde hissedebiliyorum ve her şeyi onunla yapmak istiyorum.

Onun da aynı şeyi istediğinden eminim çünkü ikimizin de giydiği tüm bu lanet olası kıyafetlerin arasından bana sürtünerek sertliğime karşı koyuyor. Çok fazla aptal katman var. Bu gece nereye, ne kadar uzağa ya da ne kadar hızlı gideceğimizi bilmiyorum ama düşünemiyorum bile. Onunla anın içinde olmak istiyorum. Ellerimin elbisesinin eteklerine ulaştığı ve onları kumaşın altına kaydırduğım bu an da dahil olmak üzere her an.

Öpüşmeyi kesiyorum. "Çoraplar," diyorum, hipnotize olmuş bir adam gibi. "Çorapları seviyorsun."

"Biliyorum ve sen beni öldürüyorsun." Parmaklarım bacaklarının arkasında geziniyor ve bana karşı sallanıyor.

O ittikçe ben daha da sertleşiyorum. Sonra çorapların tepesine ulaştığımda daha da sertleşiyorum. Uyluk hizasındalar ve onlara bakmak, aval aval bakmak, dik dik bakmak istiyorum. Ama onu üzerimden kaldırmayacağım. Böyle bir şansım yok. Bu kadar hızlı nefes alırken, her biri bir öncekinden daha hızlı gelirken olmaz. Sikime sürtünürken olmaz. Ve ellerimi onun lezzetli kıkına götürüp dantelli kumaşın üzerinde kaydırırken de olmaz.

Çılgılık atıyor ve yüzü boynuma düşüyor. Ben o tatlı yanakları sıkarken inleyerek oraya gömülüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor, içime doğru sallanırken sesi gerginleşiyor, nefes alış veriş çılınca düzensizleşiyor.

"Demek hoşuna gitti," diye soruyorum kıkını kavrarken retorik olarak. Hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Sevdiğini söyleyebilirim.

"Çok fazla." Sesi kırılır, tonu yükselir ve bu an saf, hınzır olasılıklarına kristalize olur.

Eteğini önden kavriyorum, bir çırpıda topluyorum ve beline kadar çekiyorum. Hâlâ üzerime biniyor, hâlâ sürmeye devam ediyor, hâlâ bana doğru itiyor. Ellerim sanki onu yönlendiriyormuşum gibi tekrar kıkına dönüyor, tatlı sıcak vücudunu kaya gibi sert sikimin dış hatlarına doğru hareket ettiriyor. Sadece Harper ıslak külotunun içinde, bana sürtünüyor.

"Sür beni prenses," diye fısıldıyorum kulağına sertçe. "Boşalana kadar böyle sür beni."

Daha hızlı hareket ederken, daha sert sallanırken, hızını artırırken başka bir *oh Tanrım* ile ödüllendirildim. Yüzümü tutuyor, çenemi kavıyor ve beni kuru bir şekilde zıplarken tutuyor. Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyor; ihtiyacı, arzusu, vahşi şehveti, sesleri ve bu kış. Muhteşem; aynı anda hem sert hem de çok yumuşak. Onun sevdiği gibi etini sertçe kavıyorum ve seksi bir gıcirtı çıkarıyor.

"Kıçına bayılıyorum," diyorum kabaca.

Anlaşılmaz bir şeyler inliyor.

Parmaklarımı arkasındaki dantelin içine sokuyorum, hareketlerini yönlendiriyorum, ereksiyonumu daha hızlı ve vahşi sürmesini sağlıyorum.

"Çok yakınsın, değil mi?"

"Evet," diye haykırıyor. "Tanrım, Nick. Aman Tanrım."

Bunlar çıkarabildiğim son kelimeler. Gerisi sadece gürültü; beni sonuna kadar götürürken ve sonra üzerime boşalırken titreyen, sarsılan saf, cinsel bir ses. Çok sert. O kadar sert boşalıyor ki üzerimde, kıyafetlerim üzerimde, sürtünmenin kendisi oraya ulaşmak için tek ihtiyacı olan şey. Parmaklarımı saçlarına doluyorum, yanaklarındaki kızarıklığı, omuzlarındaki titremeyi fark ettiğimde tüm varlığımla gurur duyuyorum. Onu ilk kez paramparça etmenin nasıl bir his olduğunu her ayrıntısıyla hatırlamak istiyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de onun bir resmini çizmek istiyorum. Çünkü böyle inanılmaz güzel görünüyor.

"Seni tekrar boşaltmak istiyorum. Çılgına döndüğünü duymak ve seni parçalara ayırmak istiyorum," diyorum ona, kollarımda nefes nefese kalırken.

Parmaklarını yüzümde gezdiriyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Hepsini istiyorum."

Kendine geldikten sonra gözlerini kırptırdı. Mavi gözlerinde şaşkınlık okunuyor, sanki ne yaptığını yeni anlamış gibi -beni kuru kuru becerdi. Bu benim kitabımda tamamen harika bir şey ama onunkinde hiçbir fikrim yok. Harper'ın o çok iyi giydiği zırhına bürünmesini bekleyerek gerildim.

Onun yerine kollarını boynuma doluyor. Tamam, bu çok daha iyi. Sonra "Sana söylemek istediğim bir şey var." dedi.

Bu kelimelerin hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım, bu yüzden kendi güvenilir kalkanımı takmamın zamanı geldi. Mizah kılıcımı kınından çıkarıp sallıyorum. "Beni çırılçıplak soymak ve benimle hınzırca sevişmek mi istiyorsun?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet."

Bu taktiğe devam edeceğim. O özel silah, ne demek istediğimi anlıyorsanız, tamamen yukarıda olduğu için. "Harika. Buradan başla," diyorum, kemerimi göstererek.

Gülüyor ve sonra omuzlarımı kavıyor, sanki bir sırrı itiraf edecekmiş gibi sesini alçaltıyor. "Ama ciddi. Bir itirafım var. Adını öğrenir öğrenmez J. Cameron'ın en yeni kitabını okudum."

İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, neden bu konuya geri döndüğümüzden emin değilim. "Yaptın mı?"

Gözleri yaramaz bir zevkle dans ediyor. "Çok lezzetli. Çok ateşli. Ve beni meraklandırdı," diye devam ediyor ve belki de şu anda eski sevgilisinden bahsetmesine hiç aldırımıyorum. Eğer bu kitaplar onu kızdırmak yerine tahrik ediyorsa. Belki de ona birkaç tane hediye etmeliyim.

"Neyi merak ettiniz?"

Harper sanki büyük bir açıklama yapacakmış gibi üzerimde daha dik oturuyor. "Saçımı fermuara kaptırmak ve dillerde konuşmak gibi konularda ne kadar havalı olabildiğimi gördüğün için bunun seni şaşırtabileceğini biliyorum," diyor, sonra sahnede fısıldıyor, "ama hiç buzdolabına bağlanmadım. Ya da bir masanın üzerinde yapmadım."

"Peki bunu istiyor musun?"

"Mesele de bu," diyor, sözlerinin altında heyecanlı bir akıntı var. "Ben sadece neye bakmaktan hoşlandığımı biliyorum. Ne hakkında okumaktan hoşlandığımı. Nelerden hoşlanabileceğime dair bir fikrim var. Ama . . ."

Sesinin kesilmesine izin veriyor.

"Ama ne?" Soruyorum, çünkü ondan sonra ne olacağını bilmek için can atıyorum.

Bir nefes alıyor, dudaklarını büzüyor ve sonra konuşuyor. "Yirmi yaşına kadar bakireydim. Sadece iki erkekle seks yaptım ve hiçbirisi çok unutulmaz değildi. Hiçbiri tezgahta, kurutucuda ya da bir otel yatağında bile olmadı," diyor yatağı okşayarak.

Belki gecenin karanlığından, belki ondan, belki de istediğin kadınla ateşli seks yapmaktan daha iyi olan tek şeyin istediğin kadınla ateşli seks hakkında *konusmak olmasından*. Ya da, büyük ihtimalle, artık bana gerçekten açıldığı içindir. Belki de bu yüzden ona açılıyorum.

"İlk kez seks yaptığımda yirmi yaşındaydım," diyorum ve pek çok insanla paylaşmadığım bir ayrıntıyı anlatıyorum, çünkü bu kişisel bir şey.

Anında gözleri açılır. "Ciddi misin sen?"

"Hayır, yalan söylüyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

Omuzlarımı itiyor, neredeyse beni yatağa deviriyordu. "Kes şunu. Gerçeği bilmek istiyorum."

"Sonunda V-kartını bıraktığımda üniversite ikinci sınıftaydım."

"Geç çiçek açtın," diyor usulca, sesinde şaşkınlığa benzer bir şey var.

"O zamana kadar kızlar benim için tam bir gizemdi. Onların yanında nasıl davranacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sen de bazen böyle hissediyorsun." Belki de Harper ve benim o kadar da farklı olmadığımızı fark ettim. Ben sadece karşı cinse karşı olan beceriksizliğimi ondan çok önce aştım.

Bana tatlı bir gülümseme veriyor. "Sanırım ortak bir noktamız var. Diğer birçok şeyin yanı sıra," diyor ve bana yaklaştıkça göğsüm ısınıyor. "O da ikinci sınıf öğrencisi miydi?"

Başımı salladım ve güldüm. "Hayır. Yüksek lisans öğrencisiydi. Animasyon sınıfımda öğretim asistanıydı."

Gözleri aya dönüşüyor. "Bildiğin her şeyi sana o mu öğretti?"

Sorusunu düşündüm ve cevabım kocaman bir hayır oldu. Ama kadınlarla ilgili eğitimime o başladı. Bana ipleri göstermede ve onu çıldırtan her küçük şeyi bana anlatmada etkili oldu. İyi bir öğrenciydim. Onun talimatlarına uydum ve aldığım en iyi dersti. Bir kadını nasıl memnun edeceğini otomatik olarak bildiğini düşünen her erkek kibirli bir pisliktir. Her kadın türünün tek örneğidir. Her kadının kendine has zevkleri vardır.

ve tahrik etmeyi. Öğretim asistanımdan, bir kadının ipuçlarını nasıl dinleyeceğimi, ona ihtiyacı olanı nasıl vereceğimi, daha fazlasını istemesini nasıl sağlayacağımı öğrendim.

Bunu Harper'a söylemiyorum. Sohbet bizim hakkımızda olduğunda daha çok hoşuma gidiyordu. "Başka kadınlar hakkında konuşmayı bıraksak nasıl hissederdin?" Buraya gelirken trende söylediği cümleyi tekrarlayarak soruyorum. "Az önce ne yaptığımızı ve sana başka neler yapabileceğimi konuşmayı tercih ederim."

Yutkunuyor ve nefes alıyor. "Central Park'ta kollarına dokunmanın uzun zamandır yaşadığım en büyük aksiyon olduğunu söylediğimde ciddiydim. *O* kadar çok şey yapmadım. Ama yapmak istiyorum Nick. Gerçekten istiyorum," diyor, sesi inanılmaz derecede yumuşak. "Sadece ne yaptığımı bilmediğimi hissediyorum."

Parmağımı çenesinin altına sokuyorum ve gözlerini kendime kaldırıyorum. "Harikaydın, Harper. Bana şampiyon bir binici gibi bindin. Her saniyesine bayıldım. Bekle. Her milisaniyesine bayıldım." Başımı sallıyorum. "Her nanosaniye olsun."

Sırıttıyor, sonra aynı hızla gülümsemesini yüzünden siliyor. "Sana binmek kolaydı. Ama bunun ötesinde, sana neyin iyi geldiğini ve ne istediğini bilmek istiyorum. Ben de neyi sevdiğimi bilmek istiyorum. Sana neyi sevdiğimi *düşündüğümü* söyleyebilirim. Tanrım, müstehcen resimlere, seksi resimlere ve yaramaz giflere bakmayı seviyorum, bu yüzden sanırım iyi bir fikrim var."

"Demek geceleri iskambil destenle kıvrılıp yatmıyorsun," diyorum ve parmaklarına dokunurken abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınıyorum. "Tek elle çok fazla bilgisayar işi yaptığını mı söylüyorsun?"

O yaramaz sırtış tüm gücüyle geri dönüyor, tam güçle parlıyor. "Web geçmişim en ateşli Tumblr paylaşımlarına bir saygı duruşu niteliğinde," diye itiraf ediyor.

"Bunu görmem gerekecek. Tüm bu flört dersleri olayının bir parçası olarak. Tam olarak neye baktığını bilmem gerekiyor. Ve seninle birlikte bakmaya."

"Ben de bundan bahsediyorum." Nefes almak için duruyor, sonra çenesini yukarı kaldırıyor. "Bu yüzden sana neyi sevdiğini sorup durdum ve şimdi sana başka bir şey sormak istiyorum, çünkü az önce yaptığımız şey hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

Ve tıklar. Bir silah gibi patlar. "*Sana öğretmek.* Sana öğretmemi istiyorsun," diyorum, sesim hırıltılı, istek dolu.

Gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Seviyorum."

Onun sözleri, günün erken saatlerinde duyduğum bir başka "*ben*

yaparım "a yankılanıyor. Kardeşinin düğünündeyiz ve ben en yakın arkadaşımın kız kardeşiyle takılıyorum. Kısa bir an için, bir suçluluk duygusu

Otoyoldaki uyarı levhası. *Önümüzde tehlike var.* Ama lanet olsun, o benimleyken ondan başkasını düşünmek çok zor. Gerçeği söylemek gerekirse, geri kalan zamanlarda da kolay değil. Sanki Harper'a olan arzum uzaktan kumandayı ele geçirmiş ve tüm kanalları ona çeviriyor.

Ayrıca, Spencer yarın Hawaii'ye gidiyor ve bilmediği şey ona zarar vermez. Özellikle de Harper ve ben birbirimizi incitmeyeceğimiz için. Skoru biliyoruz ve oyunumuzdaki herkes kazanır.

Tüm şüphelerimden kurtuldum.

Elimi göğsünde gezdirip mükemmel bir memesini avuçluyorum. "Derslerimizi bir üst seviyeye taşımak ve sana neyin iyi geldiğini öğrenmek istiyorsun."

"Evet," diyor, parmakları gömleğimin önünde oynarken beni taklit ederek. Kahretsin, bu harika hissettiriyor. "Ve sana ne iyi geliyor?"

"Bunu bir düşüneyim." Derin bir iç çekiyorum ve önce tavana sonra da ona bakıyorum. "Bunu uzun uzun düşündüm-"

"Uzun ve sert. Seni bir rodeo yıldızı gibi sürerken bana da öyle gelmişti."

Ona minnettar bir baş selamı veriyorum. "Oh, uzun ve sert. Özellikle de senin ve o pis küçük ağzının etrafında," diyorum parmağımı dudaklarında gezdirerek.

Parmağımı ısıyor. "Benim de kirli bir zihnim var. Sadece şimdi onu kullanmak istiyorum. Her şekilde."

"Doğru adama geldin," diyorum ona. "Ve doğru adamla geldin. Ve yine geleceksin, ve yine, ve yine."

Titriyor, sonra gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. "Ama senin de gelmeni istiyorum."

"Benim için endişelenme. Ve evet, tabii ki sana her şeyi öğretirim." Bu kıza evet demekten başka bir şey diyemiyorum. Harper'ı bu kadar arzulamam bir hastalık gibi. Herhangi bir doktor size iyileşmenin tek yolunun tam doz ilaç almak olduğunu söyleyecektir. Benim durumumda, bu o. Belki de güvende olmak için birkaç doz almalıyım. Birkaç ders ve iyileşmiş olacağım, arkadaşlığımıza geri dönmeye hazır olacağım.

"Sana bilmek istediğin her şeyi öğretirim. Tek bir şartla," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Gözleri büyüdü. "Bu ne olabilir?"

Boğazımı temizliyorum ve öğretmen gibi bir ses tonu takınıyorum. "Önümüzdeki hafta için ders planına tam bağlılığınıza ihtiyacım olacak," diyorum ciddiyetimi ortaya koyarak. "Bunu kabul edebilir misiniz Bayan Harper?"

Ciddiyetle başını sallıyor ve bu doğaçlama oyundaki rolüne kayıyor. "Ben çok iyi bir öğrenciyim. Başka neye ihtiyacınız var? *Profesör Hammer?*"

Bana bir lakap taktığında onaylayarak gülümsüyorum. "Doğru odaklanma. Gayretli ev ödevi. Kapsamlı hazırlık. Ve ders planından saparsan şaplak yemeye istekli olmak."

Yaklaşıyor, kollarını bana doluyor ve lezzetli, yaramaz bir iyi kız sesiyle, "Ders planından sapmasam bile bana şaplak atabilirsin," diyor.

Oh kutsal cehennem. Harper Holiday benim ateşli, pis seks okulumda yıldız bir öğrenci olacak. "Şimdiye kadar sana A+ veriyorum," diyorum çalışkan sesimle. "Ve gelecek haftaki yoğun kursumda altın yıldızlar kazanmanı bekliyorum."

Geri çekiliyor ve kendisi gibi konuşuyor. "Ama sadece bir hafta mı sürecek?"

Boynunu kemiriyorum. "Kedi uzaktayken ..." Anlamımın açık olduğunu umarak fısıldıyorum. Kendi sesimle konuşuyorum, böylece ikimiz de aynı sayfadayız. "Önümüzdeki hafta boyunca bunu yapmak bizim için daha kolay, değil mi?"

"Elbette," diyor hemen. "Çok mantıklı, Profesör Hammer. Bu beni döveceğiniz anlamına mı geliyor?"

Gülüyor ve ben de gülüyorum, çünkü sonunda soyadımın iması doğru kadınla kullanılıyor. "Bu bir garanti. Aslına bakarsanız, bence dersinize hemen başlamalıyız ve aklımda çok özel bir ders var."

"Ne var?" diye soruyor, biraz nefessiz, çokça istekli.

Ona doğru eğildim ve sakalımı yanağına sürttüm. "Seni çıırılçıplak soymak istiyorum, böylece teninin her santimini tadabileceğim. Bacaklarını ayırmak ve dudaklarıma boşalmanı sağlamak istiyorum," diyorum, elini çeneme götürüp düşüncemi tamamlarken, "ve yüzümün her yerine."

Nefes nefese kalıyor ve kalçaları bacaklarıma yapışıyor. "*Şimdi*," diyor, çaresiz bir emir gibi.

Parmaklarım sırtındaki fermuara geri dönüyor. Aşağı doğru kaydırıp onu ilk kez soyarken içimde yeni bir şehvet dalgası yükseliyor. Ama yataktan yüksek sesli bir trıl sesi geldiğinde sadece birkaç santim ilerleyebildim.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve yatağın üzerindeki telefonuna uzanıyor. "Sabahın ikisinde kim olduğuna bir bakayım."

Başparmağını ekranda kaydırıyor, yatağa düşüyor ve kolunu alnına atarak "Jen" diye mırıldanıyor.

Telefonu bana doğru itti. Bir mesaj yanıp sönüyor.

Herkes gitti. Sanırım hasta olacağım. Porseleni kırıyorum.

Yanıma dönüyorum, damarlarımda yoğun bir hayal kırıklığı var. "Git arkadaşınla ilgilen," diyorum, Jen'in horoz engelleme konusunda altın madalya kazandığını düşünmeme rağmen. "Ama yarın, Harper? İlk dersin telefonunu kapatmak olacak. Sonra da tam porsiyon çoklu orgazm yaşayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Harper gömleğimin yakasından tutup beni kendine çekti ve "Evet" dedi. Sonra bana şimdiye kadarki en ateşli iyi geceler öpücüğünü verdi.

O gidince mastürbasyon yapıyorum. Belli oluyor.

Ertesi öğleden sonra trende bana bakışlar fırlattı.

Ailemiz etrafımızı sarmıştı. Annem, babam, Harper'ın anne ve babası, onun akşamdan kalma, sikini kaldıramayan arkadaşı Jen ve kardeşlerim arabanın ilk birkaç sırasına dağılmış durumdalar.

Harper cam kenarında, kız kardeşimin yanında oturuyor ve ben de tam ona bakan koltuktayım. Bu kadar yakın olmak beni öldürüyor. Pazar gazetesini kucağıma yayıyorum, bulmacanın bugün iki amaca hizmet etmesine minnettarım. Dikkat dağıtma ve örtbas etme. Bir ipucunu dolduruyorum ve sonra pek çok şekilde becermeyi düşündüğüm ateşli kızıla gizlice göz atıyorum.

Başını e-okuyucusuna eğmiş, Connecticut kıyısı boyunca ilerlerken dudaklarının kenarını ısıyor. Bir tutam saç alnına düşerek yüzünün yan tarafını kapatıyor. Kısa bir süreliğine bana bakıyor ve gözleri şehvetten puslanmış.

Bakışları içime bir elektrik gönderiyor ve kâğıdı kalçalarımın üzerinde biraz daha düzeltiyorum.

Şimdi ona mesaj atmaya cesaret edemiyorum çünkü omzunun üzerinden kimin bakıp sözlerimi göreceğini bilmiyorum. Muhtemelen Wyatt'tır ve böyle bir şey olursa bir gök yazarı da tutabilirim.

Kız kardeşim telefonunda bir şeyler yazıyor ve Wyatt kolçağın üzerine eğilmiş, koridorun karşısındaki babamla sohbet ediyor. Annem arkamızdaki sırada oturan Harper'ın annesiyle konuşuyor ve Holiday'in ilk torununun ne zaman doğacağını tartışıyor. Bu sözler kulağıma gelir gelmez onları duymazdan geliyorum ve kulaklıklarımı takıyorum. Tren New York'a doğru kıyı şeridi boyunca kükrerken, önümüzdeki bir saat boyunca beni meşgul edecek bir şeyler aramak için müziğimi değiştiriyorum.

Şarkılar listesinde Band of Horses belirttiğinde duruyorum, Harper'ın kafede bu şarkıyı çok sevdiğini söylediğini hatırlıyorum. Gözlerimi etrafa dikip herkesin meşgul olduğunu teyit ediyorum, bu yüzden telefonumu kaldırıp ekranı kısa süreliğine ona gösteriyorum.

Tatlı bir gülümsemeyle ödüllendirildim, "*Bu grubu seviyorum.*" dedi.

Kitabına geri dönüyor ve ben de daha fazla ipucuyla uğraşmaya hazır bir şekilde kalemimi kaldırıyorum. Göz ucuyla başparmağını ekranda kaydırıldığını fark ediyorum. Sonra parmağını ağzına götürüyor ve dalgınca alt dudağında gezdiriyor.

Arzu, tüm gücüyle, hız kesmeden içime çarpıyor. Elini tutup trenin tuvaletine çekmek ve onu ölesiye öpmek için her şeyi yaparım. Çünkü ne yaptığını biliyorum. Ona nasıl dokunduğumu, onu nasıl öptüğümü, dün gece beni nasıl bıraktığını hatırlıyor.

Anılarla oyalanıyor ve tam olarak farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Gözleri ekranda ama sanki tahrik olmuş gibi koltuğunda kıpırdanıyor.

Bu tren bir deli gömleği. Tek istediğim ona dokunmak, onunla konuşmak.

Yüzünü bir kez daha kaldırıyor ve benimle göz göze geliyor. Ağzımı açıyorum, *islandın mı?*

Kelimelerle cevap vermiyor. Sadece bir kez başını sallıyor. Bakışlarını ekrana çevirdiğinde dudaklarında küçük bir sırıtış oluşuyor. *Dün gece ne yaptığımızı biliyorum ve buna bayıldım* sırıtışı.

Belki de tepkimi ölçmek için kısa bir süreliğine gözlerini tekrar benimkilerle buluşturuyor. Kimsenin bakmadığından emin olmak için hızlı bir taramadan sonra, aklımın nerede olduğunu ona da bildirmek için dudaklarımı bir kez yalıyorum.

Omuzları titriyor ve gözlerini kırıştırıyor, sonra tekrar kitabına odaklanıyor gibi görünüyor.

Bu sessiz alışveriş, içimde kalan bir nebze konsantrasyonun dağılması için yeterli. Bulmacaya dönüyormuş gibi bile yapamıyorum. Tek düşünebildiğim onun tadının nasıl olduğu iken olmaz. Gözlerimi kapatıyorum, müzik dinliyorum ve sahnenin göz kapaklarımın film ekranında gelişmesine izin veriyorum. Bu şimdiye kadar katıldığım en iyi X-rated şov.

Sürekli ereksiyon halinde geçen bitmek bilmez bir saatin ardından tren Grand Central'a giriyor ve duruyor. Buradan çıkmak istediğimden daha uzun sürüyor çünkü hepimiz bir aradayız, perona yuvarlanıyoruz, terminalde dolaşıyoruz, Pazar öğleden sonra taksi ve araba avına çıkıyoruz. Ekip dağılıyor; bazıları şehir merkezine, bazıları Yukarı Doğu Yakası'na,

bazıları da Harper, Josie ve benim gibi Batı Yakası'na gidiyor.

Kız kardeşimin taksinin ortasına oturmasına izin veriyorum ve o da düğün sonrası en sevdiği anları özetliyor. Şehri boydan boya geçiyoruz, trafik merhametli bir şekilde hafif, sonra Central Park West'e çıkıyoruz. Önce ben iniyorum, kız kardeşime taksi parasını veriyorum, sonra hafif ve rahat bir ses tonuyla vedalaşıyorum. İstedğim kadına uzun uzun, yakıcı bakışlar atmak yok. Elimi gösterecek bir şey yok.

Binama girerken ona mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. Ama çok erken, çünkü Josie beş blok ötede oturuyor ve hâlâ arabada olacaklar. Çantamı bırakıyorum, işiyorum, ellerimi yıkıyorum ve birkaç prezervatif alıyorum. Eminim Harper'da yoktur.

Saati kontrol ediyorum.

Josie şimdiye kadar gitmiş olmalı ve Harper yalnız kalacak. Normalde ona mesaj atarken iki kere düşünmezdim. Ama etrafta ikimizi de tanıyan bu kadar çok insan varken dikkatli olmalıyız.

Nick: Sevdiğin programın başlamasına 20 dakika var.

Anahtarlarımı kaptığım gibi kapıya yöneldim. Ama elim kapı koluna dolanınca duruyorum. Vuruş sıralamasında kritik bir değişiklik yaparken keskin bir nefes alıyorum. Bu bana acı veriyor. Gerçekten öyle. Ama ben sabırlı bir adamım. Prezervatifleri cebimden çıkarıp mutfak tezgahının üzerine fırlatıyorum, onları geride bırakırken seks olasılığını bir kenara bırakıyorum.

Baştan çıkarma dersleri istiyor. En önemlilerinden biri de nasıl bekleyeceğidir. Ayrıca, onu boşaltmanın başka pek çok yolu var.

Binasına vardım ve beni içeri aldı. Kapısına varıp çaldığımda kapıyı açıyor ve eminim ki görünüşü yüzünden bir hayvan gibi alçak sesle ve gırtlaktan bağıyorum. Yüzü kızarmış, yanakları kıpkırmızı, saçları çılgınca dökülmüş, şort ve beyaz bir tişört giymiş.

"Merhaba," diyor.

Etrafa bakmıyorum. Küçük dairesinin dekoruna bakmıyorum. Gözlerimi üzerinde gezdiriyorum ama onu ele veren yeni kıyafeti değil. Yanaklarındaki pembe parıltı. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, burnumu göğsüne götürüyorum ve etinin üzerinden kulağına kadar sürüklüyorum, sertçe fısıldıyorum, "Buraya gelmemi beklerken mastürbasyon mu yaptın?"

Geri çekiliyorum ve cevap gözlerinden okunuyor. Suçüstü yakalanmış gibi bir bakışları var ve birkaç dakika önce onunla karşılaşmış olmak için neler vermezdim.

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bana kızgın mısın?"

Başımı sallıyorum ve bileklerini kavrayıp yanlarından tutarak onu kapısının yanındaki duvara sıkıştırıyorum. Vücudum onunkine yapıştı. "Do

Kızgın mı hissediyorum?"

"Sert hissediyorsun."

Onu itiyorum ve ereksiyonumu hissettiğinde dudaklarından keskin bir inilti dökülüyor. "Geldiğin için sana asla kızmam. Ama bana bir şey söyle -"Neden bekleyemedin?" Ses tonumda öfke yok, sadece nabızı atan bir merak var. Cevabını duymak istiyorum. Leğen kemiğimi ona sürüyorum.

İnlerken gözlerini kapatıyor. "Trende çok tahrik olmuşum. Tek düşünebildiğim buydu."

Başımı göğsüne doğru eğiyorum, bir bileğimi bırakıp tişörtünü çekiştiriyorum. Dudaklarımı göğsünün kabarıklığına değdiriyorum, sonra da yumuşak etini ısıırıyorum. "İnerken ne düşünüyordun?"

"Sen."

O tek kelimeyi söyleyiş şekli, tenimin altında bir arzu akımını serbest bırakıyor. "Ben sana ne yaptım?"

"Sana yaptığım şey yüzünden."

Bu beni durdurdu. Yüzümü kaldırıyorum. "Bana ne yaptın?"

Bir anda eli dışarı fırlıyor ve aletime bastırarak kot pantolonumun üzerinden sikimi avuçluyor. Tısladım. Siktir, bu iyi hissettiriyor.

"Dizlerimin üzerine çöktüm ve seni ağzıma aldım," diye cevap veriyor ve aletim korumayı atladığım için neredeyse kafama vurmaya hazır. Sabırlı olmak isterken ne düşünüyordum ki? Gecenin geri kalanında onun içinde olmak istiyorum. Bir, iki, üç ya da daha fazla prezervatif kullanmak istiyorum. O çok ateşli ve aklım şehvet denizinde yüzüyor.

"Bu yapmak istediğin bir şey mi? Ders planımıza dahil etmemi istediğin bir şey mi?" Ellerimi seksi küçük şortuna götürüp düğmesini açıyorum, sonra fermuarını indiriyorum.

Kalçaları kıpırdıyor. "Evet. Hem de çok. Sana tam olarak nasıl istiyorsan öyle vermek istiyorum. Bütün ev ödevlerimi yapmak istiyorum."

Bir görevi hiç bu kadar dört gözle beklememiştim. Çünkü *onun diliyle* tam olarak nasıl sakso çekmek istediğimi anladım.

Ama şimdi değil.

Bakışlarını karşılıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Bildiğim iyi oldu. Şimdi bunu beklemek zorundasın. Çünkü önce seninle ilgileneceğimi söylemişim ve fikrimi değiştirmeyeceğim prenses, sırf sen benim için bu kadar gerildin diye."

"Çok gerginim," diyor, yüzümü sıkıyor, o gece evinin önündeki sokakta yaptığı gibi ellerini sakalımın üzerinde gezdiriyor. Merak ediyorum

Kısaca, o zaman da şimdi olduğu gibi, parmak uçlarında ateşle, vücudunda şehvetle, hissettiğim aynı dozda azgın hormonlarla bana dokunuyor olsaydı.

"Hiç birden fazla kez geldin mi?" "Bir günde mi?"

Gözlerimi deviriyorum, kısa bir süre gülüyorum. "Hayır. O meşgul parmakların inciye bir günde birden fazla kez parlattığını varsayıyorum. Otuz dakikalık bir zaman diliminde diyelim. Yani, birbirini ardına mı?"

Başını sallar. "Yapabileceğimi sanmıyorum." "Her şeyin bir ilki vardır."

Şortunu dizlerine kadar çekiyorum ve yere düşüyor. İçinden çıktı ve ben de ona bakmak için geri çekildim. Bir elimi çenemde gezdiriyorum. O kadar çarpıcı ki. Bacakları uzun ve sıkı. Külotu siyah dantelli ve önünde minik pembe bir fiyonk var. Aynı anda hem zarif hem de seksi. Ve bu benim için.

Ateşim tavan yapıyor.

"Yani o kadar heyecanlandın ki bekleyemedin," diyorum, sanki konu üzerine kafa yoruyormuşum gibi. Elimi karnından aşağıya, sonra gömleğinin altına doğru sürüklüyorum. Parmaklarım yumuşak karnında geziniyor.

Ona dokunduğumda titriyor. "Çok ıslanmıştım, Nick."

Mırıldanıyorum ve sertçe nefes alıyorum. "Eminim hâlâ ıslaksındır. Eminim şimdi ben buradayken daha da ıslanmışsındır. Bu doğru mu?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Öğren," diyor, kalçalarını içime doğru sallayarak, bana sürtünerek.

Lanet olsun, bu kadın canlı bir tel. Her yeri çatırdıyor. İşte ben onu böyle istiyorum. Paramparça olmaya hazır. Parmaklarım güneşe dönüyor ve küçük yayla oynuyorum. Gözleri arzuyla parlıyor, sıcak, vahşi bir muhtaçlık. Bir parmağımı bel bandının içine daldırıyorum, tümseğindeki saç buklelerinin üzerinden geçiyorum. Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırduğumda nefesi kesiliyor.

Şehvet her köşemden bana çarpıyor, sanki tüm hücrelerimi istila ediyor. Çünkü o çok ıslak. Çok kaygan. "Kendine bir bak. Boşaldıktan sonra bile nasıl ıslandığına bak," diyorum parmaklarımı cennette gezdirirken.

Ben onun kaygan tatlılığını okşarken, o kollarımı tutuyor, parmaklarını pazularımın etrafında kıvırıyor. Nefesi yanağımı boyuyor. Parmaklarımı amının dudaklarında gezdirirken ıslaklığı parmaklarımı kaplıyor, sonra klitorisinin yumuşak yükselişine kadar. Oraya dokunduğumda çaresizce inliyor.

"Birkaç dakika önce kendini becerirken de böyle mi hissettin?"

Başını sallıyor.

Şişmiş klitorisini daha hızlı ovuyorum. "Böyle mi?"

Elime karşı sallanıyor. "Hayır. Yakınından bile geçmiyor."

Parmaklarım onu daha fazla keşfediyor, ipeksi sıcaklığının üzerinde kayıyor. Onun bu kadar tahrik olması beni çılgına çeviriyor. "Ne kadar sürdü? Birkaç dakika önce sikimi emdiğinde?"

"Çok uzun değil," diye pantolonunu indiriyor, tırnakları kollarıma batıyor, vücudu içimde sallanıyor.

Tanrım, daha parmağımı bile içine sokmamıştım, ama o uçurumun kenarına doğru uçuyordu. Bacakları titriyor, nefesi hızlı geliyor ve gözleri kapanıyor.

Tüm o sıcaklığın içinden bir vuruş daha yaparak içeri itiyorum ve parmaklarımın üzerine düşerken "Oh Tanrım" diye haykırıyor.

"Peki ya bu?" Bir parmak daha ekliyorum ve onu uçurabilecek noktaya vurarak tam olarak kıvırıyorum. "Elini becerdiğinde de böyle hissetmiş miydin?"

"Hayır, Tanrım hayır, yakın bile değil." Parmaklarımın etrafında sıklaşıyor.

"Bana karşı vahşi ol, Harper. Elimi sik şimdi."

İnliyor, pazılarımı kavırıyor, parmaklarıma biniyor, beni çılgınca, ateşli bir çılgınlıkla beceriyor. Etrafımda kenetleniyor, çok sıkı, çok ateşli, çok iyi. Sonra çığlık atıyor, vahşi, muhteşem bir ses, kotumu aşağı itip şu anda sikimi içine gömmek istememe neden oluyor. Sikim zonkluyor, onu kilitlediğim hapishaneden kurtulmak için yalvarıyor.

Ama prezervatif olmaması, en sevdiğim şeyi yapmaya devam edebileceğim anlamına geliyor - ona odaklanmak - ve bitmeye yakın bile değilim. Nefes alışları yavaşladığında ve inlemeleri mırıltılara dönüştüğünde gözlerini açıyor. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve bugün ilk kez dudaklarını öpüyorum. Tadı dün geceki kadar güzeldi. Belki daha da iyi.

Öpüşmeyi keser. "Tanrım, Nick. Bana ne yaptın?"

Sesi biraz boğuk, çokça nefes nefese. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Hep görmek istediğim şey buydu. Dün gece ilk kez gördüm ve onun gelişini sağladığımdaki görüntüsüne bayılıyorum; mutlu ve güzel.

Parmaklarımı nazikçe çekip ağzıma götürüyorum ve onun tadına bakıyorum. Tuzlu ve tatlı ve çok güzel. "Nelerden hoşlandığını öğrenmek istemiştin. G noktanıza ulaştığımda bundan çok hoşlandığınızı gösterdim prenses," diyorum.

Sonra ellerimi çıplak kıkına doğru kaydurdım. Onu yukarı kaldırdığımda daha tatlı mırıltılarla ödüllendirildim. "Bacaklarını etrafıma sar."

Yapıyor, onları kıkımın etrafında kilitliyor. "Beni böyle mi becereceksin?"

"Senin için başka planlarım var."

Dairesi küçüktü ve onu yakındaki kanepesine taşıyıp mor yüzeye nazikçe bıraktım. Minderlere gömüldü, vücudu muhtemelen çok sert boşaldığı için rahatlamış ve sıcak görünüyordu. Morun zengin tonu yüzünü çerçeveliyor. Koyu kırmızı ve ışıltılı gümüş yastıklar kanepesini kaplıyor. Tüm bu renkler onun için mükemmel görünüyor. Onun kişiliğine uyuyor.

-Parlak ve canlı.

Ama şu anda bacaklarının arasında yere diz çöküp her iki dizinin üzerine birer elimi koyarken düşündüğüm şey onun kişiliği değil.

"Sevdiğim şeylerin menüsünü biliyor musun,
Harper?" "Yiyebildiğin kadar açık büfe mi?"

Başımı salladım. "Hâlâ her şeyi seviyorum ama bir seçim yapmam gerekirse ..."

"Gömleğini çıkar," dedim ona.

Başını sallıyor, öne doğru atılıyor ve gömleğimi çekiştiriyor. Bir anda başımın üzerinden çekti. Beni soyma konusundaki hevesi göğsümden aşağıya, sikime doğru sıcak bir yük gönderiyor. Gömleği yere fırlatıyor ve ben de gözlüklerimi köşedeki masanın üzerine koyuyorum.

"Çok ateşlisin Nick," diyor, sonra suçlulukla gülümsüyor. "Bunu dün gece de söyledim. Bozuk plak gibi konuşuyor olmalıyım."

"Tekrar söyle. Bunu senden duymak hoşuma gidiyor."

Öne doğru eğiliyor ve ellerini göğsüme koyuyor. Ürperiyorum ve gözlerim kapanıyor. Çıplak göğsüme ilk kez dokunduğu bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Tırnakları göğüs kaslarımın üzerinde, kaplanın dış hatları boyunca gezinirken nefes alışverişim yoğunlaşıyor.

"Sana bakmayı seviyorum," diye fısıldıyor. "Telefonumda dövme baktığımda ona dokunmak istedim."

Yaz boyunca benden etkilendiğini itiraf edince gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi? O zamanlar mı?"

Başını sallıyor, tırnaklarını göğsümden karın kaslarıma doğru sürüklüyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, sorusu bana skoru hatırlatıyor. Aramızda bir bağ olabilir ama ben buradayım çünkü onun nelerden hoşlandığını ve erkeklerin nelerden hoşlandığını öğrenmek istiyor.

Parmakları karın kaslarımın olukları arasında çizgiler çizerken "Evet," diyorum. "Harika gidiyorsun."

"O gece kanepeye uzandığımı ve fotoğraflarımı açıp bir tanesine yakınlaştırdığımı hatırlıyorum. Parmağımı ekranın üzerinde gezdirdim.

parkta sana nasıl dokunduğumu anlattım, sadece eğlenmek için. O birkaç saniyede bile hissettiklerine bayılmıştım. Tek istediğim sana tekrar dokunmaktı. Bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmek." diyor, ellerini belimde gezdirerek. Saf zevk beynime hücum ediyor.

"Hoşuma gitti." Yumuşak, yetenekli parmakları bedenimi keşfederken bir süre daha bu anın içinde var olmak istiyorum. Onun oyun alanı olmak istiyorum. Ama o bana dokundukça, ben daha savunmasız hale geliyorum ve kendimi onun için daha derin bir şeyler hissederken görebiliyorum.

Gömleğine uzandım ve başının üzerinden çektim.

Aletim artık özgürlük için yalvarıyor, delirmiş gibi hapishane parmaklıklarına vuruyor. Göğüsleri benden bir kat siyah saten uzakta. Sütyenini çıkarıyor ve ben bakakalıyorum, göğsümden bir inilti yükseliyor. Göğüsleri muhteşem. Büyük değiller. Küçük de değiller. Sadece mükemmeller. Kremse teni ve pembe meme uçları, yukarı kalkmış ve ağzımı çağırıyor. Başımı göğsüne doğru eğiyorum ve ellerim kalçalarında gezinirken her bir lezzetli tepe noktasını emiyorum.

"Bu güzellikleri tanımak için çok zaman harcayacağım ama şu anda ağzım bacaklarının arasında olmalı." Parmaklarım uyluklarından ıslak, sıcak merkezine doğru ilerliyor.

"Nick," diye başladı, sinirleri sesine geri dönmüştü. "Daha önce hiç böyle boşalmamıştım."

Bunlar duymayı en sevdiğim kelimeler. Beni bir kadının, özellikle de bu kadının orgazminin keşfedilmemiş arazisinden daha fazla heyecanlandıran çok az şey var. O tatlı paramparça olma anını ilk tadan olma şansı, kazanan bir piyango bileti gibi. Durup dururken içimde bir sahiplenme duygusu kıvrılıyor ve onun bu yönünü bilen tek kişi olmak istiyorum. Onun zevkinin bana ait olmasını istiyorum, sadece bana.

"Bu değişmek üzere, değil mi?"

Gülümsüyor ve bu hınzırca bir sırıtış, cinsel zevk dolu. "Cinsel içerikli mesajlaştığımız ilk gece hakkında düşündüğüm şey buydu," diyor ve her tarafım yanıyor, şüphelendiğim şeyi onaylarken kızgın hatıra bana geri çarpıyor.

"Senin amını kaç kez yalamaktan zevk aldığımı bilemezsin." Parmak uçlarımı kalçalarında gezdiriyorum. "Ama ben senin üzerine inerken yapmanı istediğim bir şey var."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor, nefes nefese, sanki benim yönlendirmemi bekliyormuş gibi.

"Yaptığım bir şey gerçekten hoşuna gittiğinde, seni çılgına çevirdiğinde ve bunun için yalvarmak istediğinde, bana söylemelisin, tamam mı?" Başını sallıyor. "Edepsiz şeyler söylemeyi sevdiğini biliyorum ve hepsini duymak istiyorum. Kendi tahriklerine ne kadar çok teslim olursan, sana yapacağım şeyin her saniyesinden o kadar çok zevk alacaksın ve daha çok boşalacaksın."

Şimdi birkaç kez başını sallıyor. "Sertleşmek kulağa oldukça iyi geliyor." "Oh, inan bana, ikimiz için de çok iyi olacak. İzin ver vereyim Sana bazı önerilerim var. Aklımdan geçeni söylüyorum," diyorum ve o kıkırdıyor, "şöyle şeyler söyleyebilirsin, *bu çok iyi hissettiriyor, ya da yüzünü sikeceğim, Nick, ya da yüzünün her yerine çok sert boşalacağım.*"

Gözleri parlıyor, saf bir yaramazlıkla ışıltıyor. Kalçasının iç kısmına bir öpücük konduruyorum.

Titriyor. Bu tepkiyi sevdim.

Bacağından yukarı doğru bir yol öpüyorum, uyarılmışlığının sarhoş edici kokusu güçleniyor. Yüzümü ona sürüyorum, pürüzsüz tenindeki kılları hissetmesine izin veriyorum.

"Bu," diye inliyor, alçak sesle ve uzun uzun. "Bunu sevdim."

Ellerimi kıcının altına kaydırıp o tatlı yanakları avuçlarken sırtıyıyorum.

"O da var," diyor hızlı bir nefes alışla.

Arkasını sıkıyorum. "O zaman hoşuna gidip gitmediğini söyle," diyorum ve daha fazla bekleyemiyorum. Amını öpüyorum ve o da bana karşı kükrüyor.

"Tanrım, evet!"

Şimdiye kadarki

en iyi cevap.

Dilimi ona doğru fiskeliyorum, sonra pembe etinde uzun, lezzetli bir çizgi yalıyorum, sonra tekrar yukarı çıkıyorum, klitorisini dudaklarımın arasına alıp emiyorum. İnliyor. "Her şeyi seviyorum. Dilin, yüzün, dudakların," diye fısıldıyor kırık bir nefesle. "Çok fazla."

Ve ben de öyle. Onun tatlı, sıcak merkezini öperken şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyin ötesinde tahrik oldum. Yemin ederim onu içiyorum, ıslaklığını yalıyorum ve o her yerimde. O şimdiye kadar sahip olduğum en sarhoş edici şey ve parmakları saçlarıma kayarken beni daha da yükseltiyor. Onları sıkıca başımın etrafına doluyor, tutunuyor.

Dilimi sular altında bırakıyor ve ben onu yerken şehvet bedenimi acımasızca dövüyor. Tadı bağımlılık yapıyor. O daha iyi, kirli rüyalarımda olduğundan çok daha iyi. Yüzüme karşı sallanırken tamamen gerçek, tamamen ıslak, tamamen sıcak. Beni daha sıkı kavırıyor, daha sert itiyor ve ben onun lezzetli amını yalıyor, emiyor, öpüyor ve yutuyorum.

Neredeyse orada olduğunu söyleyebilirim. Bacaklarının açılmasından anlıyorum. Dilimin her darbesinde ne kadar ıslandığından. Ağzından çıkan o vahşi seslerden. Ona hatırlatmak için bir saniyeliğine uzaklaşmak tüm gücümü alıyor. "Söyle bana. Bana neyi sevdiğini söyle," diye homurdanıyorum, sonra ona dönüyorum.

İşte o zaman bırakıyor. Saçlarımı kavırıyor, bacaklarını sıkıca boynuma doluyor ve sikişiyor, sikişiyor ve sikişiyor. "Yüzünü sikeceğim," diye haykırıyor. Bu iğrenç kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez, o da oradaydı. "Tanrım, üzerine çok sert boşalacağım."

Ve yapıyor, dudaklarıma, dilime, ağzıma, çeneme. Etrafımda nabız gibi atarken yüzüm ona gömüldü, çok ıslak, çok çılgın ve umarım çok tatmin olmuştur.

Bu beni de tarif ediyor. Çok memnunum, özellikle de onun yüksekte inişini izlerken. Dudakları aralanıyor, nefesi hızlanıyor ve bir elini saçlarında, diğerini de o muhteşem göğüslerinde gezdiriyor. Bu, tekrar tekrar mastürbasyon yapabileceğim bir görüntü - Harper, ağzımın üstünde, aşağı süzülürken kendine dokunurken bir gram bile öz-bilinç yok.

Aklıma geldi de, zihnimde bir fotoğrafını çektim. Bu resmi daha sonra çizeceğim. Sakın yargılama. Çok uzun zamandır bir kadının O yüzünü yakalamaya kafayı takmış durumdayım. Ve onunki kutsal kase gibi.

Ben de duble yapmaya karar verdim. Ona itiraz etme şansı vermeden -Dudaklarım tekrar onun üzerindeydi ve aynı anda inliyor, inliyor ve bir kez daha içimde kıvranıyor, birkaç dakika içinde başka bir orgazma uçuyordu. Vahşi seslerine ve çılgın çığlıklarına bakılırsa, bu seferki de en az öncekiler kadar iyiydi. Ona baktığımda, mutluluk dünyasında kaybolmuş gibi görünüyor.

Mükemmel.

Dudaklarımı kalçasına bastırıp yumuşak, nazik bir öpücük veriyorum, sonra ayakkabılarımı çıkarıp kanepede ona katılıyorum, ayaklarını kanepenin üzerine kaldırıyorum, böylece uzanıyoruz, birbirimize dolanıyoruz. Onu kendime doğru çekiyorum, sertçe nefes alırken kolum ona sarılıyor. "Sanırım artık sana Prenses Come-A- Lot diyeceğim. Bu senin için uygun mu?"

Bana sersemlemiş bir gülümseme attı. "Bana böyle hitap etme hakkını kazanmaya devam ettiğin sürece."

Şapka çıkarıyormuş gibi yapıyorum. "Kendimi hizmetinize adadım." Onu daha yakına çekerek şakağından öpüyorum. "Bekle. Seni öptükten sonra

Bunu yaptın mı? Şu anda her tarafım seninle kaplı."

Dudaklarından hafif bir kahkaha dökülüyor. "Yüzünü kavradım ve sakalına boşalana kadar kafanı mengeneyle kilitledim ve beni öpmeni *umursadığımı mı* sanıyorsun?"

"Böyle söyleyince ..."

Kollarımın arasında kayıyor, sonra gözleri kararıyor. "Beni tekrar öp," diye fısıldıyor, alçak ve kirli bir sesle.

Dudaklarımın onun herhangi bir yerinde olmasından çok mutluyum. Öpücüğün kontrolünü ele geçirdiğinde inliyorum, dudakları beni avlıyor, dili ağzımı arıyor. Çok aç ve beni akşam yemeğiymişim gibi öpüyor ve bu beni delirtiyor. Elleri omuzlarımda ve beni kısıtıyor, nefis çıplak bedenini yanıma bastırıyor. Teni çok sıcak ve dudakları çok açgözlü. Elleri göğsümden aşağı kayıyor, tırnakları göğüs kaslarımdaki kıllarda geziniyor ve saniyeler içinde eli kot pantolonumun üzerinde, düğmelerini açıyor, fermuarını açıyor ve aşağı indiriyor.

Karşı koymak için çaresizim. İstedğimden değil, dikkatinizi çekerim. Hiç de bile. Sadece yapamıyorum. Çünkü gemiyi bu kız yönetiyor. Kot pantolonumu dizlerime kadar itiyor, sonra da çıkarıyor. Bir kalp atışı içinde öpücüğü kesiyor ve kanepesine uzanmış bana bakıyor.

"Neden bana söylemedin?" diye sorar, sesi suçlayıcıdır.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Neyi söylemedim?"

Yumuşak parmaklarını sert şaftımın etrafında kıvrıyor ve ben bir nefes tıslıyorum. "Siktir," diye inliyorum, sikime dokunduğunda.

"Bu kadar ateşli olduğunu," diyor, çok yaramaz bir kız gibi sırtarak.

Ne diyebilirim ki? Makinelerin büyüklüğü konusunda hiçbir şikayetimin olmadı; sadece Harper'ın kaputun altındakini beğenmesine sevindim. "Vay be. Ben de seni . . . "Bilmiyorum, bir şeye kızdın sandım."

Beni okşarken başını abartılı bir şekilde sallıyor. "Kızgın değil. *Bir şey için heyecanlanmayı* dene." Elini sikimde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Sana bineceğim için heyecanlıyım."

Bedenimi bir ürperti sarıyor ve yüzünü tutup elimi saçlarına geçiriyorum. "Hiçbir konuda derse ihtiyacın yok. Beni tahrik eden çılgınca müstehcen şeyler söylüyorsun." Alnımı, elinde kalınlaşan sikime doğru eğiyorum. "Şunu hisset. Böyle şeyler söylediğinde ne kadar sertleştiğimi hissediyor musun?"

Bana seksi bir gülümseme fırlatıyor. "Yapmak istediğim tüm bu şeyler kafamın içinde. Şimdi onları denemek istiyorum. Seninle birlikte."

"İstediğin her şeyi deneyebiliriz ama bu gece prezervatif getirmedim."
Suratını asıyor ama sonra elini daha sıkı kıvrırarak hızını artırıyor.
"Bana nasıl sevdiğini söyle."

"El işi mi?"

"Tabii."

"Yıllardır içmedim. Ama ıslatırsan faydası olur."

Bir an için beni bırakıyor ve parmaklarını bacaklarının arasına daldırıyor. Vay anasını. Beni kendisiyle yağıyor. Başımı kanepenin yastığına doğru itiyorum, bu kız tarafından havaya uçuruluyorum. Elini ereksiyonuma geri götürerek ıslaklığının bir kısmını üzerime yayıyor.
"Beğendin mi?" diye soruyor, nefes nefese ve seksi.

"Evet, bu gayet iyi olur," diyorum avucunun içine doğru iterken. En son ne zaman el işi yaptığımı bile hatırlamıyorum. Hayatın belli bir noktasında sadece sikişmeye ve emmeye alışıyorsunuz. Ama sikimi kavrayış biçimi - bileğini bükmesi, sikimde aşağı yukarı kayması - içimde sıcak kıvılcımlar çaktırıyordur ve çok şey kaçırıp kaçırmadığımı merak etmeme neden oluyor.

El işleri . . .

Ya da belki de sadece onu kaçıırıyordum. Çünkü bana bakışı, gözlerinin yüzümle aletim arasında dolaşması, sanki yaptığı işi değerlendiriyor ve bir tepki olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi, bende de onunla birlikte kendimi bırakma isteği uyandırıyor. Şu anda ne yapmak istiyorsa ona teslim olmak. Bana her zaman, her yerde dokunmasına izin vermek.

"Bana sakso çekmeyi nasıl sevdiğini söyle ki sana hayalini kurduğum şeyi verebileyim," diyor otururken, kalçalarını dürtüyor ve sonra bacaklarının arasına diz çöküyor. Tüm bu süre boyunca sikimi bırakmıyor ve elindeki göreve olan bağlılığı için gerçekten minnettarım.

Başparmağı aletimin başından bir sıvı damlası yakalayıp üzerime yayarak onun uyarılmasını benimkiyle karıştırırken inliyorum. Yaptığı şey çok ateşli. Düşünmeyi zorlaştırıyor. "Dilini çok seviyorum," diyorum düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. "Dudaklarını güzelce ve sıkıca sardığında, ama yukarı ve aşağı hareket ederken yaladığında hoşuma gidiyor."

"Mmm. Kulağa çok lezzetli geliyor," diye fısıldıyor, beni izlerken gözleri arzuyla parlıyor.

"Eğer yapabilirsen, çok fazla emmeyi severim."

Heyecanlı bir nefes alıyor. "Peki ya derin? Derin mi seviyorsun?"

Bu kelimeyle vücudumda elektrik yayılıyor. *Derin*. "Siktir, evet. Boğazının arkasına vurmak istiyorum," diye inliyorum.

Eli meşgul olmaya devam ediyor, şimdi daha hızlı hareket ediyor, sıkı, sıcak bir tünel gibi. Arzu içimde tırmanırken dişlerimi sıkarak yumruğuna doğru itiyorum.

"Peki ya bu?" diye soruyor, sonra diğer elini taşaklarıma ve kupalarımaya götürüp onlarla oynuyor.

"Bayıldım," diye bağırdım. "Onları yalamana da bayılıyorum."

Eli daha hızlı uçuyor, baştan aşağıya ve geriye. "Ama el işlerini sevmiyorsun?"

"Şimdi anlıyorum. Gerçekten istiyorum," diyorum, elini becerirken inliyorum. Ağızların daha iyi olduğu konusundaki görüşümü yeniden gözden geçirmem gerekebilir, çünkü Harper'ın eli aklımı başımdan alıyor. Ama gözlerim onun kırmızı, yaramaz dudaklarına takıldığında ne istediğimden emin oluyorum. "Bir el işini gerçekten harika yapan nedir biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyor, sesi o kadar hevesli ki.

Başının arkasını tutuyorum, bakışlarıyla buluşuyorum ve ona söylüyorum. "Ağzını üzerine koyduğunda."

Bir anda dudakları aletimin başını sarıyor ve ben inliyorum. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren uzun, aç bir inilti. Talimatlarıma uyuyor, dudaklarını sıkıyor ve dilini düzleştiriyor. Tek bir hızlı hareketle beni derinlere götürüyor. Zevk tüm vücudumda çatırdıyor, omurgamdan aşağı iniyor, damarlarımda yarışıyor ve her yerimi aydınlatıyor.

Sinsi bir saldırı gibi. Pusuya yatmış bir orgazm. Ona haber verecek zamanım bile yok. Sadece birkaç saniye içinde boğazına boşaldım.

"Siktir, Harper," diye homurdanıyorum ve hepsini yutana kadar beni sıkıca emiyor. Beni uzun uzun yalıyor, sonra ağzını bırakıyor. Ama kötü kalbi sağ olsun, elini sikimin üzerinde tutuyor ve son bir vuruş yapıyor, bir kez daha inerken tüm vücudumun sarsılmasına neden oluyor. Sırıttırıyor, kanaryanın bütün klanını yiyen kedi gibi görünüyor.

Bir elimi saçlarımda arasında gezdiriyorum, vücudum şimdiye kadar yaşadığım en iyi oral seksin etkisiyle mırıldanırken kelimeler kesik kesik çıkıyor. "Ya da ... evet ... bu da işe yarar. Oral seksi sevmemin bir başka yolu da bu," diye kestirip atıyorum.

Boğazını temizliyor. "Bu size Prens Çabuk Gel diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Kıkırdatarak kışına şaplak atıyorum. "O unvanı bir daha kazanamayacağım. Ayrıca, o sihirli ellerinle beni çok heyecanlandırdın."

Abrakadabra hareketi yapıyor.

İkimiz de daha çok gülüyoruz ve o da bana sarılıyor. Kahretsin, Harper'ın yanıma kıvrılması da harika bir his. Birkaç dakika böyle kaldık. Karnı guruldadığında, elimi yumuşak karnında gezdiriyorum. "Seni yemeğe çıkarayım."

Evet diyor ve Harper'la dışarıda akşam yemeği, mükemmele yakın bir akşamı tamamlamak için mükemmel bir yol gibi görünüyor.

"Siparişı tamamen yanlış verdik." Harper başını sallar ve derin bir iç çeker.

"Yemek siparişı mi?" Garson kız elinde not defteriyle uzaklaşırken soruyorum. Evimden birkaç blok ötede bir İtalyan lokantasındayız. Pazar gecesi bile çok kalabalık, garsonlar ellerinde makarna tabaklarıyla koşuşturuyor.

"Hayır. Etkinlik programı," diyor Harper, ayağını bacağımda gezdirirken. Flört ediyor ve onun bu sevecen yanından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İki kişilik bir masada karşımda oturuyor. Restoran, kırmızı ve beyaz kareli masa örtülerinin üzerine tünemiş mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmış.

"Yani yemekten önce tatlı mı yedik?" "Evet."

"Alışılmışın dışındayız. Karıştırıyoruz," diyorum Harper sepetten bir dilim ekmeğe uzanırken. Yüksek at kuyruğunun gevşek telleri yanaklarını çerçeveleyiyor. Temizlendikten sonra bir kez daha üzerini değiştirdi, dar yeşil bir kazak, kot pantolon ve kısa topuklu botlar giydi. Buraya yürürken, tüm zaman boyunca kışını kontrol etmemek için verdiğim mücadele gerçektir. Bu sınavdan F aldığımı bildirdiğim için üzgünüm.

Bekle. Hiç de üzgün değilim. Manzara buna değerdi.

Tek omuzunu silkiyor. "Bu ters programı ben de seviyorum. Bugün her şeyi sevdim," diyor yumuşak bir sesle. "Ama cidden ..." Sesinin kesilmesine izin veriyor. "Sen beğendin mi?"

Alay ettim. "Bu onu kapsamaya başlamaz bile. Yaptığımız her şeyin her saniyesine bayıldım."

Işıldıyor, mavi gözleri şimdi parlıyor. "Senin için de iyi olmasını istiyorum, çünkü benim için inanılmazdı."

"Benim için de öyleydi," diyorum ve elimi masanın üzerinden kaydırıp onunkini tutmak istiyorum. Ama bir şey beni durduruyor. Belki de bu çok fazla çift ilişkisi gibi görüldüğü içindir. O geçici sevgililer, öğretmen ve öğrenci olmak istiyor ve benim tek istediğim onu tüm solo uçuşlarımda oynadığı başrolden çıkarmak. Birkaç gece daha ve Harper Holiday'i kesinlikle yardımcı bir role indirgeyebileceğim, sonra onu kesinlikle ara sıra bir cameoya indirgeyeceğim ve bam, bilmeden önce beynimin kirli düşünceler lobunda bu kadar değerli gayrimenkulü işgal etmeyi bırakacak. Belli ki en büyüğü bu. Şimdilik derslerimize odaklanıyorum. "Bugünkü sınıf çalışmasını özetleyelim. Edepsiz konuşmayı ele aldık. Doğuştan yetenekli olduğun ortaya çıktı."

Omuzlarını gururla kıvırıyor, işaret parmağını diline götürüyor ve havayı ıslatıyormuş gibi yaparak cızırdamasına izin veriyor.

Onu işaret ediyorum. "Ayrıca gerçekten de birbiri ardına birden fazla orgazm olabileceğini öğrendin."

"Bir saat içinde dört tane yedim," diyor kocaman bir sırıtışla.

"Gösteriş yap," diye takılıyorum, sonra duruyorum. "Bekle. Biri yalnızdı."

"Trende sana bakmak benim ön sevişmem olduğu için hâlâ sayıyorum."

Ve bu şekilde, tekrar gitmeye hazırım. O küçük seksi bir kek ve ben onu ısırarak istiyorum. "Ayrıca G noktasının bir efsane olmadığını da öğrendin."

"Ben buna çok inanıyorum. Hatta onun için bir tapınak inşa edeceğim," diyor ve ekmeğin bir köşesini koparıp ağzına atıyor. Bitirdiğinde sesini alçaltıyor. "Neyi sevdiğim hakkında öğrendiğim bir şeyi daha bilmek ister misin?"

"İstiyorum," diyorum ve kaslarım geriliyor, endişeden değil, beklentiden. Onu tanımak istiyorum. Nelerden hoşlandığını. Nelerden hoşlanmaz. Onu iyi hissettiren şeyleri.

Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seni benim için soyunurken görmek," diyor ve sesi ara sıra kullandığı o savunmasız tona kayıyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve kalbimi çekiyor. Seksten bahsediyoruz ama aynı zamanda bahsetmiyoruz da. Görünüşe göre başka bir şey söylüyor, birine açılmanın, onu içeri almanın ne anlama geldiğiyle ilgili bir şey. Ya da belki sadece böyle düşünmek istiyorum. Keşke Harper'ın şifre çözücü yüzüğüne sahip olsaydım ve az önce söylediklerini içimden bir parçanın dilediği anlama çevirebilseydim. Fakat

Bu kısımla nasıl temas kuracağımın emin değilim. Uzun zamandır kadınlarla ilgili tek bir şeye odaklandım, onları çılgına çevirmek. Harper'la bunu fazlasıyla istiyorum ama başka bir şey de istiyorum.

Daha fazla.

Onunla böyle bir şey yaşayamayacağımı ve bunun üzerinde d u r m a n ı n b i r anlamı olmadığını bilmeme rağmen.

Bunun yerine bir parça ekmek alıyorum ve cevap olarak çok açıklayıcı bir şey söylememek için ısııyorum. Garson kız ona bir kadeh şarap ve bana bir bira getirerek bu ciddi anı sona erdiriyor.

Yemeğin geri kalanı kolaydı. İş ve filmler hakkında konuşuyoruz, *Olağan Şüpheliler'in* en iyi twist'e sahip olduğu konusunda hemfikiriz, sonra kitaplar ve en çok hangi *Harry Potter* büyüsünü yapmak isterdik. İkimiz de görünme yeteneğini seçiyoruz. "Anında ulaşım. Artık uçak yok, araba yok, beklemek yok," diyorum ve işaret parmağımı masaya bastırarak vurguluyorum. "Hemen şimdi Fiji'ye gidebiliriz."

"Sonraki durak, Bora Bora."

Bulmaca hakkında bile sohbet ediyoruz ve neredeyse her hafta bulmacayı bitirdiğimi söylediğimde şaşıyor.

"Her hafta mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Bu gezintiye katılmak için kayıt yaptırdığında, burada sadece güzelleşeceğini mi düşündün?" Kendimi işaret ediyorum, sonra şakağıma dokunuyorum. "Beyin de var."

"Pazar bulmacası gerçekten çok zor."

Omuz silkiyorum. "Bulmacaları severim." *Senin gibi. Bazen benim için bir gizem oluyorsun.*

"Ben de" diye ekliyor ve bazen o kadar çok ortak noktamız oluyor ki bu beni korkutuyor.

Akşam yemeğinden sonra Central Park'ta dolaşıyoruz. Akşam havası serin ve altın sarısı kahverengi yapraklar gece esintisiyle ayaklarımızın altından geçip gidiyor.

"New York'ta sonbaharı seviyorum," diye düşünüyor, ben onu evine bırakırken dalları renkten renge bürünmüş, üzerimizi örten ağaçlara bakarak. "En sevdiğim mevsim."

"Neden?"

"Sonbahar kıyafetlerini ve eşarplarını seviyorum," diyor botları kaldırımda tıkırdarken. "Sonbahar renklerini de - tüm o turuncu, kırmızı ve altın rengi. Ve hava

Gevrek ama soğuk değil. Ve çoğunlukla, Manhattan'ın tasarlandığı mevsim gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Çok romantik. Sanki ..." Sanki düşünmeye zaman ayırıyormuş gibi duraklıyor. Hızını yavaşlatıyor ve bana bakıyor. "Sanki Manhattan ve Fall'ın kimyası uyuşmuş gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Olmaları gerektiği gibi mi?"

"Evet. Kesinlikle. New York sonbahar için yaratılmış" diyor, uzun boylu esmer ve daha da uzun boylu sarışın bir adam bize doğru yürürken, adamın kolu kızın omzuna dolanmış. Harper ve ben hafifçe sağa doğru hareket ediyoruz ve Harper'ın gözleri bir an için onların üzerinde kalıyor.

"Ve sonbahar New York için yaratılmış," diye ekliyorum, sonra da devam ediyorum. Kolumu omzuna doluyorum. "Üşüyor musun?"

Başını sallıyor. "Artık değil."

Sonraki blok boyunca aramızda sessizlik oldu. Bu garip, çünkü genelde çok konuşkandır. Ama böyle güzel, şehirde yürürken, New York tüm sonbahar ihtişamıyla önümüzde açılıyor, solumuzda zarif binalar, sağımızda mücevher gibi bir park.

"Şimdi bir randevu gibi hissettiriyor," diyor nefesinin altında ve kalbim hızlanıyor, göğsüme çarpıyor. Çünkü onunla çıkmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Olması gerekenden daha fazla.

Ama sözlerini zihnimde evirip çevirirken, ona karşı haddimi aşıp aşmadığımı ve aşılmasını istemediği bir çizgiyi geçip geçmediğimi merak ediyorum. "Sorun olur mu?"

"Tabii ki" diyor, sanki "Bu hâlâ flört dersi, değil mi?" der gibi. Yani, işin içine seksi kattık diye flört derslerini bir kenara bıraktığımız anlamına gelmiyor, değil mi?"

Kalbim yerinden fırlıyor, göğüs kafesime acımasızca çarpıyor. Ona çenesini kapatmasını söylüyorum, çünkü çizgiyi aşmasına ve daha fazlasını istemesine izin vermeye devam edemem. "Elbette," diyorum huysuzca, ama şimdi o yemeğin sahte bir randevu olup olmadığını merak ediyorum. Şimdi de benimle çıkma provasını mı yapıyor? Seks başka bir şey ama deneme randevuları içimi kemiriyor. Nedenini bilmiyorum. Öyle işte.

"Bu akşam seninle yemek yerken oldukça etkileyici olduğumu düşündüm. Üzerime hiç kırmızı sos dökmedim. Utanç verici hikayeler anlatmadım ve tüm zaman boyunca eksiksiz ve anlaşılır cümlelerle konuştum" diyerek kendisiyle dalga geçiyor.

Küçük bir kahkaha atıyorum, kafamın içinde dönen garipliklerden kurtulmaya çalışıyorum. "Oldukça etkileyiciydin."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun o zaman?" diye soruyor, yüzünde bilmiş bir sırıtışla.

"Hayır."

"Hadi. Dene," diyor kaburgalarımın dirsek atarak.

Bir şey anlamadım. "İpucu yok. Elim boş dönüyorum."

"Ama ben senin bulmacaları sevdiğini sanıyordum," diyor dudaklarını bükerek.

"Biliyorum ama bunu çözmem," diye itiraf ediyorum, ses tonum kırılmış. Onun oyununu nasıl oynayacağımı bilmiyorum.

Bana bakıyor. "Bu şu anlama geliyor," dedi, durdu, yaklaştı ve gömleğimin yakasını kavradı, "otelinizdeki dün gece ilk randevumuzdu ve bu da ikinci randevumuz. Ve üçüncü randevu protokolünün ne olduğunu biliyorsun."

Schwing!

Şifre çözücü yüzük işe yaradı! Anladım. Bu gece İma Prensesi pelerini giydi ve yarın sevişmek istiyor. Ve ben de buna odaklanacağım. Beni rahatsız eden bu randevu saçmalığına değil. Ayrıca, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde onu sikimin üzerine boşaltacakken sinirlenmeye gerek yok.

Ah, işte. Kafamda bu görüntü varken kendimi çok daha iyi hissediyorum. Çok teşekkür ederim, beyin.

Bir kolumu beline doladım. "Üçüncü randevu protokolünün ne olduğunu gerçekten biliyorum ve sana tam ve uygun muameleyi yapmak niyetindeyim."

Sonra, ona yarının nasıl bir şey olacağını tattırmak istediğim için ve belki de onu bir saniye içinde sarabileceğimi hatırlatmak istediğim için, Manhattan sokaklarında onu öpüyorum ve kendime çekiyorum. Leğen kemiğini giderek sertleşen aletime sürtüyor ve ben de kulağına ne kadar ıslanmışlığa dair müstehcen şeyler fısıldamak üzereyim. Ama öpüşmeyi henüz bitirmek istemiyorum. Hiç durmak istemiyorum ve o da istemiyor gibi görünüyor.

Ta ki bir otobüs gürültüsüyle geçip kalın bir egzoz gazı püskürterek o anı mahvedene kadar.

Biz ayrılırken telefonu çalıyor ve çantasından telefonu alıyor. Ekranı tararken ağzında şaşkın bir "O" harfi beliriyor. "Ben Simon."

Yumruklarımı sıkıyorum ve başka tarafa bakıyorum. Çenem sertleşti ve şu anda bu hatırlatmadan *nefret ediyorum*. Gerçekten hoşlandığı adam o. Kahretsin, onu eğittiğim kişi o, değil mi? Bir an için, ondan gerçekten hoşlanmamasını diliyorum,

onu hayal kırıklığına uğratacağını, onu inciteceğini ve bana geri döneceğini düşünüyorum. Ama onun için bunu istemek çok kötü.

"Bay Hemsworth nasıl?" Ses tonumdaki acıyı zar zor gizleyerek soruyorum.

"Bu sadece parti bilgilerinin teyidi," diyor nazikçe. "Bu hafta sonunda. Aslında Cumartesi sabahı." Bana mesajı gösteriyor ve sanki görmem gerekmiyormuş gibi. Bu gerçekten sadece bir iş mesajı ve yersiz kıskançlığımın ortaya çıkmasına izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ama ekranında başka bir not belirir.

Bir ara kahve içmek ister misin? :)

Lanet bir ifade kullandı. Buna inanamıyorum. Zaferle havayı yumruklamak istiyorum, çünkü bu onun erkek kartının iptali için tam ve mutlak bir gerekçe. "Bu gülen surat da neyin nesi?"

"Çok tatlı," diyor ve sesi biraz hayalperest çıkıyor, sanki ondan hoşlanıyormuş gibi. İşte bu kadar. Şak diye söyledim. "Gitme. Onu becerme."

Geri çekildi ve bana sanki iki başım çıkmış gibi baktı. Ses tonumdaki kin yüzünden yılan kafası. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu da ne demek oluyor, Nick?"

Bir elimle çenemi ovuyorum. Kıskançlığı bırakmaya çalışıyorum ama o boşuna yeşil gözlü bir canavar değil. "Sadece henüz değil, tamam mı? Biz sevişirken onu becerme," diyorum, sözlerimi olabildiğince kaba tutarak. Ona başka birinin dokunma düşüncesinin beni canlı canlı yediğini görmesine izin veremem.

"Bunu *asla* yapmam." Sesi incinmişlikle doluydu. "Peki, ben nereden bileyim?"

Göğsümü itiyor, beni sertçe itiyor. "Gerçekçi ol. Ciddiyim. Sana birkaç yıldır kimseyle yatmadığımı söyledim. Yatakta ne yaptığımı bile bilmediğimi söyledim. Hem seninle hem de başka biriyle aynı anda yatmayacağım. Şu anda onunla çıkmayacağım bile." Bir elini havada gezdiriyor. "Asla seninle ve başka biriyle birlikte olmam. Asla."

Ve ben bir pisliğim.

"Ben de istemezdim," diyorum usulca. "Ben de şu anda başka biriyle birlikte olmak istemiyorum ve bunu senin yapacağını ima etmek istememiştim."

Bana bakıyor ve nefes veriyor. Gözleri yumuşar gibi oldu ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Henüz affedilmedim.

Uzandım ve kollarımı ona doladım. Ona sarılmama izin veriyor ama karşılık vermiyor. "Sadece bunu yaparken yapmayacağımızı hiç söylememiştik." *Bu* her neyse.

"Yapmak zorunda olduğumuzu düşünmemiştim. Yapmayacağımız belli değil mi? Ben yapmayacağım. Yapmayacaksın. Bu kadar basit. Oluşturmamız gereken bir kural bile değil. Bu sadece bir kural."

Ve lanet olsun, bunu söyleme şekli, o kadar kesin ve kararlı, kim olduğu konusunda o kadar net ki, göğsüme takılıyor.

Bu kızla tamamen boku yedim. Ve sadece bu şekilde sikilmekten bahsetmiyorum. Her yönden demek istiyorum.

Evime döndükten sonra ona mesaj attım.

Özür dilerim. Bir pislik gibi davrandım.

Duş aldım, çarşafların altına girdim ve telefonumu aldım. Cevap yok ve tek düşünebildiğim fena çuvalladığım.

Zevkime göre çok erken uyanıyorum. Komidinden telefonumu alırken göğsümde bir umut belirliyor. Sonra cevap gelmeyince umutlarım kırıldı.

Kahretsin.

Şortumu ve kazağımı giyiyorum, spor ayakkabılarımı bağlıyorum ve kulaklıklarımı takıyorum. Güneş doğup Manhattan'ı uyandırırken Central Park'ta telefonum elimde koşuyorum.

Hala bir şey yok.

Hızlı bir ağırlık çalışması için spor salonuna gittim, sonra daireme döndüm ve bir bardak su içtim. Telefonum çaldığında alnımdaki teri siliyordum. Derin bir nefes aldım. Umarım artık kızgın değildir.

Ekran kilidini açıyorum, adını görüyorum ve mesajını açıyorum.

Prenses: Günaydın :) :) :) :) :) :) :)

İfade telaşıyla beni iğnelemesine gülüyorum.

Ben de aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyorum, bir *selam* verip gülen bir yüz ekliyorum. Ama..

I. Yapamam. Yapamam. Yapamam. Belli ki yapmak zorunda da değilim. Saniyeler sonra bir mesaj daha geldi.

Prences: Dün gece kapıdan girer girmez uyuyakalmışım. Görünüşe göre birden fazla Os sağlam bir gece uykusu için en iyi reçete. Bu arada, sik neden bir hakaret?

Buzdolabına yaslanıp cevap yazarken gülüyorum.

Nick: Bu güzel bir soru.

Prences: Bence penisler iyilik için kullanılmalđ ve olumlu bir şekilde anılmalđ.

Nick: Bu seni penis elçisi mi yapıyor? Erkek uzvunun aşağılamak için haksız kullanımını yaymak mı?

Prences: Evet. Öyle. Sikini iltifat olarak kullanmaya başlayacağım. Başlıyorum. Nick, sen bir siksın. Ayrıca sikini seviyorum.

Ve sivri dilli, kirli zekasıyla kükreyerek geri döndü. Mesajlaşan Harper'ım. Benim yaramaz sihirbazım. Yeni bir hakaret öneren bir cevap yazdım.

Kı a ne dersin? Bekle. Unut bunu. Kı  da aynı hak edilmemiş kaderden muzdarip. Asla bir hakaret olmamalđ. Ayrıca, kı ını sevdim. Gerçi aşk, vücudunuzun bu özel bölümüne duyduğum hayranlığın derinliğini ifade etmek için daha uygun bir fiil olabilir.

G nder tuşuna basıp hemen bir not daha ekliyorum.

Nick: Ayrıca, dün gece için özür dilememe izin verir misin? Çok kötü davrandım. . . . pislik.

Prenses: Dün gece  zg n olduğunu söyledin ve aramız iyi. Ben  zg n değilim. Yemin ederim. Sadece aynı fikirde olduğumuza sevindim.

 yleyiz. Hem de çok.

Prenses: Baŗka kimse olmayacak.

Aynen. Ayrıca, Harper?

Prenses: Öyle mi?

Nick: Bazen bana yaptığımız bir Şeyin sorun olup olmadığını soruyorsun ve yatakta beni tahrik etmeyen hiçbir Şey yapmadığını bilmeni istiyorum. Ağzın, yüzün, sa ın, vücudun, bana dokunma Şeklin, karŗılık verme Şeklin... hepsi büyük bir tahrik edici.

Cevabı saniyeler sonra geldi.

Prenses: Şimdi kelebeklerim var . . .

Ve aptal gibi sırtıyorum.

Nick: Seni bu gece dıŗarı çıkarıyorum. Ne yapmak istersin? Akŗam yemeği mi? Film mi? Trapez dersi? Sanat gösterisi? M ze mi? Atlı araba?

Prenses: Yukarıdakilerin hiçbiri. Ama bir fikrim var. Randevumuzu planlamak isterim.

Bana bir saat mesaj attı ve daha sonra daha fazla ayrıntı göndereceğini söyledi. İşe gitmek için hazırlanırken ona bir mesaj gönderdim. Ona hep söylemek istediğim bir şeyi.

Nick: Bu arada, hala senin tadını alabiliyorum. . .

Bir dakika içinde telefonuma bir cevap geldi. Şehvet içime işlerken inliyorum. Bu resim daha mükemmel olamazdı - parmakları ayak bileklerinde sallanan bir çift açık mavi külotun bel bandında olan bacaklarının bir fotoğrafı. Dantelli giysi giyiliyor mu yoksa çıkarılıyor mu bilmiyorum ama şu kadarını biliyorum ki işe gitmeden önce bu fotoğrafla birkaç dakika daha baş başa kalmam gerekecek ve zihnimde giysiler kesinlikle çıkıyor.

On dakika sonra, Comedy Nation'a giden metroyu yakaladım, sadece bir randevum olduğu için değil, sadece uygun protokolü uygulayacağımız için değil, aynı zamanda kelekler hissettiği için de oldukça iyi hissediyorum.

Harper'ın yatak odası dışındaki ipuçlarını çözme konusunda o kadar yetenekli olmayabilirim, ama emin olduğum bir şey var - kelekler sıklerden daha iyidir.

Ve bunu iltifat olarak söylüyorum.

Bu rahatlık hissi beni gün boyunca taşıyor. Dizinin yazarlarıyla uzun bir seansın ardından pazarlamayla yapılan bir toplantıdan sonra Serena konferans odasında beni bir kenara çekti. "Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum."

Bir Gino isteğine yazdığı standart önsöz bile beni yıkamıyor. "Hafta sonunda bir kokteyl partisi var. Cuma gecesi," diyor ve sonra bana detayları veriyor. Cuma günü, Gino'nun Tyler ile planladığı sözleşme görüşmelerinden sadece birkaç gün önce.

"Orada olacağım. Herhangi bir kural var mı?"

"Sadece her zamanki çekici halin ol. Ama çok da çekici olma. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Birini getirebilir miyim?"

Gözleri genişliyor. "Ooh, bana daha fazlasını anlat. Şanslı bayan kim?"
Başımı salladım. "Ciddi bir şey değil. Ama birkaç hafta önce benimle bowling oynamaya gelen oydu."

"Ooh. *Biri*," diye dalga geçiyor, büyük bir göz kırpmayla. "Öyle demek istemedim."

"Elbette yapmadın," diyor bana bilmiş bir bakış atarak.

"Bu sadece geçici bir durum."

Elini basketbol göbeğinin üzerinde gezdiriyor. "Ben de bir zamanlar Jared hakkında böyle iddia etmiştim," diyor kocasından bahsederken. "Şimdi ne kadar kalıcı olduğumuza bakın."

"Güçlü bir çift ve siz de patlamaya hazırsınız," diyorum, çünkü kocası da televizyon işinde, bir yayın ağında çalışıyor.

"Yani bu geçici kaçamakları asla bilemezsin."

Ama bu düşünceleri aklımdan geçirmeme izin veremem. Bunu yaparsam, kelebekler kafamın içine girecek ve onu karıştıracak. Ben farkına bile varmadan, Bay Orgazm TV sezonunun sonunda aşık bir aptala dönüşmüş olacak.

Saat altıyı biraz geç, tam asansöre adımımı atarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Asansörü bekletin," diye bağılıyor Gino koridorun aşağısından.

Herifin beni takip etmek için bir yer belirleme cihazı yerleştirdiğine yemin edebilirim ki bu çok ürkütücü. Bana katıldığında kocaman bir sırtışla sırtımı sıvazlıyor.

"Nick Hammer. Tam da düşündüğüm adam."

Ağzından çıkmasını hiç istemediğim kelimeler.

"Öyle mi?"

Asansör aşağıya doğru inmeye başlarken başını kuvvetlice sallıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Geçen hafta şov hakkında yaptığımız sohbet üzerine çok düşündüm. Sanırım bu işi biraz yumuşatacak bir reçetem var."

İçimde bir gerginlik var. "Tamam." Daha fazlasını söylemesini bekliyorum.

Topuklarının üzerinde geri sallanıyor. "Ama ne var biliyor musun? Gelecek Pazartesi Tyler Nichols'ı görene kadar bekleyeceğim ve ona her şeyi anlatacağım. Hem onun için hem de senin için bir sürpriz olur." Kaşlarını şeytani bir parıltıyla kaldırıyor. "Sürprizleri severim, değil mi?"

"Bir kadının trençkotunun altına kırmızı bir oyuncak giymesi gibi mi? Bu tür bir sürpriz mi?" Ben deadpan.

Bir elini karnına götürüyor ve araba onun katında yavaşlarken gülüyor. "İşte bunun için sana büyük paralar ödüyoruz." Dışarı çıkar, elini

elini kapının üzerine koydu ve kafasını içeri soktu. "Öyle değil mi?" "Evet. Kırmızı oyuncak şakaları için," diye mırıldanıyorum o giderken.

Lobiye ulaşır ulaşmaz Tyler'ı arayıp durumu anlatıyorum. "Ne sürprizinden bahsediyor?"

Avukatım güven verici bir tonda, "Bugünden itibaren bir hafta içinde onunla görüşeceğim," dedi. "Müzakerelere başlarken sadece poz verdiğinden hiç şüphem yok. Bu onun tarzı. Yemeğini yemeden önce onunla oynamayı seven bir kedi gibidir."

Yaltaklanıyorum. "Az önce beni kedi mamasına mı benzettin?"

Tyler gülüyor. "Yanlış söyledim. Ama dinle dostum, biz senin arkadayız. Sadece birkaç gün sonra kokteyl partisine git, gülümsemeye devam et ve bir hafta sonra onu gördüğümde şovla ilgileneceğiz."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Çünkü dizi benimle ilgileniyor. Dizi bana New York'taki bu hayatı, sahip olduğum evi, giydiğim gömleği bile verdi. Bana her şeyi verdi ve ben bunu mahvetmek istemiyorum.

Ben buyum. Bu benim bir parçam.

Ama Harper bana randevumuzun yerini gönderdiğinde, aklımdaki son şey dizi oluyor. Neden Spencer ve Charlotte'un evinden bir blok ötede buluşuyoruz?

Harper, Christopher Caddesi ile Yedinci Cadde'nin köşesinde siyah topuklu ayakkabılar, belden sıkıca bağlanmış açık pembe bir ceket, gri bir etek ve siyah çoraplarla beni bekliyor. Hemen jartiyerin takıldığı yerde fiyonk olduğuna karar veriyorum. Çünkü tabii ki jartiyer giyiyor. Tabii ki bütün gece tahrik olacağım. Ve tabii ki randevumuzda Spencer'ın dairesine gitmek istemiyorum.

Ona doğru yürüyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Her şeyi sevdiğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Bunu düzelteceğim. Hoşlanmadığım tek sapkınlık kardeşinin evinde takılmak."

Alay ediyor. "Sakin ol. Sadece Fido'yu beslemem gerekiyor. Spencer'ın evi randevumuzu planladığım yerin hemen yakınında, o yüzden bunu yolda yapabileceğimizi düşündüm."

Arkasını döndü ve evine doğru yürümeye başladı. Ona katılıyorum, en iyi arkadaşımın evine giden tanıdık bloğu, havalı kahve dükkanını, ayakkabı dükkanını ve komşu tuğla kahverengi taşı geçerken artan bir tedirginlikle kat ediyorum.

Ön kapıda, o gizli suçluluk duygusu sıranın en önüne doğru ilerliyor. Asansöre girdiğimizde, göğsüme yerleşti. "Harper, kardeşinin evine bu şekilde girdiğim için kendimi bok gibi hissediyorum."

"Ne gibi?"

"Biliyorsun. Madem bu işi yapıyoruz." Ondan kendime doğru bir hareket yapıyorum. "O bir haftalığına balayına gitti ve biz yanlış bir şey yok."

"Biliyorum, ama sen onun kız kardeşisin. Ben de onun arkadaşayım. Ve çizgileri aşıyorum."

Başını yana doğru eğiyor. "Durmak istiyor musun?" diye soruyor, sesinde endişe var.

"Kafama beş inçlik bir çivi çakmak istediğimden daha fazla değil."

Asansör onun katına geldiğinde yavaşlar ve kapılar açılırken yüzünü buruşturur. "Ahh. Bunu düşünmek bile acıtıyor. Ama merak ediyorum, dört inçlik bir çivi bir fark yaratır mıydı?"

Başımı salladım. "Hayır."

"O zaman neden bunu tartışıyoruz?"

İyi bir noktaya değindi. Aslında harika bir noktaya. Ayrıca, bu geçici bir düzenleme. Sadece bir hafta. Yine de koridorda yürürken kendimi mahkeme salonuna giden, yargılanmaya hazır bir adam olarak hayal ediyorum. "Çünkü onun nasıl olduğunu biliyorsun. Seni koruyor."

Başını sallıyor ve kapısına ulaşp çantasından anahtarı alırken bana küçük bir gülümseme fırlatıyor. "Biliyorum ve onu seviyorum. Ama bedenimin patronu o değil. Bana kimin dokunacağına ben karar veririm. Onun değil. Kimsenin değil. Ayrıca, sen ve ben Speakeasy'de bunun sadece ikimizin arasında kalacağı konusunda anlaşmıştık," diyor ve bana bu ilişkinin doğasını hatırlatıyor - seks ve flörtün inceliklerini öğrenmesine yardımcı olmak ve bunu kimseye söylememek.

"Ama bundan daha fazlası," diye ekliyor, elini göğsünden ceketinin en üst düğmesine götürüyor ve kremsi tenini ortaya çıkarmak için çözüyor. "Ben yetişkin bir kadını ve kimin için siyah çorap ve yeni bir dantelli iç çamaşırı takımı giymek istediğim konusunda kendi kararlarımı verebileceğim konusunda kendime tamamen güveniyorum."

Aynen böyle, hipnotize oldum. Onun büyüü altındayım, bir ipin ucunda bulduğu biftek parçasını takip eden, cam gibi gözleri olan bir çizgi film karakteri. Kafamda bu imaj varken ona karşı koymamın imkanı yok.

Nereye giderse gitsin onu, iç çamaşırlarını ve havalı tavırlarını takip edeceğim. İnançları ve kim olduğu konusunda çok güçlü ve bu da cazibesinin büyük bir parçası.

Spencer'ın evinin kapısını açıyor ve içeri giriyoruz. Fido ona doğru koşuyor.

"Ne tür bir iç çamaşırı?"

"Daha sonrası için sana bir sürpriz. Ama şunu söylemem yeterli, tüm bunlar sizin de talep ettiğiniz gibi, dersleriniz için yaptığım *kapsamlı hazırlığın* bir parçası. Profesör Hammer," diyor ve kediye almak için eğilirken tamamen baştan çıkarıcı bir tonda yeni lakabımın üzerinde duruyor.

Eteği yukarı kalkıyor ve bana çoraplarının üstünü, tam jartiyerleriyle birleştikleri yerden en tatlı, en yaramaz bakışını veriyor. Merhaba,

ereksiyon.

Ayağa kalkarken kediye "Seni sevgili oğlum," diye mırıldanıyor. "Beni özledin mi?"

Fido selamlamak için Harper'a miyavlıyor ve okşaması için çenesini uzatıyor. "Aww. Seni küçük tatlı ayı. Seni özel kaplan diyetinle beslemek için burada olacağımı söylemiştim. Seni asla unutmayacağım."

Tüylü yanağını onun göğsüne sürüyor ve ben inliyorum. Şanslı piç. Sonra pençesini uzatıp göğsünün açıkta kalan etine dayama cüretini gösteriyor.

"Sanırım Fido seni hissetmeye çalışıyor."

Harper güler ve çenesini kaşır. Ona daha da sokuluyor. Dostum, bu kedinin durumu kötü.

"Gel onu sev. O çok tatlı," diyor.

Yaklaşıyorum ve kulaklarını okşuyorum. Ben onu okşarken Harper da dalgınca saçlarıma dokunuyor. Kedi mırıldanmayı kesiyor. Sanki yaptığımız her hareketi katalogluyormuş gibi bize, onun üzerimdeki eline bakıyor. Belki halüsinasyon görüyorum ama boncuk gibi gözlerini kıstığına yemin edebilirim.

Harper onu yatırıyor, mama kabını dolduruyor ve yere bırakıyor. O yemek yerken, Harper kumunu değiştiriyor ve sonra ellerini yıkıyor. Ellerini kuruladıktan sonra bir elini kedinin sırtında gezdiriyor. Kedi yemeğinin geri kalanını yerken ona doğru eğiliyor.

"Gördün mü? Fido sırrımızı söylemeyecek. Bana biraz aşık ve tek istediği yarın geri gelmem."

Kapıya doğru gidiyoruz ama ona dönüp baktığımda artık yemek yemediğini görüyorum. Harper'a doğru koşuyor, yüksek sesle miyavlıyor ve yan tarafını ona sürüyor. "Yakında geri döneceğim yakışıklı," diyor Harper ona dönüp

Diğer tarafını baldırına sürüyor, kuyruğu havada sallanıyor.

Gözlerim yerinden fırladı. Kedi kokusuyla onu işaretliyor. "Geri çekil," diyorum ona. "O benim."

Harper gülüyor. "Siz ikiniz kılıç dövüşü mü yapıyorsunuz?" "Evet, ve ben kazanacağım."

Çıkıyoruz ve asansöre binip sapık kediden güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda, patisinin olduğu yere göğsüne bir öpücük konduruyorum.

"Gerçekten bir kediye kıskanıyor musun?" diye soruyor.

Simon'ı kıskanıyorum. Bir kediye kıskanıyorum. Belli ki bu kadın söz konusu olduğunda bölgeci olan benim ve sahipleniciliğim sınır tanımıyor. "Seni soyup soğana çevireceğimden tamamen emin olmasaydım

Fiyonkların, jartiyerlerin ve bu gece pençelerimin senin üzerinde olması," diyorum, alçak sesle ve boğuk bir sesle.

Boğazından tüylü bir nefes kaçıyor. "Pençelerini sevdim."

Caddeye ulaştığımızda, altıncı katı kontrol etmek için boynumu eğiyorum.

Fido'dan başka kim var orada? Pencereden bize bakıyor.

Muhtemelen efendisi için bir rapor hazırlıyordur. Yemin e d e r i m , Spencer bir hafta içinde döndüğünde bırakacağım. Yapacağım, gerçekten yapacağım.

Harper dönüyor, kaldırımında geriye doğru yürüyor, mavi gözlerinde yaramazlık dans ediyor. Bir otobüs egzoz püskürterek gümbür gümbür geçiyor ve bir taksi yan şeride geçerken korna çalıyor. Köyün sınırındayız.

"Seni nereye götürdüğüm hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor, alay ediyor, oynuyor, oynuyor.

Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Hmm. Eczanede bir randevu mu planladın?" Köşedeki Duane Reade'i işaret ederek soruyorum. "Ev eşyası alışverişi belki?"

Bir zil sesi çıkarır. "Yanlış. Tekrar tahmin et."

Caddenin karşısındaki seçenekleri kontrol ediyorum. Bir sinema var, yani bu da bir olasılık. Ama Harper'ın "*kolumda bir şey var*" tavrı bana geleneksel bir *şey istemediğini* söylüyor. Köşedeki suşi restoranını da bu nedenle es geçiyorum.

Sonra fark ettim. Birkaç dükkan ötede. Kaçırdığıma inanamıyorum. Eden, bir seks oyuncakları dükkanı. Bu çok Harper.

Girişe yaklaştığımızda "Bu benim en sevdiğim randevu olabilir," diyorum. "Her şeyden nasıl bir tane almayacağımı bilmiyorum."

Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Karşı koyman imkânsız olacak."

"Yine de denemeye hazırım," diyorum ve kapı aralığına dönüyorum.

Tasmalı bir köpek gibi geri çekildim. Neredeyse ona çarpacaktım. "Ne oldu? Buraya gitmiyor muyuz?" Başparmağımla dükkânın olduğu yönü işaret ediyorum. "Aman Tanrım," diyor elini ağzına kapatarak. "Bunu unutmuşum.

buradaydı."

"O zaman nereye gidiyoruz?" İki kere iki şu anda dört etmediği için soruyorum.

Caddenin karşısındaki büyük bir banyo mağazasına benzeyen yeri işaret ediyor. "Seni sinemaya, akşam yemeğine, bowlinge, trapez derslerine ya da müzeye götürmek istemedim, bunlardan herhangi birini ya da hepsini yaparken çok iyi vakit geçireceğimizi bilsem de. Seni hiç gitmediğin bir yere götürmek istedim. Tam sana göre bir yere," diyor caddeyi geçip Whiteman sergi salonunun girişine ulaştığımızda. "Ve resim yapmaktan daha çok sevdiğin tek şey duşlar olduğu için, dünyanın en havalı duşlarından bazılarına göz atmaktan hoşlanabileceğini düşündüm."

Birkaç saniye boyunca tepki veremeyecek kadar şaşırdım. Bu benim radar ekranımda hiç yoktu. Bunu tahmin bile edemezdim ama pırıl pırıl armatürlere ve toprak rengi fayanslara sahip küvet ve duş modellerinin sergilendiği tertemiz pencerelere bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Duş almayı sevdiğim için bu kadar zorlandığını sanmıyorum.

Çünkü ondan etkilenmiş durumdayım. Dudakları hafifçe aralanmış ve gözleri sanki onayımı bekliyormuş gibi beklentiyle dolu. Bunun aptalca, tuhaf ya da çok farklı olduğunu düşünebileceğimden biraz olsun endişelendiğini söyleyebilirim.

Bence değil. Bence bu harika bir şey. Ona kapıyı açarken, "Daha önce hiç bir duş galerisine gitmemiştim," diyorum ve duş bağımlıları için bir cennete doğru yola çıkıyoruz.

"Duş pornosu gibi," diyor şelale temalı ve pürüzsüz taş karolara sahip ilk kurulumun önünden geçerken.

"Bütün günümü orada geçirebilirim," diyorum, elime aldığımda mutlu bir şekilde iç çekerek

İç

nd "Duşta kestirmeye başlayabilirsin." "Güven

e. bana, bunu denedim."

Gülüyor ve kolumu sıkıyor. Eline bakıyorum ve geçmişe dönüyorum.

Koluma dokunduğu onca zaman. Bunu *daha önce de* yapıyordu, dostça küçük bir okşama ya da ara sıra bir yumruk. Bazen şakacıydı. Şimdi ise tatlı bir şefkatle. Bana dokunmanın farklı yollarını bulması çok komik.

Bir sonraki duş kendini spa duşu olarak tanıtıyor ve düşük ışıklar, karanlık fayanslar ve ruh hali müziği ile tamamlanıyor. "Spa'da yağlandıktan sonra sizi hortumla yıkadıkları yer burası mı?"

"Aynen böyle," diyor ve içeri girip duş başlığının altında sabunlanıyormuş gibi yapıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Harper dikkat kesilir ve lacivert pantolonlu, şık giyimli bir pazarlamacının bakışlarıyla karşılaşır. Şık siyah saçları topuz yapılmış.

"Evet," diyor Harper bir iş kadını edasıyla. "Gerçek bir duş tutkunu için en iyi, en son teknoloji ürünü, en üst düzey lüks duşu arıyorum. Siz ne tavsiye edersiniz?"

"Hangi fiyat aralığını düşünüyorsunuz?"

Harper bu hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi gülüyor. "Birinin tercihleri söz konusu olduğunda para önemli değildir."

Harper'ın kelime seçimini onaylarcasına bir kaşımı kaldırıyorum.

"O zaman ıslak bir oda isteyeceksiniz," diyor kadın ve onu takip etmemizi işaret ediyor.

"*Islak oda*," diye fısıldıyor beni dürterek. "Eden'dan daha iyi olduğunu söylemişim."

Kolumu omuzlarına doluyorum. "Evet, çok daha iyi."

Camsız duşların, Harper'ın elli vitesli değneğinden daha fazla moda sahip jetlerin ve pençe ayaklı küvetlerin yer aldığı vitrinlerin arasından geçerek merkeze ulaşıyoruz.

Pantolonlu kadın "Bu duşların Rolls Royce'u" diyor ve yatak odamdan daha büyük, her duvarda iki ve tavanda dört olmak üzere bir düzine duş başlığına sahip bir duş sunuyor. Yağış ayarlarından, buhar seçeneklerinden ve Güney Amerika'da bir yerlerde hasat edilen karoların kalitesinden bahsediyor. Bu detaylar umurumda bile değil çünkü Harper elini saçlarımda gezdiriyor ve "Beğendin mi?" diye soruyor.

Islak odayı kastettiğini biliyorum. Ama ona cevap verirken tamamen başka bir şeyi kastediyorum ve bunu bilmesini istiyorum. "Evet. Bu şimdiye kadar çıktığım en havalı randevu."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

Bu Harper ve onun tüm tuhaflıkları. Bu, söylediğim her şeyi dinleme şekli, tüm ayrıntıları nasıl özümlediği, her nüansa nasıl dikkat ettiği ve sonra eğlenceli ve eğlenceli olmanın bir yolunu bulmasıdır.

"Tuhaflıklarını asla değiştirme," diyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Bana karşı ürperiyor ve randevunun duş gösterisi bölümünün çok yakında bitmesi gerekiyor.

Satıcı kadın parmağını kaldırır. "Affedersiniz. İlgilenmem gereken bir şey var." Koşarak gitti.

"Ben de," diyorum ama Harper'la konuşuyorum. Harper'a bakıyorum. Harper'ı istiyorum. "Benim evimde Çince sipariş verelim."

Başparmağını çene çizgimde gezdiriyor. "Bu şimdi buradan gitmek istediğin anlamına mı geliyor?"

"Evet."

Daireme tökezleyerek girdik, ellerimiz birbirimizin üzerindeydi. Takside onu öptüğüm için dudakları morarmış ve ceketinin önü açık.

Parmaklarım V yakalı kazağının eteklerine gidiyor. Bütün kıyafetlerini yırtmak istiyorum. "Hediyemi şimdi görebilir miyim? Çok iyi davrandım."

"Çok iyiydin," diyor bana doğru eğilerek.

Ellerim dondu. Yolculuğumu durduruyorum, görevimi ve neden şu anda ellerimi onun vücudunda tutacak kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum, ona öğretmek için. "Bu geceki dersini neredeyse unutuyorduk."

Geri çekiliyor ve sanki düşüncelerini temizliyormuş gibi başını kısaca sallıyor. "Ders. Doğru. Ders."

Bir tane tasarlamam uzun sürmez. Buna kolay bir ders planı diyebilirsiniz. Harper'ı her şeyiyle izlemek için duyduğum bencilce arzu da diyebilirsiniz. Ona bir ödev vermek dünyadaki en kolay şey, çünkü onu çok istiyorum.

"Benim için soyun." Ceketimi bir sandalyeye atıp kendimi kanepeye bırakıyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. "Güzelce ve yavaşça yap."

Ceketine uzanarak başını sallıyor. "Her şey yolunda mı Profesör Hammer?"

Gözlerimi onun üzerinde gezdirirken başımı sallıyorum. "Ceketini, kazağını ve eteğini çıkar. Geri kalan her şey üzerinde kalsın. İşte ders bu. Yarı çıplakken bir erkeği nasıl çılgına çevirebilirsin."

"Seni çıldırtıyor muyum?" diye soruyor, oturma odasında bana katılırken ve paltosundan sıyrılırken.

"Çok fazla," diyorum, sesim boğuk çıkıyor ve eteğine doğru başımı sallarken gözlerim ondan hiç ayrılmıyor.

Fermuarını açıyor. Acele etmiyor, önce eteğin bir tarafını, sonra diğer tarafını aşağı doğru itiyor. Külotunun üstündeki yumuşak etin bir kısmı ortaya çıkınca inliyorum.

"Daha fazla mı?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde soruyor.

"Çıkar şunu Harper," diyorum, emir verir gibi. "Çıkar şu lanet eteği de seni görebileyim."

"Madem istediğin bu," diyor ve kumaşı kalçalarının üzerinden iterken sesinin kesilmesine izin veriyor. Yere düşmesine izin veriyor ve tüm nefesim bedenimden kaçıyor.

Çorapları şeffaf siyahtır ve jartiyer kemeri, çıtçıtların üzerindeki küçük fiyonklarla onlara bağlanır. Külotu siyah dantelli ve üzerinde minik pembe bir kelebek deseni var. Elimini yüzümde gezdiriyorum. Ben bir cehennemim. Hayır, bekle. Ben lavım. Erimiş. Kocaman bir nefes alıyorum ve "Tanrım!" diyorum.

"Beğendin mi?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, çünkü konuşamıyorum. Boğazım kurudu. Elimle bir yuvarlanma hareketi yaparak üst kısmın da aradan çıkma zamanının geldiğini belirtiyorum. Ellerini kazağının etek ucunda birleştiriyor ve yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde üstünü kaldırıyor, göğüslerini yukarı kaldıran uyumlu bir sütyen ortaya çıkıyor.

"Bunu bugün seçtim. Senin için iç çamaşırı alışverişine çıktım," diyor yumuşak sesi üzerime sinerek.

"Bunu benim için mi aldın?"

Başını sallıyor. "Bu gece giymek için yeni bir şey istedim. Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey" diyor, sesinde seksi bir umut var. "Kelebekleri beğendin mi?"

Bu sabah kelebeklerle kastettiği şey bu muydu? İç çamaşırlarıyla ilgili bir ipucu muydu? Hiçbir fikrim yok ve şu anda umurumda da değil. Ona doğru yürüyorum ve onu sertçe, sahiplenerek öpüyorum, yemyeşil ağzını kendi ağzımla sahipleniyorum. Elim kığına gitti ve sıktım.

Heyecanlı bir *oh çekerek* öpüşmeyi keser.

"Seni ilk kez nasıl becermeliyim?" Soruyorum, sorunun aramızdaki havada duman ve sıcaklık gibi kalmasına izin veriyorum.

Tırnaklarını gömleğimde gezdiriyor, düğmeleri açmaya çalışıyor. "Nasıl yapmak istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Bu benim nasıl istediğimle ilgili değil. Sana tüm fantezilerini yaşatmak istiyorum. Neredeyse şu anda Tumblr akışına bakıp bu sabah nelere baktığını görmek istiyorum."

Parmakları son düğmeye ulaşıyor. Gömleğimi açıyor ve ellerini göğsümde gezdiriyor. Dokunuşu elektrik gibi. İşaret parmağı Hobbes'un izini sürüyor. Gömleğimi itip yere düşürürken, elleri kollarımdaki mürekkep girdaplarında, yıldızlarda, soyut şekillerde ve çizgilerde dolaşıyor. Gözleri dokunuşunu takip ediyor, sonra bana göz kırpmıyor. "Bu sabah neye baktığımı düşünüyorsun?"

Parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Kadınlarınızdan biri domalmış, kıcı havada. İşte böyle istiyorsun."

Gözleri büyür ve dudakları aralanır. Başını sallıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bana tezgahın üzerinde becerilmek istediğini söylediğini hatırladığım için, bir prezervatif alacağım ve döndüğümde seni eğilmiş ve hazır görmek istiyorum."

Dudaklarının kenarını ısıyor ve "Evet" diyor.

Yatak odasına gidip bir folyo paketi alıyorum, gözlüklerimi, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum ve döndüğümde Harper'ın tam da istediğim şeyi yaptığını görüyorum. Onun ve benim fantezilerimizdeki gibi görünüyor. Bacakları, kalçaları ve muhteşem, basık bir sırtı var. Aradaki mesafeyi kapatıyorum, prezervatifi tezgâhın üzerine koyuyorum ve kotumu çıkarıyorum. Bana bakıyor ve tüm bu süreyi izliyor.

Boxer külotumu çıkardığımda ve sikim serbest kaldığında dudaklarını yalıyor. "Seni istiyorum," diyor iniltiyle.

Bu üç kelime içime sıcak bir yük gönderiyor. O bakarken elimi sikime götürüp okşuyorum. Diğer elim yuvarlak, mükemmel bir yanağın üzerinde kıvrılıyor. Ona dokunduğumda nefesi kesiliyor. Avucumu arkasına vurmak için kaldırdığımda sehpanın üzerindeki çantasından bir şey çıktığını görüyorum.

"Kıpırdama," diyorum ve çantasından ince siyah bir çubuk almak için uzaklaşıyorum. "İçinde büyü malzemelerinin olduğu o kocaman çantayı yanında taşıdığın için çok mutluyum."

"Sihirli değneğimle bana şaplak mı atacaksın?" Sesi heyecanla karışık.

"Kesinlikle öyleyim."

"Çünkü sen bunu yaptıktan sonra onu kullanımdan kaldıracağım."

"Emin ol bu küçük alet artık kirli numaralarımız için kullanılacak," diyorum ve siyah asayı kaldırıp hafifçe arkasına vurarak onu test ediyorum. Keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Biraz daha?" Yüzüne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondurabilmek için tezgâhın yanına yaklaşarak soruyorum.

Başını sallıyor, gözlerindeki bakış hararetle.

Tekrar kaldırıyorum ve diğer yanağına vuruyorum. İrkiliyor ama ardından yumuşak bir nefes alıyor ve ben de avucumu yumuşak poposuna sürüyorum. Hoşuna gittiğinden emin olmak için bir elimi bacaklarının arasına götürüyorum. Vay anasını, bu kız benim mükemmel kirli meleğim. Parmaklarımı amını saran nemli kumaşın üzerinde kaydırırken, "Sırılsıklam olmuşsun," diye söylendim.

"Tekrar yap," diye yalvarıyor.

Memnuniyetle itaat ediyorum, yaramaz sihirbazıma kendi sihirli değneğiyle şaplak atıyorum ve her seferinde avucumla onu yatıştırıyorum, bir lezzetli küre, sonra diğeri, sonra tekrar geri. Onu sarıyorum. Kıvrınmasını sağlıyorum. Ondan en lezzetli sesleri çıkarıyorum. Diz çöküp poposuna öpücükler konduruyorum, danteli dişlerimle çekiştiriyorum, lezzetli kıcının çatlağına yaklaştırıp etini ortaya çıkarıyorum. Yanağını ısıriyorum ve inliyor. Dikkatimi diğerine veriyorum, ona istediği her şeyi tam istediği yerde veriyorum, kemiriyorum, yalıyorum, yumuşak, tatlı tenini öpüyorum.

Ben bu muhteşem popoya taparken, Harper adımı fısıldıyor. "Nick, sana ihtiyacım var."

Beni istiyor. Bana ihtiyacı var. Her ikisinin de nesnesi olmayı Harper'la olduğum kadar hiç arzulamamıştım. Külotunu indiriyorum ve çıkmasına yardım ediyorum.

Çıplak kıcına, kaygan, ıslak amına, muhteşem bacaklarına ve yüzüne, arzu dolu gözlerine bakarken aletim zonkluyor. "İnanılmazsın," diye mırıldanıyorum.

Prezervatifi bana doğru itiyor. O kadar çaresiz ki. Sikimi kapatıyorum, bir elimi kalçasına doluyorum ve ucunu bacaklarının arasına sürüyorum. Titriyor, sırtını kamburlaştırıyor.

"Oh, prenses," diye törpülüyorum, başını onun sıcaklığına sürterken. "Seni o kadar çok istiyorum ki."

Bana doğru geri itiyor. "Ben de seni istiyorum."

İşte böyle, siyah kelebek sütyeni ve çoraplarıyla mutfak tezgâhımın üzerine eğilmişken, aylardır hayalini kurduğum kadının içine gömülüyorum ve zevkle inliyorum. O ilahi. Çok ateşli, çok rahat.

Bu anın yoğunluğu bedenimde sıcak bir işaret fişegi gibi yayılıyor. Ben Harper'ın *içinde* ilk kez ve o kadar iyi ki gerçek değil.

İnliyor ve göğsümü ona doğru indiriyorum, sırtına bastırıyorum, dudaklarım yüzüne yaklaşıyor. "Harper," diyorum yavaşça dışarı çıkıp sonra içeri iterken.

"Oh Tanrım," diye inliyor ve sesi sanki zevk içinde kaybolmuş gibi

geliyor.

"Harper," diyorum tekrar, sesim sert ve emredici.

"Evet?"

"Bu halinle mükemmelsin."

Göğsümü kaldırıyorum, iki elimle kalçalarını kavıyorum ve yavaş, derin, kalıcı vuruşlarla onu kıvranmaya, yalvarmaya, *evet, lütfen* ve *daha fazlasını* söylemeye zorluyorum. Acele etmiyorum, onun istemesini sağlıyorum, içine girip çıkıyorum. Kalçalarını bana doğru çeviriyor. Parmak eklemleri tezgâhı kavramaktan bembeyaz olmuştu. Bir elimi omurgasında gezdiriyorum, bir avuç saçını tutuyorum ve çekiyorum. Bağırıyor ve ben onu daha da sertleştirirken ses alçak, seksi bir iniltiye dönüşüyor.

"Daha derine," diye yalvarıyor. "İçimde bu kadar derin olmana bayılıyorum."

Kıvılcımlar bacaklarımdan aşağı uçuyor. Şehvet beni yakıyor ve arzu her hücreme yayılıyor. Kıçını daha yukarı kaldırıyor, daha aşağıya iniyor, bana vücudunun daha fazlasını veriyor. Yaptığı her hareket alevleri körüklüyor ve onu istediği gibi beceriyorum. Derin, sert, tutkulu.

Nefesi titreyerek ve umursamaz bir şekilde geliyor. Ellerimi onun etrafında daha sıkı kıvrarak, "Böyle mi olmasını istiyordun? Onca zaman?"

"Evet. Tanrım, evet."

"Senin kirli resimlerin gibi mi?" "Daha iyi. Çok daha iyi."

Bunu en iyi neyin yapacağını biliyorum. Dudakları. Göğsümü sırtına doğru indiriyorum, bir elimle yanağını kavıyorum ve yüzünü kendime çeviriyorum. Bu en kolay pozisyon değil ama umurumda değil. Ne yaptığımı biliyorum ve onu çılgınca öperken, dudaklarına ihtiyaç duyarken, dilini arzularken, bu bağlantıyı isterken onu arkadan beceriyorum. Altımda o kadar vahşi ki, inliyor, mırıldanıyor ve itiyor ve dili benimkini arıyor, dudakları açlıkla bana bastırıyor.

Kukusu evrende en sevdiğim yer ve her öpüşte daha da ıslanıyor, her itişte daha da kayganlaşıyor. Dudaklarımı ısırana kadar özensiz, çılgın aşıklar gibi öpüşüyoruz. Haykırıyor, ağzımı bırakıyor ve gırtlaktan, aç bir dizi *oh Tanrım diye bağırıyor* ve sertçe boşalırken neredeyse beni mahvediyor, adımını çağırıyor.

Bir yerlerde, vücudumda karıncalanma, bir orgazmın başlangıcını hissedebiliyorum. Ama durmaya hazır değilim. Kızımı sismeyi bitirmedim. Yavaşlıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve kendi salınımımınla savaşıyorum.

"Tekrar gelmeni istiyorum," diyorum ona, sesim sert çıkıyor.

Sadece başını sallıyor ve bu da onun çoğalmaya hazır olduğunu anlamam için yeterli oluyor.

Çekiyorum, parmaklarım prezervatifin etrafında sıkıca duruyor.

"Yatak.
Şimdi. Sırt üstü yat. Bacaklarını aç. Ayakkabılarını çıkarma."

Yatak odama hiç gelmemişti ama bulması zor olmadı ve saniyeler içinde lacivert yorganın üzerinde bana doğru açıldı. Bacaklarının arasına girdim ve tekrar içine soktum.

"Siktir," diye inliyorum, sikim bir kez daha onun tatlı sıcaklığıyla çevrelenmiş. "Çok ıslaksın amına koyayım."

"Beni bu şekilde yakaladın," diyor, ben onu doldururken. "Çok seksisin. Çok iyi hissediyorsun."

"Tanrım, sen de öyle. Beni becerme şeklin beni çılgına çeviriyor," diyor ve ağzından çıkan her kelime beni daha da azdırıyor. Bacaklarını kıcıma doluyor ve ellerini boynuma doluyor. İşte ben onu böyle istiyorum.

"Tekrar boşalırken yüzünü seyretmek istiyorum. Altımda çok güzelsin. Boşaldığında o kadar muhteşem oluyorsun ki," dediğimde titriyor, beni daha sıkı kavlıyor ve daha da içine çekiyor.

Bunun hiç bitmesini istemiyorum. Bu gecenin bitmesini istemiyorum. Onu tekrar tekrar istiyorum. Kalçalarımı yuvarlıyorum ve yeni bir ritim bularak ona doğru itiyorum. Hızlı ama çılgınca değil. Yoğun ama kontrolden çıkmıyor. Mükemmel, sonra dizlerini kaldırıp yanlarıma doğru kaydırıp kendini daha da açtığında daha da mükemmel.

"Hoşuna gitti mi prenses?" Benim için genişleyip vücudunu o pozisyonda bana verirken homurdanıyorum.

Cevabı alçak, seksi bir kendinden geçme çılgılığı oluyor. Daha da ileri gidiyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum, onu tüm doğru yerlerinden vuruyorum.

"Seni böyle daha derinden hissedebiliyorum. O kadar derin ki ..." Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Kulak mememi dişlerinin arasına alıyor ve ısıyor. "Tekrar boşala ca ğım" diye fısıldarken bana karşı seksi, güzel bir sesle inliyor.

Onun en sevdiğim sözleri. Çok tahrik oldum. Onun için deli oluyorum. "Yap şunu," diye inliyorum içine pompalarken ve o da kıcımlı kavlıyor, içine giriyor, tutunuyor. O sarsılırken yüzü benimkine bastırılıyor. Vücudu patlıyor ve ellerimin altında bir Harper bombası gibi, şehvet ve duygusallığın güzel bir patlaması ve çok fazla coşku.

Bu kadar. Benden bu kadar. Onu orada kovalıyorum, ateşli bir tempoyla derinlere doğru itiyorum, o altımda titrerken kendi doruk noktam vücudumu yırtıyor. O kadar sert boşalırken yanaklarımız birbirine değiyor ki, dudaklarımdan neredeyse onunki kadar yüksek, tutarsız seslerden başka bir şey çıkmıyor. Çünkü, lanet olsun, onunla olmak çok güzel. İnanılmaz derecede iyi.

İnlemeleri uzun süre kesilmiyor ve ben onun üzerine yığılırken benimkiler de kesilmiyor. Kalbim öfkeyle atıyor. Ter boncukları göğsümü kayganlaştırıyor. Ve onun yatağında, altımda, yanımda olmasından o kadar mutluyum ki.

Üzerinden yuvarlandım, prezervatifi bağladım ve banyo çöpüne attım. Ona döndüğümde, şimdiye kadarki en güzel manzarayla karşılaşıyorum - neredeyse soyunmuş ve benim tarafımdan anlamsızca sikilmiş.

"Giysilerinin geri kalanını çıkar. Seni çıplak hissetmek istiyorum," diyorum ve ayakkabılarını, çoraplarını ve sütyenini çıkarmasına yardım ediyorum. Hiçbir şey giymemişti, tıpkı benim gibi. Onu kollarıma çektim.

Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

"Demek burası senin yatak odan," diyor birkaç dakika sonra etrafına bakarak.

Odam sade -siyah parke zeminler, büyük boy bir yatak ve bir avuç çerçeveli aile fotoğrafının yanı sıra eskiz defterleri ve kalem yığınlarının bulunduğu bir büro. Duvarımda tuğlalara bantlanmış bir ördek çizimi var, uygun bir şekilde "Koli Bandı" başlığını taşıyor.

"Belki yakında bir gün bana yatak odanı gösterirsin," diyorum boynunu öperken.

"Aslında gördünüz."

Sorgulayıcı bir kaşımı kaldırıyorum.

"Dairem bir stüdyo. Mor kanepede yatıyorum. Çekyat." "Dün o kanepede sana yaptıklarımla ilgili güzel anılarım var. Senin de yatağın olduğunu bilmiyordum."

Burnuma dokunuyor. "Bunu biliyor musunuz bilmiyorum Bay Beyin ve Güzellik, ama Manhattan biraz pahalı," diyor başparmağını ve işaret parmağını kaldırarak. "Özellikle de neredeyse yirmi altı yaşında bir sihirbaz için."

Onun durumunun benimkinden farklı olduğunun farkında olarak başımı sallıyorum. İkimiz de sevdiğimiz işi yapabilecek kadar yetenekliyiz ama ben daha büyük şanssızlıklar yaşadım.

"Ama o eve sahip olduğum için şanslıyım," diye ekliyor. "Ailem yıllar önce bir yatırım olarak satın aldı, bu yüzden temelde onlardan kiraliyorum. Kirasız yaşamama izin vermek istediler ama ben ödemekte ısrar ettim."

"Umarım size iyi bir anlaşma yapmışlardır."

"Yaptılar. 90'larda bir yer için kira kontrolünden daha iyi. Ve Manhattan'da yaşamama, çoğunlukla çocuk partilerinde çalışmama izin

veriyor."

Kendimi destekliyorum ve parmaklarımı kalça kemiği boyunca gezdiriyorum. "Oyunun sonu bu mu? Daha fazlasını yapmalısın demiyorum. Sadece merak ediyorum."

"Ücreti daha iyi olduğu için birkaç kurumsal etkinlikte daha yer almak isterim ama şimdilik mutluyum."

"Hiç Vegas'taki gibi büyük, görkemli bir gösteri yapmak ister miydiniz?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Çocuklarla çalışmayı gerçekten seviyorum. Eğlenceli ve minnettarlar ve illüzyona inanıyorlar. Her şeyin gerçek olduğuna inanıyorlar." "Bana nasıl yapıldığını göstermeni ne kadar çok istediğimi bilemezsin.

kalem numarası."

"Bunu asla yapamayacağımı biliyorsun." Bir kolunu komodinine uzatıyor ve bir kalem alıyor. Parmağını dudaklarına bastırıyor. "Sana nasıl yapıldığını *anlatmayacağım*" diyor, sonra sağ elini burnuna götürüyor, sol eli ise burnunun yanında kavisli duruyor. Bir anda kalemi burnuna sokuyor.

Ya da öyle görünüyor.

Aynı hızla, sanki kulağından çekip çıkarmış gibi diğer elinde bir yazı aleti belirliyor. Kalemi kafasına koymadığını bilsem de ve elinin arkasına sakladığından emin olsam da, bu yine de harika bir numara. Çünkü gerçek gibi *görünüyor*. El çabukluğu o kadar iyi.

"Tekrar yapmamı ister misin?" Omuz

silkiyorum. "Elbette."

Bu sefer aynı hızda, ama numarayı yaparken bacağını belimin üzerinden geçiriyor, bu da onu bir santim daha yaklaştırıyor ve bana kalemi sakladığı kavisli sol eline en ufak bir bakış sağlıyor.

Gülümsüyorum, az önce ne yaptığının farkına varıyorum. Bu küçük bir şey ve küçük bir numara, ama saf Harper. Tam olarak açığa vurmadan açığa vurmak. Onun dünyasına girmeme izin veriyor.

"Şimdi bana harika bir karikatür çizmenin sırrını öğret," diyor şakacı bir taleple.

Elimi kaldırıyorum ve kırmızı saç tellerini kulağının üzerinden geçiriyorum. "İşte püf noktası. Çizdiğin şeyi *sevmek* zorundasın," diyorum, gözlerim hep onun üzerinde.

Ona ne söylediğim hakkında hiçbir fikri yok. Onu çizdiğim ve ondan ne kadar hoşlandığımı hakkında hiçbir fikri olamaz. O kadar çok ki şu anda "hoşlanmanın" çok ötesinde. Sadece gülümsüyor ve şöyle diyor: "Bir kadının sırtını kamburlaştırıp ayak parmaklarını zevkle kıvrmasını sağlayan pelerinli bir savaşçı çizmeyi sevmen iyi bir şey. Özellikle de bu konuda çok iyi olduğun için."

Fido'nun canı cehenneme. O aptal kıskançlığın canı cehenneme. Her türlü kıskançlığı siktir et. Şu anda tek hissettiğim, iyi yapılmış bir iş için yüzde yüz memnuniyet.

İşten bahsetmişken.

"Benimle bir iş partisine gelmek ister misin?" Soruyorum, sonra da Serena'nın bu Cuma katılmamı istediği kokteyl partisinden bahsediyorum.

"Bu sefer bowling maçı yapmak zorunda mıyım?" Göğsüme vuruyor. "Bundan bahsetmişken, bana hala bir rövanş borçlusun."

"Söz veriyorum bir tane alacaksın. Ama benimle gelecek misin? Gino çok kaprisli bir herif," diyorum ve avucumu kaldırıyorum. "Bekle. Kıç iyidir, karar verdik. O kaprisli bir sansar ve benimle dalga geçiyor. Ama yine de oyunu oynayıp gitmem gerekiyor. Ve senin de orada olmanı çok isterim."

"Tabii ki gideceğim. Gino'ya gelince, siktir et onu."

Gözlerim parlayarak onu işaret ediyorum. "Hey. Bu da başka bir tane. Sikmek neden bir hakaret?"

"Hmmm. Bu mükemmel bir nokta."

"Değil mi? Herkes *onu siktir et, bunu siktir et, siktir git* diyor. Ama sikişmek dünyadaki en güzel şeydir."

"Yeni bir sözlük başlatacağız. Sikmek kelimesini geri alacağız ve onu-"

"Biliyorum! Bunu bir kutsama gibi söyleyeceğiz." Sesimi yumuşatıyorum ve kulağa saygılı ve taparcasına gelmesini sağlıyorum. "*Siktir git, çocuğum. Huzur içinde git.*"

"Ya da" diyor, sesi heyecanla yükseliyor, "bir şeyden hoşlandığımızda kullanabiliriz. Fuck sözlüğümüze *like* olarak girebilir."

Elimi kalçasına doğru kıvrıyorum. "Hey, biliyor musun Harper? Duşları siktir et."

Onu duşa götürüyorum ve fayanslı duvarın yanı sıra ona karşı olan dipsiz iştahımla tanıştırıyorum. O da oldukça aç ve su sırtımdan aşağı kayarken, bacakları etrafımı sararken ve kollarımda bir kez daha parçalanırken ona tekrar sahip olmak harika.

Yüksekten indiğinde, kulağıma fısıldıyor, yumuşakça, tatlı bir şekilde, "Siktir git."

Hafifçe gülüyorum. "Sen de siktir git."

Wyatt ertesi sabah Central Park'ta sesinde şehvet dolu bir özlemle, "Ona nasıl karşı koyacağımı bilmiyorum," diyor.

"Natalie?"

Başını sallar. "Küçük Cocoa Puff. Baksana şuna. Nasıl olur da onu eve götürmem? Alet kemerime sığabilir," diyor ve yürümekte olan çikolatalı Min Pin'i işaret ederken adeta mırıldanıyor. Yanımda bir dachshund karışımı var.

"Alet kemeri bile takmıyorsun," diyorum bir patikadan dönerken. "Zamanının yarısını masa başında geçiriyor olsan da tamirci imajını korumaya bayılıyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Büyüyen imparatorluğumu idare etmenin yanı sıra aletlerle aram iyidir."

"O zaman Cocoa Puff'ı eve götürmelisin," diyorum, köpeği göstererek onu kışkırtıyorum. "Kadınlar söz konusu olduğunda sana ne kadar yardımcı olabileceğini bir düşün. O bir hatun mıknatısı ve dürüst olalım." Bir kolumu sempatik bir şekilde omzuna atıyorum. "Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var Woody."

"Randy," diye öfkeyle karşılık veriyor. "Ailelerimiz bize en kötü göbek adlarını vermiş."

Gülüyorum. "Doğduğumuz andan itibaren bize işkence etmek istediklerine eminim."

Yolun ortasında durdu ve bana bilmiş bir gözle baktı. "Ama göbek adlarından bahsetmeyelim. Hadi ... hey, aliteratif isimleri olan kızlara ne dersiniz? HH, ahem."

"Aliterasyonun ne olduğunu biliyor musun?" Köpeğin tasmağını bileğime daha sıkı sararken saptırarak soruyorum.

Başını umursamazca sallıyor. "Evet, var. Çalışan bir beyne ek olarak, saçmalıklarınızı koklayacak güçlü bir burnum da var," diyor ve ben de dachshund'un bir çalıyı keşfetmesiyle meşgulmüş gibi davranıyorum.

Wyatt devam ediyor, sesinde iğneleme ya da her zamanki saçma sapan konuşmalar yok. "Spencer'a ne zaman bir şey söyleyeceksin?"

"Ne hakkında?" Kaşlarımı çatıyorum. Kafam karışmış gibi yaparak harika bir iş çıkarıyorum.

Gülüyor. "Hadi dostum. Rol yapmayı bırak. Harper'la aranda bir şeyler olduğunu biliyorum. Seni onunla dans ederken gördüm."

"Sadece dans ediyordum."

Sadece dans. Sadece öpüşmek. Sikişmek. Hayatımın en güzel geceleri. Harper'la geçirdiğim son birkaç gecenin anıları göğsümü ısıtıyor.

Wyatt iç geçiriyor. "Nick," diyor ve ilk adımı kullandığı için ciddi olduğunu anlayabiliyorum. "Onu geçen hafta senin dairene gelirken gördüm. Düğünde onunla dans ettiğini gördüm. Trende ona nasıl baktığını gördüm."

Alarm zilleri çalmaya başladı. Çok temkinliydik. Kardeşim sadece bize bakarak bir şeyler olduğunu anlayabilir miydi?

"Ondan hoşlanıyorsan bir şey söyle," diye ekliyor, sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi.

Alay ediyorum.

Çünkü o kadar basit değil. Harper ve ben *tartışılması* ya da *onaylanması* gereken bir şey yapmıyoruz. Yatak odasının ötesinde bir yere gitmiyoruz. Bu konudaki hislerini öğrenmek için ona sormama bile gerek yok. Hisleri son derece açık ve Peace of Cake'te erkeklerle olan gizli diline tanık olduğum andan beri de öyle. Sadece hareketleri değil, sözleri de açıkça konuşuyor. Yeni başlayanlar için, benim yanımda normal davranıyor. Bir kez olsun kelimeleri karıştırmadı ya da Simon'la olduğu gibi benimle *de ortalığı birbirine katmadı*. Bunun da ötesinde, kadın ne istediğini dile getirme konusunda inanılmaz derecede spesifik. Benden başka erkeklerle çıkma konusunda yardım istedi. Sonra bir çentik attı ve seks ve baştan çıkarma dersleri istedi.

Beni erkek arkadaşı olarak görmek istediğini hiç ifade etmedi ve bu benim için yüzde yüz sorun değil. Her iki dünyanın da en iyisi. Onu yatak odama alıyorum ve bu haftadan sonra bu dersler sona erdiğinde hala birlikte takılabiliriz.

"Söyleyecek bir şey yok. Onunla öyle değil," diye açıklıyorum rahat bir omuz silkmeye.

Wyatt köpeğini yanına getirir. "Dinle, kendine bunun sadece dans olduğunu söyleyebilirsin ama beni kandıramazsın. Asıl soru, sen kendini kandırıyor musun?"

Sorusu yankılanıyor. Sonbaharın serin havasında, ağaçların yaprakları arasında süzülürken kulağa önemli geliyor. Ama ben ilk günden beri gözlerimi dört açmıştım. "Hayır. Ben her şeyi biliyorum."

İç çekiyor. "Yeterince makul. Ama birkaç gün içinde Spencer geri dönecek," diyerek bana son kullanma tarihini hatırlatıyor. Hatırlatmaya pek de ihtiyacım yok. Spencer'ın Pazar gece yarısından sonra Hawaii'deki balayından sonra karaya çıkacağını farkındayım. Altı gece sonra. Ama kim sayıyor ki? Wyatt, "Ve onun küçük kız kardeşiyle aranızda bir şeyler olduğu gerçeğini de düşünmelisin," diye ekliyor. "Bunun ne olduğunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi olur."

Ama Spencer gözden ırak, gönülden de ırak. O dünyanın öbür ucunda ve kedisinin ve kardeşimin ne düşünebileceğine rağmen şu anda onun için endişelenmeme gerek yok.

Sonraki birkaç gece Harper için bir orgazm sisi içinde geçiyor ve hey, ben de bolca sahip olduğum için şikayet etmiyorum. Harper'ın iyi bir verici olduğu ortaya çıktı ve oral seks tekniği üzerinde çalışmakta ısrar ediyor. Ben kimim ki kadının pratik eğitimini reddedeyim? Eğer beni ağzına almaktan hoşlanıyorsa, bu fırsatı iyi değerlendirmeli.

Harper'dan aldığım saksolar, bir yerlerde, başka bir yaşamda çok iyi bir insan olduğumun kanıtı olabilir. Onun hıncır ağzının sikimin üzerindeki ödülünü hak etmek için ne yaptığımı ancak bu şekilde açıklayabilirim.

Şu anda olduğu gibi, Çarşamba gecesi. Yatağında sırtüstü yatıyor, başı yatağın kenarına doğru uzanmış, ben ayakta durup boğazının derinliklerinde kalçalarımı pompalarken elleri kalçalarıma yapışmış.

Boynu böyle gerilmişken, emerken aletimin dış hatlarını görebiliyorum. Yeni pozisyonlar denemeye bayılıyor, dün gece kanepede domalırken, bu akşam 69 pozisyonunda olduğu gibi - gerçi 61'e daha yakındı çünkü yüzüme o kadar mutlu bir şekilde biniyordu ki beni ağzında tutamıyordu. Ve bu da.

-Baş aşağı oral seks. En iyi kısmı mı? Bunun ne kadar muhteşem hissettirdiği değil - inanın bana, beni diliyle, dudaklarıyla ve ağzıyla bir tür kendinden geçmeye gönderiyor - en iyi kısmı, sırtının yataktan eğilmesinden ve kalçalarını yukarı ve aşağı sallamasından ne kadar hoşlandığını anlayabilmem. Ben de her şeye bayılıyorum. Saçlarının yorganın üzerine çılgınca dökülüşü, tırnaklarının etime batışı ve en önemlisi, beni sertçe emerken inlediğinde aletimin etrafında *mırıldanması*.

Ben de inliyorum.

Sorun da bu zaten. Böyle devam etmesine izin verirsem bir dakika sonra gelebilirim. Ama yapamam. Ben o kadar bencil değilim. Onun orgazmlarını kendiminkilerden daha çok seviyorum. Yeni bir zevk turu içime çökerken bile, aletimi onun yemyeşil ağzından çıkarmak için - Herkül gibi bir görev olsa da - irade buluyorum.

Bana baş aşağı bakarken gözleri şaşkındı.

"Üstüme otur, Kirli Prenses," diyorum ona yatağa uzanırken, bir prezervatif alıp saniyeler içinde üzerimi örterken. Onu yukarı çekiyorum, sonra ters cowgirl stilini horozumun üzerine yerleştiriyorum.

Kendimi ona gömdüğümde hep birlikte inliyoruz. Ellerimi onun etrafında dolaştırıyorum ve o aşağı yukarı iterken göğüslerini avuçluyorum, hızını hızla artırıyor, sırtı göğsümle aynı hızda.

"Bu uzun sürmez, değil mi?" Kulağına fısıldıyorum.

İnlerken başını bana doğru sallıyor.

"Aminla oyna," diye talimat verdim. "Beni becerirken klitorisine dokun."

Sağ eli bacaklarının arasına kayıyor ve bana sürtünürken sürtünüyor.

"Sana defalarca oral seks yaptım, Nick."

Bu kelimeler beni döndürüyor. Şehvet içimde dönüyor, daha güçlü ve kuvvetli bir şeye dönüşüyor. Gece yarısı fantezilerinden ve aylarca süren özleminden doğan bir şey. "Ben de prenses. Her zaman seni düşünüyorum. Seni birçok kez kendi başıma becerdim."

"Senin için bu kadar iyi miydi?" diye soruyor, parmakları klitorisinin üzerinde uçarken nefesi düzensizleşiyor ve sikim onun sıkı, ıslak sıcaklığına girip çıkıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, muhteşem sırtı göğsüme doğru kayarken. "Hiçbir şey seninle gerçek olanla kıyaslanamaz." Çünkü o benim tüm fantezilerim, sadece daha iyisi, çok daha iyisi.

"Seninle çok güzel," diyor kırık bir nefesle. Titriyor, nefesi kesiliyor ve kelimeleri sıcak bir fısıltıyla çıkıyor. "Her yerine boşalacağım."

"Yap şunu prenses. Hadi," diye homurdanıyorum, çünkü konuşmayı seviyor, orgazmlarını duyurmayı seviyor ve ne zaman geleceğini bana söylemeyi seviyor ve dudaklarından dökülen her kirli, tatlı ve pis kelimedenden zevk alıyorum.

Kalçalarını çeviriyor, daha hızlı ovuyor ve "Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım" diye haykırırken sertçe çarpıyor.

Sesleri ve titremeleri düğmeyi çeviriyor ve ben de onu kendi tatlı yok oluşuma kadar takip ediyorum. Doruk noktam üzerime çöküp bana zevkle saldıırken tüm vücudum sarsılıyor. Boynuna karşı inliyorum. "Beni öldürüyorsun,

Harper," diyorum kabaca kulağına. "Seninle çok sert boşalıyorum, biliyor musun?"

İç çekiyor, seksi bir mırıltı bana bu kelimeleri duymaktan ne kadar hoşlandığını söylüyor. "Boşalmana bayılıyorum," diyor nefes nefese bir itirafla. "Seslerini duymayı seviyorum. Beni daha sıkı kavramanı, nefes alıp verişini seviyorum."

Biri için çözülmek, tüm kontrolü bırakmak çok samimi bir an. Ve evet, orgazm olmak en sevdiğim hobim ama onun benimkini bu kadar çok istemesi harika bir şey. Belki de bu yüzden onunla bu kadar iyiler. Çünkü daha fazlasını hissediyorum. Daha fazla yoğunluk. Daha fazla kırılganlık. Sanki beni *tanıyormuş* gibi.

"Bana bunu yapıyorsun," diyorum ona, dudaklarımı yanağına değdirerek. "Beni delirtiyorsun."

Başını köprücük kemiğıme yaslıyor ve kollarını başımın arkasında birleştiriyor.

Parmakları saçlarımla oynadığında ürperiyorum. "Bunu ben de seviyorum. Yaptığın şeyi," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diyor, sesi çok yumuşak. "Saçına dokunmamdan her zaman hoşlanmışsındır."

Vücudumda elektrik kıvılcımları çakıyor ve bunun artçı şoklar mı yoksa az önce söylediklerinin yeni bir etkisi mi olduğundan emin değilim. Çünkü bu sadece beni tanıması değil. Beni çözmüştü. Sevdiklerimi (çok sayıda) ve sevmediklerimi (çok az) ve sonra mutlak favorilerimi öğrendi ve bana bunlardan olabildiğince çok vermek istiyor gibi görünüyor. Bu projeye neyi sevdiğini keşfetmeye hazır ve hevesli bir şekilde başladı ama beni de çabucak keşfetti. Ben de seçici değilim ama benim de tahrik olduğum şeyler var. Giydiğı iç çamaşırları, söylediğı sözler ve benim de ona söyleyebileceğim edepsiz şeyler.

"Sanki beni inceliyorsun," diyorum, ses tonumda merak gibi bir şey var.

"Belki de öyleyimdir. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Alay ediyorum. "Tanrım, hayır."

Sırtını bana doğru yaklaştırıyor. "Sana istediğini vermeyi seviyorum." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kelimelerimi tutuyorum.

Sen benim istediğim şeysin. Hepinizi istiyorum.

Biraz sonra, temizlendikten sonra, elimi tutup beni mutfağa doğru çekti. "Bu gece sana bir hediye getirdim." Gözleri parlıyor.

"Başka bir hediye mi?" Sırıtişımı dizginleyerek soruyorum. Onun hediyelerine bayılıyorum. Başını sallıyor. "Geldiğimde dondurucunun içine koydum."

"Ben görmeden bunu nasıl yaptın?"

Gözlerini devirir ve ellerini gösterir. "Nick, benim işim bu. El çabukluğu. Yanlış yönlendirme."

Dondurucuyu açıyor ve naneli çikolata parçacıklı dondurma çıkarıyor. "En sevdiğin," diyor gülümseyerek.

Ben de sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Çünkü . . . bu kız.

Onu sistemimden atmak istiyordum. Umutsuzca sadece sekse odaklanmaya ihtiyacım vardı. Ama yaptığı her küçük şey benim için sihirli -lingerie, dondurma, duş odaları. Ve o anın sıcaklığında benimle konuşma şekli, açılma, paylaşma, kendini bu kadar savunmasız hale getirme, neredeyse kendimi bunun devam edebileceğine ve her gece birlikte dondurma yiyebileceğimize inandırdım.

Tamam, belki her gece değil. Dövüş formunda kalmalıyım. Ama yeterince gece. Ama onun istediği bu değil. Burada ve şimdi yeterli olmalı, bu yüzden bitene kadar onunla geçirdiğim bu zamanın her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Sinsi bir sırtıtişla onu buzdolabına kadar geri götürüyorum, hızlıca bir öpücük konduruyorum, sonra da dondurmayı çalışıyorum.

"Hiç adil değil," diyor ve onu geri almaya çalışıyor.

"Eğer iyiysen, paylaşırım," diye takılıyorum bardağı yüksek tutarken, kap kacak çekmecesini açıyorum ve iki kaşık çıkarıyorum.

"Paylaşsan iyi olur," diyor ve sonra benimle birlikte kanepede çıplak bir şekilde naneli çikolatalı dondurma yiyor. Onu öpüyorum ve evet, dondurmanın dilindeki tadı bir zamanlar hayal ettiğim kadar güzel.

Bekle. Yanılıyorum. Bu daha iyi. Onunla olan her şey öyle.

Bu yüzden ben de ona bir hediye verdim. Küçük bir şey ama bana istediğini söylediği bir şey. Sehpamdan Pazar bulmacasını alıyorum ve sanki bir başarıyı onurlandırmak için aldığım bir plaketmiş gibi göğsümün önünde tutuyorum. "Voila. Bugün bitirdim."

"Bu benim için mi?"

Gururla başımı sallıyorum. "Öyle."

"Öldürdüğün ölü bir fareyi bana getiren kedicik gibisin."

Benzetmesine gülüyorum. "Beni onaylayarak sevmek ister misin?"

"Yapardım," diyor, bir elini saçlarımda gezdiriyor ve benimle Fido'yla konuştuğu gibi konuşuyor. "Bütün kelimeleri avladın. Seninle çok gurur duyuyorum." Diğer eliyle gazete kağıdını çeviriyor. "Bu nedir?"

Gri bir taslak gördüğümde bir an gerildim. Bulmacanın arkasına ne karalamıştım? Sayfayı bana doğru eğiyor ve dar bir bluz giymiş, göğüsleri dışarı taşan bir kukla karikatürü. Ağzının yanındaki baloncukta şöyle yazıyor: "Edepsiz *mesajlar nasıl gönderilir: edepsiz bir kukla eğitimi.* "

"Nick." Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Tüm yeteneklerini kuklalardan öğrendiğini bilmiyordum."

Gülüyorum, onun bir çizimini ortaya çıkarmadığı için rahatladım, sadece ilham verdiği karalamalarındaki ortak yıldızlarını. Parmaklarımı oynatıyorum. "Parmaklarınla oynattığın bir şeyin bir karikatürist için çekiciliğini hafife alma."

Gülüyor. "Çok kötüsünüz. Bana kuklalarınızdan biraz daha bahsedin Bay Kirli Karikatürist."

"İsterdim, Bayan Yaramaz Sihirbaz, ama dilim sıcak vücudunuzun her yerindeyken konuşmam zor olabilir," diyorum, sonra meme ucuna biraz dondurma kaşıklıyorum ve yalıyorum. Sonra dilimi karnında, tenindeki soğuk tatlının üzerinde gezdiriyorum. Neredeyse mırıldanıyor.

Çok geçmeden, pintte kalan dondurma eriyor ve Harper da eriyor, çünkü onun vücudunda geziniyorum ve evrendeki en sevdiğim şekilde kendimi kapatıyorum.

Eğer ağzımı meşgul etmezsem, ona onu çizdiğim tüm zamanları anlatacağım ve o zaman gitmesine izin vermenin benim için ne kadar zor olacağını bilecek.

Bunun hiç de zor olmaması gerektiği halde. Bu küçük kaçamak dünyadaki en kolay şey olmalı.

Ama öyle değil.

Onu yeniyorum ve bu Harper'ı çıldırtıyor.

"Öne geçebilirim. Yapabileceğimi biliyorum," diyor bana skor bankında katılırken, karesinde sadece beş pin devirmişken.

Evinden çok da uzak olmayan 101. Cadde'nin hemen üzerindeki bir bowling salonundayız. Bu bizim rövanşımız ve Neon Lanes'e gidip Jason'la karşılaşma riskine girmemenin en iyisi olduğuna karar verdik.

Parmaklarıma üflüyorum. "Bu gece yanıyorum prenses. Beni yenmek oldukça zor olacak." Ama ben sıramı almak için ayağa kalkmadan, Harper sevimli küçük poposunu kucağıma bırakıyor.

Kollarını boynuma doluyor. Başımı sallıyorum. "Bu kadar sevimli olarak beni oyunumdan düşürebileceğini sanma."

"Şirin mi? Ben mi sevimliyim?"

"Ateşli," diye fısıldıyorum kulağına. "Ateşli, seksi, muhteşem, yemek için yeterince iyi.

Düşündüm de, şu anda seni yemek istiyorum."

Gülüyor, omzuma vuruyor. "Bunu çok yapmak istiyorsun, Nick," diyor.

"Biliyorum. Biliyorum. Ayrıca bu konulardan bahsederek beni kaybettirmeye çalıştığını da biliyorum. Bırak oynayayım, kadın."

Benimkinin yanındaki yeşil vinil koltuğa süzüldü ve ben de dokuz lobut devirerek Harper'la aramdaki puan cetvelindeki mesafeyi daha da açtım.

Ben ona dönerken bana sert bir bakış fırlatıyor. Ayağa kalkarken kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. "Dikkatimi dağıtmaya çalıştın. Dikkatini dağıtma sırası bende."

"Ha. Softbol sezonu dönene kadar bekle. O zaman gerçekten dikkatini dağıtacağım."

Sırıtiyorum. "Aynı takımda olmamız çok kötü."

Beni küçümsüyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Lanet olsun." Sonra gülümsedi. "Sorun değil. Senin vuruşlarını izlemek hoşuma gidiyor." Omuzlarımı dikleştiriyorum çünkü tüm koşucuları devirmekte iyiyim. Sonra gerçekler yüzüme sertçe çarpıyor. Gelecek yaz, bu dersler bittiğinde ve o hayatına devam ettiğinde onunla aynı takımda oynuyor olacağım. Belki başka bir erkek onu izleyecek, maçlardan sonra buluşacak, onu dışarı çıkaracak.

İçimden kudurmuş bir kıskançlık dalgası geçiyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama projemiz için resmi bir son kullanma tarihi belirlememiş olsak bile, bir son kullanma tarihi olduğunun farkındayım. Elbette birbirimizden bowling oynayacak, yemeğe çıkacak ve dondurma paylaşacak kadar hoşlanıyor olabiliriz ama ikimiz de gelecek yaz gizli aşıklar olarak softball'da birbirimize tezahürat yapmayı beklemiyoruz.

Şu anda olduğumuz şey bu.

Ama bu bittiğinde, Spencer'ın en iyi arkadaşı ve Spencer'ın kız kardeşi olmaya geri dönüyoruz.

Utançla karışık bir suçluluk duygusu içimi kaplarken elimi saçlarımda gezdiriyorum. Spencer balayında ve ben onun arkasından küçük kız kardeşini beceriyorum.

Şu anda bu sahneye girse vereceği tepkiyi hayal etmeye çalışıyorum. Bir bowling salonunda sarmaş dolaşız ve kızmak için her türlü sebebi var. Ona karşı dürüst davranmıyorum ve adam lisenin başından beri benim en iyi arkadaşım. Ona milyonlar kazandıran uygulama için beyin fırtınası yapmasına yardım ettim, açtığı ilk Lucky Spot'un açılış gecesine gittim ve Charlotte'u hayatının sonuna kadar seveceğine söz verdiğinde onun yanında durdum.

Ya bu kaçamağı öğrendiyse ve onu bir arkadaş olarak kaybettiğim için çok kızdıysa?

Bu nahoş görüntüyü beynimden atmak için deli gibi mücadele ediyorum. Ama bekle.

Ya bu olmasaydı?

İlk kez, sahnenin yeni bir açılış perdesiyle, ona bir şey söylememle oynanmasına izin verdim. Ya ona kız kardeşinden hoşlandığımı söyleseydim? Ya içimdeki bu çılgın duyguların gerçek olduğunu bilseydi? Onu önemsemediğimi öğrenirse çıldırır mıydı? Ya da korkmaz mıydı?

Ama çok ileri gidiyorum.

Harper önümüzdeki birkaç geceden sonra tekrar görüşmek istemiyor. Saat kafamın içinde tik tak ederken göğsüm sıkışıyor. Bugün Perşembe ve sadece birkaç günümüz daha var.

Bu zamanın tadını çıkarsan iyi olur. *Keşkeler* üzerinde durmaya gerek yok.

Harper parmağını şakağımda gezdiriyor. "Gözlüklerin olmadan ne kadar iyi görüyorsun?" diye soruyor, başını yana eğerek.

Sol alanın dışında sorduğu soruya gülüyorum. "Onlar olmadan iyi görüyorum, ama onlarla dünyalar kadar iyi."

"Hiç lens denemek istedin mi?" Çerçeveye hafifçe dokunuyor. Özel değiller, sadece basit siyah gözlükler.

"Denedim. Gözüme bir şey sokmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Peki ya LASIK?"

Başımı sallıyorum. "Gözlerimi seviyorum. Ya işe yaramayan yüzde bir ben olsaydım ve görüşüm bozulsaydı?"

"Bu pek olmaz." "Nadiren demek asla demek değildir." "Doğru."

"Gözlüklerimi beğenmedin mi?" Yanımızdaki şeritte oturan kadın bir çivi çakarken merakla soruyorum.

Harper'ın gözleri genişler. "Onları seviyorum. Bence külot eritecek kadar seksi." Onun külotlarından bahsedince inledim. "Seninkileri de eritiyorlar mı?"

Sesini alçaltıyor. "Bunun cevabını biliyorsun. Evet."

"İyi cevap," diyorum ve parmağımı gözünün kenarına götürüyorum. "Peki ya sen? Kitapçada çantanda o gözlüklerden vardı ama seni daha önce hiç takarken görmemiştim. Destek gözlüğü müydü onlar?"

Yakındaki makine düşen iğneleri toplarken başını sallıyor. "Onlar gerçek. Ama ben her zaman lens takıyorum. Lenslerim olmadan *korkunç* görüyorum, bu yüzden ihtiyacım olursa diye gözlüklerimi yanımda taşıyorum. Ayrıca yeni bir sihir numarası için kullanacağım sahte bir gözlük de taşıyorum."

Başımı yana eğiyorum, ne üzerinde çalıştığını merak ediyorum. "Ne tür bir numara?"

Daha yakına eğiliyor ve kulağıma usulca konuşuyor. "Seksi bir kütüphaneci olduğum türden."

Ve aniden bu oyunu bitirmek için hiçbir ilgim kalmadı.

Küçük atölyesinde bir kitabı rafa kaldırıyor. Kızıl saçlarını tokayla tutturmuş, topuklu ayakkabılarının üzerinde parmak uçlarında durarak kolunu uzatıyor ve bir kitabı yerine yerleştiriyor.

Çoraplarına bir göz atıyorum. Çorapları beyaz ve üzerine dar, beyaz bir düğmeli bluz ve kalçalarını saran siyah bir kalem etek giymiş.

"Aman Tanrım, en yüksek rafa bir türlü ulaşamıyorum," diyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Teklif ediyorum.

Arkasını dönüyor, gözlüklü bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve dudaklarının kenarını kıvrıyor. "Evet, lütfen. Şu kitabı alırsan çok sevinirim," diyerek sehpayı işaret ediyor. Eğiliyor ve bana hayatımda gördüğüm en muhteşem göğüs dekoltesini sunuyor. Gömleğinin düğmeleri sadece yarım iliklenmişti, bu yüzden o güzellikleri saran fuşya dantel sütyeni mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Gözlerimi kremi etinden ve göğüslerinin kabarıklığından bir an olsun ayırmadan kitabı elime alıyorum.

"Şimdi," diyor, en yüksek rafa işaret ederek. "Bir şeyin üzerinde durmam gerekebilir."

Kahvaltı masasından tahta bir sandalye kapıyorum, üzerine kaydırıyorum ve okşuyorum. Parmağını sakalımın üzerinde gezdiriyor. "Ne kadar yardımsever bir kütüphane kullanıcısı. Yardımsever olanlar en sevdiklerimdir."

Gözlerimi kışına çeviriyorum. "Bence sana en çok yardımı dokunacak şey o eteği yukarı kaldırman olur."

"Bunu benim için yapma nezaketini gösterir misiniz?" diye soruyor kirpiklerini kırıştırtarak.

Çok yaramaz. Çok eğlenceli. *Çok seksi.*

Eteğini kalçalarına kadar çekiyorum, sonra elimi uzatıyorum, sandalyenin üzerinde durmasını, bacaklarını ve kışını sergilemesini izliyorum. Lanet bir tanga giyiyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve kendime engel olamıyorum. Bu muhteşem kışla neredeyse yüz hizasındayım, bu yüzden kitabı rafa kaldırırken eğildim ve yanağını ısırdım. İnliyorum ve etini sıkıyorum, sesim alçak ve kirli, "Bu kışa yapmak istediğim şeyler. Tüm vücuduna yapmak istediğim şeyler."

Dokunuşuma karşı titriyor, nefesi kesiliyor ve karakterini bozuyor - ama lanet olsun, ben zaten bozdum. Bana göz kırpmıyor, gözleri *lanet* olsun diyor.

Sonra rolüne geri dönüyor, arkasını dönüp bana parmağını sallıyor. "Halka açık raflarda dokunmak yasaktır. Buna yalnızca kütüphanenin sessiz köşesinde ve yalnızca kütüphaneciye gösterirseniz izin verilir"

e ğ i l d i , elini kulağıma götürdü ve ateşli bir şekilde fısıldadı

-"Uzun, kalın sikin."

Bu kadın.

Vahşi ateş damarlarımda dolaşıyor, beni yakıyor. Alevler içindeyim, çelik gibi sertim ve ona sahip olmak için yanıp tutuşuyorum. Saniyeler içinde cırılçıplak soyunuyorum, gözlerinin çıplak bedenimde, göğsümde, kollarımda, karın kaslarımda, aletimde gezinmesine bayılıyorum. Bir yumruğumu uzunluğumdan aşağı sürüklüyorum, başparmağımı başın üzerinde ve oradaki uyarılmamın damlasında kaydırıyorum ve sonra başparmağımı kırmızı dudaklarının arasına bastırıyorum. Tadımı emiyor ve parmağımın etrafında baş döndürücü bir şekilde inliyor.

Kalçalarından tutup sandalyeden kaldırıyorum ve onu yere bırakıyorum. Sonra kendimi koltuğa bırakıyorum ve sehpanın üzerindeki prezervatifi başımla işaret ediyorum. "Sen o vahşi, seksi sesleri çıkarmaya başlayana kadar burası kütüphanenin sessiz köşesi."

Paketi alıp bana dönüyor ve açıyor. Paketi çıkarırken külotunu indiriyorum ve amını ilk kez gördüğümde şehvet beni ele geçiriyor. Çok kaygan, ipeksi ve arzusunun kanıtlarıyla parılıyor. Elini aletimin üzerinde gezdiriyor, onun için ne kadar sert olduğumu hissederken dudaklarından bir onay mırıltısı kaçıyor.

"Nick, bunu sana nasıl takacağımı bana göstermelisin," diyor sessiz ama sıcaklık dolu bir sesle.

Yalan söylemeyeceğim. Bu konuda uzman olmamasını seviyorum. Prezervatifi ondan alıyorum, doğru şekilde takıldığından emin oluyorum. "Ucunu sıkıştır," diyorum ve o da başını sallayıp söyleneni yapıyor.

"Şimdi aşağı yuvarla," diyorum ve küçük bir sırtısla işini yapıyor.

Aletimi gösterdim ve ona bir emir verdim. "Şimdi sikimin üstüne çık." Titriyor ve sonra bana sarılıyor ve tek bir yumuşak hareketle aşağı iniyor.

"Tanrım, Harper." Üzerimde yükselirken bir ürperti bedenimi sarıyor, sonra geri çekiliyor. "Beni çok tahrik ediyorsun," diye mırıldanıyorum, yüzyılın en yetersiz ifadesiyle.

"Tıpkı senin bana yaptığın gibi," diyor nefes nefese şaftıma binerken, elleri omuzlarımda üzerinde sıkıca kıvrılıyor. Külotu dışında tamamen giyinik, ben ise tamamen çıplağım ve bu güç alışverişine bayılıyorum.

"Çok ateşli. Seksi kütüphanecim çok ateşli," diyorum.

"Neden bu senin fantezin?"

Düzgün düşünemiyorum. Zekice cevap veremiyorum. Ama cevap basit olunca buna gerek kalmıyor. "Bilmiyorum. Sadece öyle."

Ellerimi çıplak kıkına götürüyorum, sıkıyorum ve bir dizi hızlı küçük nefes çekiyorum. "Kıkına dokunmamdan neden hoşlanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor kırık bir nefesle. "Sadece biliyorum."

Aynen öyle. Sadece. Sadece yap. İşte biz buyuz. Biz elektrikliyiz ve bu böyle. Ellerimi yüzüne götürüp yanaklarını okşuyorum. "Saçlarını benim için bırak."

Uzanıp kırmızı saç tellerini çözüyor. Yumuşak bir yumak halinde sırtından aşağı dökülüyorlar ve bir elimi onların arasından geçiriyorum, diğer elim o üzerimde hareket ederken kalçasını kavırıyor. Yaklaştığını hissettiğimde onu daha sıkı kavırıyorum, yukarı aşağı yönlendiriyorum, hareketlerini kontrol ediyorum, yüzünün enfes bir zevkle buruşmasını izliyorum.

Sırtını bana doğru eğiyor ve sonra haykırıyor, sonsuza dek devam eden vahşi, uzun, yoğun bir inleme. Saçlarını sertçe kavrayıp avucumun içinde döndürerek onu doruk noktasına kadar beceriyorum, ben de çözülürken tüm vücudum titreyene kadar kendimi ona gömüyorum.

Kolları beni kavırıyor, dudakları yüzümü öpüyor, elleri beni sıkıca tutuyor ve ben bunun durmasını, bitmesini istemiyorum. Harper'ın beni aynı vahşi ve çılgın şekilde, sanki bana doyamıyormuş gibi istemesini istiyorum. Çünkü benim için öyle oldu.

Sadece var.

Gino bir kadeh şampanyayı yüksekte tutuyor ve ışıltıyor. "Gece geç saatlerde yayınlanan en popüler programın yaratıcısına."

Parlak, ışıltılı kanal yöneticileri, menajerler, reklamcılar ve şov dünyasının diğer parıltılı isimleri alkış tutuyor ve "*duyduk duymadık* demeyin "e katılıyor.

Kalabalığa hızlı bir el sallıyorum. Gino kolumu tutup havaya kaldırıyor, sanki o bir koç ve ben de onun ringdeki ödüllü dövüşçüsüyüm gibi. "Bu adam bir yerlere gelecek," diye ekliyor Gino. "Programı yakında tüm televizyonlarda en çok izlenen program olacak. Sadece bekleyin."

Yukarı Batı Yakası'ndaki bu lüks ve lüks kuruluştaki kalabalıktan daha fazla tezahürat geliyor.

"İzleyiciler gelmeye devam etsin," diyorum gülümseyerek, çünkü Gino bu esprileri şeker gibi yiyor.

Bana sahte bir yumruk attı ve sonra şampanyasını içti. Beni kalabalıktan uzaklaştırıp meşe panelli barın kenarına çekti.

"Şimdi dinle Hammer. Pazartesi Tyler'ı göreceğim. O zaman her şey yoluna girecek. İyi haberler sana doğru geliyor," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

"Ne zaman olursa iyidir," diyorum ve gözlerimi mekânın kenarındaki kırmızı kadife koltukta beni bekleyen Harper'a çeviriyorum, içkisi alçak, koyu ahşap bir masanın üzerinde. Bana doğru küçük bir gülümseme fırlatıyor, dudaklarında hem tatlı hem de seksi bir kıvrım var ve bu tamamen bana özel bir sırıtış gibi geliyor. Onunla geçirdiğim bu anların tadını çıkarmaya çalışıyorum, yaklaşık kırk sekiz saat içinde tükeneceklerini biliyorum.

Sikeyim.

Zamanı yavaşlatmak istiyorum. Önümüzdeki iki gün ve üç geceyi bir yıla yaymak istiyorum.

Gino gözlerimi takip ediyor. "*Oh.*" Dudaklarını yalarken müstehcen bir tonda söylüyor bunu. "*Arkadaşın* yine yanında."

Sadece başımı sallıyorum. Harper hakkında Gino'ya söylemem gereken bir şey yok.

Takdirle başını sallıyor. "O acıyan gözler için bir manzara." Sesini alçaltıyor ve beni dürtüyor. "Kızıklar hakkında söylenenler doğru mu?"

Hayır, yapmadı. Başımı ona doğru salladım. "Ne ...?" Özlemle iç geçiriyor. "Bir parça için neler vermezdim-"

Çenem sıkılıyor ve bakışlarını doğrudan karşıyorum. "Kusura bakma ama onunla her birlikte olduğumda bu saçmalığı söylemeyi bırakmalısın."

Kaşını kaldırıyor. "Pardon?"

Bunun onu kızdırması umurumda değil. Tyler pazartesi günü onu gördüğünde programımı tekrar yayınlamayacaksa umurumda değil. Oyunlarından, küpeli ve Corvette'li züppesinin kendine güvensizliğinden ve aşağılayıcı tavırlarından bıktım. "Bu çok kaba. Kadınlara biraz saygı göster."

Omuzlarını düzeltir ve "Saygısızlık etmek istemedim" diye mırıldanır.

"Güzel," diyorum, ona inanmasam da. "Şimdi izin verirsiniz."

Uzaklaşıp Harper'ın yanına gidiyorum ve bir kolumu omzuna atıyorum. Gino zombi kıyametinde bile ayakta kalan son adamlardan biri olsa onunla bir şansı olmazdı. Ama bu gece benimle birlikte ve asla onunla birlikte olamayacak ve ben ona dokunurken onun bu acı hapını çiğnemesine izin vereceğim.

"Selam yakışıklı," diyor Harper usulca ve selamlaması beni çok şaşırtıyor. *Hey, yakışıklı* türünden bir kız değil, ama bu yeni sevgi sözcüğü hoşuma gidiyor, özellikle de göğsümdeki o çılgın, çırpınan duyguya doğrudan bir atış gibi olduğu için. "Orada delicesine seksi görünüyordun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İltifatlarını yalayıp yutarak soruyorum, daha fazlasını söylemesi için hazır ve istekliyim.

Başını sallıyor ve gözleri vücudumda gezinerek göğsümde ve kollarımda kalıyor. Elini pazularımın üzerinde gezdiriyor ve ağırlık kaldırmak için harcadığım onca zamanın karşılığını bana dokunuşuyla alıyorum. "Gözlerimi senden alamıyordum, saçından, sakalından ve kollarından. Her şeyine hayran kaldım," diyor ve son kelimenin dilinden dökülmesine izin veriyor ve sanki sikime bir büyü yapıyor. Bir kez daha sertleşme numarası yaptı.

"Paketime daha sonra dilinle hayran olabilirsin, Prenses Gözlerinle Seks," diye fısıldıyorum, onun müstehcen imalarını severek yakınım

eğilirken.

Parmaklarıyla ağzını kapatarak şaşırmış gibi yapıyor. "Aman Tanrım. Seni nesneleştirdiğim o kadar belli miydi?"

"Hayır, seni buradan çıkarmak için birkaç dakika içinde ayağa kalktıgımda nesneleştirilmenden ne kadar hoşlandığım belli olacak." Elimi havada salladım. "Pantolonumdaki bu çadırdan kurtulmamız gerekiyor. Burnundaki kalemler hakkında konuş." Alnımı şapırdatıyorum. "Kahretsin, şimdi seni çıplak gördüğüm için bu beni de tahrik ediyor." Bir şaplak daha. "Çıplak. Çıplak dedim. Bu senin sebep olduğun cebinde muz var durumuna yardımcı olmuyor, Harper."

Heyecanla parmağını kaldırıyor. "Ben biliyorum! *Muz püresi*."

"Ah. Sen ereksiyon şeytanısın. Bu korkunç görüntü için teşekkürler."

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım" diyor, gülünç derecede hamile reklamcım paytak paytak yanımıza gelirken, elini destek için beline bastırmış.

Ayağa kalkıp Serena'nın oturmasına yardım ediyorum, o bana el sallasa bile.

"Gerçekten doğum iznine ayrılma zamanın gelmedi mi?"

diye soruyorum. "Oomph," diyor, kendini kadife salona park ederek.

"Ne zaman doğuracaksın?" Harper soruyor, Serena oflayıp elini kaldırırken gözlerinde endişe okunuyor. Yüzünü buruşturuyor, dişlerini sıkıyor ve sayıyor gibi görünüyor.

"Bir yıl önce gibi geliyor," diyor, derin bir nefes alırken dudakları bir *O harfi* oluşturuyor.

"Size su getireyim mi? Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Harper soruyor. "Sadece şu kasılmaların durması için."

Gözlerim açılıyor. *Kasılmalar*. Bu sadece iş anlamına gelen kelimelerden biri. "Serena, ciddi misin?"

Gülüyor. "Keşke! Beş gündür Braxton Hicks yaşıyorum."

Başımı kaşıyorum. "İngilizce konuşma nezaketi lütfen?"

Kıvrıkcık siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve bana yan gözle bakıyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Serena, ben şehirde yaşayan yirmi dokuz yaşında bekâr bir erkeğim. Hiçbir fikrim yok. Neden beni aydınlatmıyorsun?"

Yanlış kasılmalar, Harper ağızları.

"Onlar şeytani," diyor Serena tıslayarak. "Bunlar temelde hileli kasılmalar. Sonunda karnınızdaki şeytanı kovacağınızı düşündürüyorlar, ama sadece sürekli bir yanlış alarm."

Bir tane daha gelmeli, çünkü yüzünü buruşturuyor ve masayı tutuyor.

"Serena," diyor Harper nazikçe. "Sanırım seni buradan çıkarmalıyız."

"Hayır, ben iyiyim."

"Sen bir işkoliksin," diyorum nazikçe. "Bu bebek için iyi olmayacak. Hadi seni eve götürelim."

"Bir işkolikten diğerine, iyi olacağım. Burada olmak benim için iyi. Saniyeleri saymaktan başka bir şey yapmamı sağlıyor." Zor nefes alıyor. "Ama ne var biliyor musun? Sanırım yine işemem gerek."

Serena masaya tutunarak salondan kalkıyor.

"Ben de öyle." Harper ayağa kalkıyor ve neredeyse patlamak üzere olan reklamcıya kadınlar tuvaletine kadar eşlik ediyor. Saatimi kontrol ettim. Görünüşe göre Gino'nun şenliğindeki zamanımı doldurmuşum. Harper'a onu dışarıda bekleyeceğime dair bir mesaj gönderiyorum ve Amsterdam Caddesi'nin serin sonbahar havasına doğru büyük kaçışımı gerçekleştiriyorum.

Telefonumu kontrol ettim. Cevap yok. Mesajlara göz atıyorum ve Tyler'a hızlıca bir not gönderiyorum, bu gece Gino'yla yaşadığımız pek de parlak olmayan anı ona bildiriyorum. Kapıya baktım. Hâlâ Harper yok. Facebook'a tıklıyorum ve dalgınca duvarımı tarıyorum. Otuz saniye sonra Harper'ın sesi kulağıma geliyor. "Çok hızlılar. Bak! Geldi bile."

Harper'ın kolu Serena'ya sıkıca sarılmış ve onları takip etmem için çılgınca hareketler yapıyor. Harper, Serena'ya kaldırımında duran siyah bir SUV'ye kadar eşlik ediyor.

Yetişmek için birkaç metre koştum. "Neler oluyor?"

"Suyu geldi," diyor Harper, sesi düzgün ve sakin. "Bir Uber çağırdım. Geldi bile."

"Çok hızlı," diyorum şaşkınlıkla ve araba servisinden mi, Harper'ın Uber siparişi verme becerisinden mi yoksa Serena'nın emeğinden mi bahsettiğimden emin değilim.

Arabanın kapısını açıyorum. Harper Serena'yı takip ediyor, ortada oturuyor ve onun elini tutuyor. Ben de onlara katılıyorum. Doğum yapan kadınlarla hiç ilgilenmedim ve belki de ilgilenen herkes için kolaydır, ama Harper'ın burada bu duruma çobanlık etmesinden gerçekten memnunum, çünkü ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok.

"Mount Sinai Roosevelt," diyor Harper şoföre, her ne kadar uygulamadan bilgileri zaten almış olsa da. "Ve üzerine bas." Serena'nın elini sıkıyor ve "Hep bunu söylemek istemiştin" diyor.

Serena hafifçe gülüyor ve telefonunu bana doğru itiyor. "Jared'i ara. Benimle hastanede buluşmasını söyle, hemen."

Bunu yapabilirim. Kocasının numarasını çeviriyorum ve hemen cevap veriyor. "Selam, tatlım. Her şey yolunda mı? Bu sözleşmeyi neredeyse

bitirmek üzereyim."

"Selam Jared. Ben Nick Hammer," diyorum ve hemen ayrıntılara giriyorum. "Serena partide doğuma girdi. Şu anda hastaneye gidiyor ve ben de onu arkadaşım Harper'la birlikte hastaneye götürüyorum."

Bir sandalyenin gıcirtısını ve kenara itilen kâğıtları duyuyorum. "Teşekkür ederim, dostum. On dakika içinde orada olacağım."

Telefonu kapatıp arabadaki iki kadına dönüyorum, benim zihnim allak bullak olmuşken ikisinin de ne kadar sakin olduğuna hayret ediyorum. Çocuklar benim için Yunanca. Bırakın doğum yaklaşırken yardımcı arkadaş rolünü oynamayı, bir bebeği kucağıma almakla ilgili ilk şeyi bile bilmiyorum. Ama Harper sorunsuz bir şekilde o pozisyona geçiyor, Serena'nın elini sıkıyor ve nefes alış verişinde ona rehberlik ediyor. Birkaç blok sonra, araba sağ şeride geçerken, Serena bakışlarını bana çeviriyor. "Arabada doğarsa bebeğe Uber adını vermeyeceğim."

Ona sırtıyorum. "Taksi bir seçenek mi?"

Serena gülümsüyor ve çok geçmeden Onuncu Cadde'deki hastane girişinin ön kapısına yanaşıyoruz, arabadan inmesine yardım ediyoruz ve onu acil servise götürüyoruz. Kocasını onu karşılamak için aceleyle içeri girdi. Çok hızlı geldi. Jared uzun boylu ve sağlam yapılı, gür siyah saçlı ve gözlüklü. İş hayatında olduğu için onunla birkaç kez karşılaşmıştım. "Çok teşekkür ederim," diyor, gözleri kocaman ve hevesli, biraz da gergin, anlaşılır bir şekilde.

Yanımdaki kadını göstererek, "Teşekkür edilmesi gereken kişi o," diyorum. "Onu buraya Harper getirdi."

Harper iltifatı elinin tersiyle iter. "Bebek konusunda iyi şanslar. İkiniz için de çok heyecanlıyım."

Oradan uzaklaşıyoruz ve açıkçası bu gecenin kadrosundaki bu değişiklik beni biraz şaşırtıyor. Çenemi kaşıyorum, söyleyecek özlü bir şey bulmaya çalışıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Ama Harper öyle değil. "Kısa bir süre sonra, belki birkaç saat, belki daha fazla, hayatlarının büyük ölçüde değişecek olması ve kucaklarında bir bebek olacak olması şaşırtıcı değil mi?" diyor gözlerinde parlak bir bakışla.

Olamaz. O kızlardan biri mi?

"Çocukları seviyorum," diye tatlı tatlı ekliyor ve evet, işte cevap. "Bebek ateşin var mı?" Soru temkinli bir şekilde geliyor.

Gözlerini deviriyor. "Evet. New York'ta yirmi altı yaşında bekar bir anne olmak istiyorum."

"Ama ciddi. Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" "Bu gece olmaz Nick."

"Ama bir gün?"

Kolunu çok ileriye uzatarak işaret ediyor. "Bir gün. Gelecekte. Doğru zaman geldiğinde. Evet. Seviyorum. Çocukları severim. Peki ya sen?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Gerçekten hiç düşünmedim o."

Yürümeyi bıraktı, ellerini kalçalarına koydu ve bana sert bir bakış attı bak.

"Saçmalık."

"Ne?"

"Bunu *gerçekten* hiç düşünmediğinize inanmıyorum. *Asla* büyük bir kelime. Ve kelimenin tam *anlamıyla* da öyle. Yani çocuk fikri aklına hiç gelmedi mi?" diye soruyor, başıma vurarak.

"Hayır, olmadı. İşime, işime ve diziye oldukça odaklanmış durumdayım. Üniversiteden mezun olduğumdan beri hayatım böyle ve ben bunu seviyorum. Oturup çocukları düşünmüyorum."

Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Doğru.

Elbette." "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Hayır, kötü değil. İşin senin tutkun. Anlıyorum. Bu çok mantıklı. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Ama benim işim çocuklarla ilgili, bu yüzden daha fazla düşünmem doğal. Yine de bu yakın zamanda hamile kalmak istediğim anlamına gelmiyor." Vurgulama için bir parmağını kaldırıyor. "Ancak, Serena bebeği alıp eve döndüğünde kesinlikle onu kucaklamak isteyeceğim."

Bebekleri kucaklamak. Benim için çok yabancı bir kavram. Ama geçen tüm bu saatler başka bir gezegende -Babylandia'da- yaşandı ve yakın zamanda tekrar ziyaret etmeye pek hevesli olduğum bir yer değil. Yine de durumu bu kadar çabuk idare etmesine hayran kaldım. "Ne yapacağını nasıl bildin? Onunla mı?"

Gülüyor. "O kadar da zor değil."

"Evet, öyle," diyorum, şehir merkezinde dolaşırken başımı kuvvetle sallayarak. "Braxton Hicks'in ne olduğunu bile bilmiyordum. Kadınlar tuvaletinde suyu geldiğinde neler olduğunu hayal bile edemiyorum. Lütfen bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatma." Bir elimi dur işareti gibi kaldırdım. "Orada olduğun için mutluyum."

"Ben de. Onun iyiliği için. Sorunuza cevap vermek gerekirse, arkadaşım Abby birkaç yıl önce dadılık yapmaya başladığında kalp masajı ve ilk yardım dersi aldı ve benden de onunla gitmemi istedi. İşim gereği birinin yaralanıp hastalanmayacağını asla bilemediğim için bunun bir zararı olmayacağını düşündüm. Değindikleri konulardan biri de buydu. Birisi doğuma girerse ne yapmalı?"

"Ve arabayı da hemen aldınız," diye ekliyorum.

Tek omuz silkiyor ve gülümsüyor. "İnanılmaz Uber siparişı verme becerilerime gelince," diyor ve parmaklarını oynatıyor, "tek söyleyebileceğim sihirli ellerim olduğu. Oldukça hızlılar."

Avucunu öperim. Sonra her bir parmak eklemeni. "Bu elleri çok seviyorum," diyorum ve ilk kez çift anlamlar yüklemiyorum. Özellikle de parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdiğimde. "Elini tutmayı seviyorum."

"Ben de seviyorum." Sonra gözleri bir *fikrim var* pırıltısıyla parlıyor. "Hey! Uber için bir hediye almak ister misin?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Yan tarafımı dürtüyor. "Bebek, şapşal. An Open Book'ta durabiliriz. Evinize giden yol üzerinde."

"Hadi yapalım."

Bir süre sonra kitapçının ön kapısından içeri giriyoruz ve ben iki kez bakıyorum.

Vay

anasını.

Göz

kırptıyoru

m.

Tekrar göz kırp.

Uzun siyah saçlar. Unutulmaz gümüş-gri gözler. Oyulmuş elmacık kemikleri. Benden on, belki on beş yaş büyük. Onunla tanıştığım günkü kadar güzel. Ben bir şey görmüyorum. Orada, romantizm bölümünde, ateş motoru kırmızısı tırnaklarını kitap sırtlarında gezdiren J. Cameron.

Rafların üstünden gözüme çarpıyor. Yüzünde *seni gördüğüme şaşırdım ifadesi beliriyor* ve J. Cameron dar bir kot pantolon, siyah topuklu ayakkabılar ve vücudu saran kırmızı bir bluzla vitrinin arkasından çıkıyor.

"Nick," diyor, sesi dumanlı ve mesleğine yakışır bir şekilde. Yanağıma bir öpücük bırakıyor. Dokunaklı tavırlarının Harper'ı kızdırmamasını umarak gerildim.

"Selam, Jillian. Nasılsın?" diye soruyorum ve ona her zaman seslendiğim ismini kullandığım için kelimeler kuru ve cızırtılı çıkıyor. Harper'a bakıyorum. Yüzü ifadesiz, hiçbir şey belli etmiyor.

"Harikayım. İtalya'dan döndüm. Yeni kitabım çıktı ve yarın burada bir imza günüm var. Her zaman önceden burayı tanımak isterim." Harper'a dönüyor ve elini uzatıyor. "Ben Jillian ya da J. Cameron. Sizinle tanışmak çok güzel. Saçlarınızı kısıkanıyorum," diyor ve Harper'ın kızıl buklelerini işaret ediyor.

"Ben Harper. Senin kurgusal karakterlerini kısıkanıyorum. En güzel geceleri onlar geçiriyor," diyor göz kırparak ve ben neredeyse tökezliyorum.

Vay anasını. İçimdeki gerilim artıyor çünkü konuşmanın, hayali karakterlerinin yatak odası istismarlarının yanında gelişigüzel tango yaptıkları bir yöne gitmesini istemiyorum.

"Oldukça iyi vakit geçiriyorlar, değil mi?" Jillian bir kez daha gülümsüyor. "Sizi bu gece An Open Book'a getiren nedir?"

"Harper bir bebeğin doğumuna yardım etti," diye geveliyorum ve sanki onunla gurur duyuyormuşum gibi elini sıkıyorum. Sonra Simon'ın yanında Harper gibi konuştuğumu fark ediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, çünkü aynı beş metrelik alanda olmak çok tuhaf.

eski sevgilim ve şimdiki sevgilim olarak. Harper, kitabı yüzünden Jillian'la yaptığım tüm bu şeyleri biliyor ve tek yapmak istediğim Harper'a bunların hiçbir anlamı olmadığını ve kimsenin onun eline su dökemeyeceğini söylemek.

"Ne kadar heyecan verici!"

Harper yine rolünü küçümsüyor. "Tek yaptığım kadınlar tuvaletinde suyu geldiğinde Uber çağırmaktı."

Elini sıkarak başımı sallıyorum. "Hayır, o inanılmazdı. İş arkadaşım Serena'nın hastaneye giderken sakın olmasını ve her şeyin yoluna girmesini sağladı," diyorum ve bakışlarımı Harper'a çeviriyorum, gözleriyle buluşmaya, düşüncelerini okumaya, şu anda nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyorum

-Kıskanırsa, kızarsa ya da utanırsa. Ona başka kadınları düşünmediğimi, onlar hakkında fanteziler kurmadığımı ve aylardır herhangi bir şekilde, biçimde veya formda istediğim tek kişinin o olduğunu söylemek istiyorum.

Harper mağazanın arka tarafını işaret ediyor. "Bayanlar tuvaletine gitmem gerekiyor.

Partide hiç kullanamadım."

Uzaklaşıyor.

Ve şimdi yeni çıkan kitaplar bölümünde sadece Jillian ve ben varız, geçmişimden bir dilim şimdiki zamanıma kayıyor. "Harika görünüyorsun," diyor ve elini kısa bir süreliğine omzumda gezdiriyor. Dokunuşu bana hiçbir şey yapmıyor. Sadece arkadaşça.

"Sen de öyle," diyorum kibarca.

Bir kaşını kaldırıyor ve sonra saçımın bir tutamını alnımdan itiyor. "Birileri aşık olmuş."

"Aşık mısın? Bu harika," diyorum gülümseyerek, çünkü onun adına mutluyum.

Gülümseyerek başını sallıyor ve sonra beni düzeltiyor. "Hayır. Sen."

Kaşlarımı çattım. Ellerimle kocaman bir *hayır* hareketi yapıyorum.

"Bu çok saçma." "Hayır, saçma değil. Böyle şeyleri söyleyebilirim."

"Yazar olduğun için mi?"

"Bana hiç ona baktığın gibi bakmadın."

Ne dediğini zar zor anlıyorum. Hesaplama değil. Eski sevgilimin beni psikanaliz ettiğini duymak çok garip, bu yüzden konuyu tersine çeviriyorum. "Bunu sen istemedin. Aramızdaki şey bu değildi."

"Biliyorum, ama belki de bunu istiyordur." Jillian alnını tuvalete doğru uzatır.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyor, yorumunu anlamlandırmaya çalışıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü onu *görüyorum*. İkinizde de."

Gözlerimi deviriyorum, önerisini ne kadar savuşturmak istediğimi göstermeye çalışıyorum. "Sen nasıl istersen."

Ama gerçek şu ki bu fikri hiç de reddetmek istemiyorum. Kulağa bilge ve anlayışlı geliyor, özellikle de eklediğinde, "Bir düşün tatlım. Orada bir şey var."

Yorumlarına kulak kabarttım, şimdi bir şeyin peşinde olup olmadığını merak ediyorum. Harper'ın bilmecesini benim çözemediğim bir şekilde çözmüş olabilir mi? Bu doğru olamaz, değil mi? Gözleminde doğru olması mümkün değil. Bu konuşmayı bırakmalıyım. Kaybolan bir tavşan gibi *puf diye* gitmesine izin vermeliyim. Ama birkaç saniye önce uyguladığım inkâr ortadan kayboluyor ve şimdi fikir kalbimin neredeyse hiç kullanılmayan bir kısmına kök salıyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sonunda sesim yükseliyor.

Jillian cevap vermek için dudaklarını aralıyor ve birkaç saniye sonra Harper yanıma döndüğünde dudaklarını kapatıyor.

"Gitmeliyim. İmza gününden önce güzellik uykumu almalıyım. Seninle tanışmak çok güzeldi," diyor Jillian Harper'a ve sonra dikkatini bana çeviriyor. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, evet, *gerçekten* öyle düşünüyorum." Bir süre düşündükten sonra ekliyor: "Yarın büyük bir katılım olacağını düşünüyorum ve sabırsızlanıyorum."

Harper'la ilgili sorumu yanıtlamış ve Harper'ın kendisinden bahsettiğimizi bilmediğinden emin olmuş bir şekilde topuklarının üzerinde verimli bir şekilde dönüyor.

Jillian gittikten sonra Harper boğazını temizler. "Uber *I Love You to the Moon and Back*'i almayı düşünüyordum. Harika bir kitap."

"*Harry Potter*'ın bir kopyasını *da* ekleyebilir miyiz? Uber büyüdüğünde okumak için?" "Kulağa mükemmel geliyor."

İşin en garip yanı, onunla birlikte bir bebeğe hediye almak hiç de garip değil.

Kendi tarzında doğru hissettiriyor.

"Eskiden çıktığın biriyle arkadaş olman çok güzel," diyor Harper neredeyse özlemle, evime döndüğümüzde, kapı tıkırdayarak kapanıyor.

Omuz silkiyorum. "Evet, öyle. Yine de arkadaş olduğumuzu söyleyemem." "Ama kitapçıda çok iyi anlaşıyordunuz," diye dikkat çekiyor.

"Dostane bir ilişkiydi. Birbirimize karşı hiçbir zaman derin duygular

beslemedik." Mutfak tezgahına yaslanıp ceketimi bir taburenin üzerine attım,
sonra da

Serena'nın bebeği için bir hediye çantası. Harper paltosunu çıkarıyor.

"Onunla karşılaşmak seni rahatsız etti mi?" Elini uzatarak soruyorum. Tutmama izin verdi. "Kitapçada anlayamadım ve üzülmeyi umuyordum."

Bir omzunu kaldırdı. "Üzgün değildim. Ama dürüst olmak gerekirse biraz tuhaftı." Sesi bir kademe düşüyor. "Çoğunlukla kıyaslayamayacağımı hissettiğim için."

Başımı sallıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, kalbim ona doğru çarpıyor. "Dur.

Karşılaştırma bile yapılamaz."

"Ama onunla birlikte olmayı sen *seçtin*. Bunu sadece ben istediğim için benimle yapıyorsun."

Omuzlarım çöktü. "Böyle düşündüğüne inanamıyorum. Bu bir zorunluluk değil. Yıllardır geçirdiğim en iyi zaman."

En iyi zaman.

Tamam, belki bu çok romantik bir kelime seçimi değildi ama bu konuşmanın ne hakkında olduğunu ya da ona harika olduğu konusunda nasıl güvence vereceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Ben de iyi vakit geçirdim," diyor yumuşak bir sesle.

Başımı eğiyorum, onu incelemeye çalışıyorum, kafasından neler geçtiğini anlamaya çalışıyorum.

-Ama daha da önemlisi, onun kalbinde ne olduğu ve benim kalbimdekiyle uzaktan yakından örtüşüp örtüşmediğı. Bilemiyorum ve umutsuzca bilmek istiyorum. Çünkü eğer onun da aynı şeyleri hissetme ihtimali varsa, bir şeyler söylemeliyim. Onunla geçirdiğim bu zamanın bitmesini istemediğimi bilmesini sağlamalıyım.

"Neler oluyor, Harper? Dalgın görünüyorsun," diyorum ve yanağından bir tutam saç çekiyorum.

Dudağını ısıyor, başka tarafa bakıyor, sonra bana dönüyor ve kelimeler dökülüyor, bir arabadan dökülen palyaçolar gibi üst üste yığılıyor. "Sürekli merak ediyorum, böyle olacağımızı düşünüyor musun?"

"Ne?" Kalbim hızlanırken soruyorum. Benimle *hiç* bu kadar hızlı konuşmamıştı. O garip dilini hiç kullanmamıştı ve bu bana çılgınca bir umut patlaması yaşattı. Belki de Jillian haklıdır.

Lanet olsun, umarım Jillian haklıdır.

Harper yavaşlar, nefes alır. "Arkadaş kalacak mıyız?"

Umut patlaması zalimce, acı verici bir şekilde ölüyor. İçimdeki tüm hava boşalıyor ve bunun olacağını bilmeme rağmen tamamen sönüyorum. Başından beri biliyordum. Davranışları bana her zaman çıkmak isteyeceğı bir erkek olmadığımı söylüyordu.

Ama bunun ne kadar zor olduğunu anlatamam.

"Elbette," diyorum kocaman bir gülümsemeyle, göğsümde kök salan hayal kırıklığını maskeleyemeye çalışarak. Çünkü onunla samimi olmamak ne kadar zor olacaksa, arkadaşlığını kaybetmek çok daha kötü olacak. Belki de *en iyi zaman* o kadar da kötü bir tanımlama değildi -Harper ve ben birlikte harika zaman geçiriyoruz ve onun hayatımda olmamasını hayal bile edemiyorum. Bu son birkaç hafta, herhangi biriyle geçirdiğim en eğlenceli, canlı ve harika zamandı. Eğer bir ayrılık ya da garip bir romantik yanlış anlaşılma sonucunda tamamen yok olsaydı, bu kader daha kötü olurdu. "İstediğin bu, değil mi?" Başını sallıyor. "Arkadaş kalmak istiyorum. Sen ve Jillian iyi geçiniyorsunuz. Ve ben bunun biz olmasını istiyorum. İmza günlerine gitmek ve seni kuyrukta ceplerinde sihirli mermiler olan kadınlardan ve tehlikeli motorcu kocalardan kurtarmak istiyorum. Üzerine döktüğüm sıcak çikolatayı temizlemek için sana deterjan getirmek istiyorum. Ve eğer bir bowling turnuvasında birkaç kare atmamı istersen, oluk toplarını fırlatan ben olmak istiyorum," diyor hızla, her cümleyi hızla kuruyor, zar zor nefes alıyor. "Seni Spencer ve Charlotte ile akşam yemeğinde ya da kardeşinle parkta köpek gezdirirken görmek istiyorum. Ya da eğer hiç

yeni bir duş al, seçmene yardım etmek istiyorum."

Tanrım, onun sözleri beni hem öldürüyor hem de ayağa kaldırıyor. Aynı anda hem çok iyi hem de çok kötü hissettiriyorlar. Çünkü ne söylediği çok açık. *Bu bittiğinde*. Çünkü bitecek. Bitmek zorunda. Bir başlangıcı var ve gelip geçen diğerleri gibi bir sonu olacak. Bu kadını başka hiç kimseyi özlemediğim şekilde özleyecek olsam da.

Ve keşke ona kankası ve arkadaşı olmaktan çok daha fazlası olmak istediğimi söyleyebilseydim. Ama bunu ona söylersem, onu bir arkadaş olarak da kaybetme riskini alır mıyım?

Bu konuda takip edebileceğim bir cevap anahtarı yok. Yatakta onun ipuçlarını okuyabiliyorum, ama ona öğretmeni olmak istemediğimi, erkeği olmak istediğimi söylersem ne olacağı hakkında en ufak bir fikrim yok.

Açıkça görebildiğim yolu seçiyorum. "Harper, her zaman hayatımda olsan iyi olur. Seninle daha parlak ve daha eğlenceli. Ve eğer bana ihtiyacın olursa ..

." Sözümü kesiyorum çünkü onun için gerçekten ne yaptım? Flört tavsiyesi mi verdim? İfade kullanan bir adamla alay mı ettim? Ya da onu çoklu orgazmı mı tanıştırdım? Bıraktığım iz bu mu? "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben senin adamınım."

Hafifçe gülümsüyor, gözlerine ulaşmayan türden bir gülümseme. "Yarın beni tren istasyonuna götürür müsün? Hayden'ın partisinden sonra.

"diyor ve ben kendimi Hayden'ın babası Simon'ı hatırlamamak için zor tutuyorum. "Öğleden sonra Connecticut'a gitmem gerekiyor. Hatırladın mı?"

Başımı salladım. Bana bu hafta sonu Manhattan'da birlikte çalıştığı ve banliyölere taşınan birkaç anne için parti vereceğini söyledi ve Pazar günü Fido'yu beslememi istedi. Neden onunla Grand Central'a gitmemi istediğini bile bilmiyorum. Ama gideceğim. "Tabii ki."

Göğsüm boş. Onu tren istasyonuna götürmek, onunla birlikte olmak istediğimi öğrendiğim her şey için çok yetersiz hissettiriyor. Ama bir romantik yazarın düşüncelerine bel bağlayamam. Jillian gerçek aşka inanmak istiyor. Küçük kız kardeşin erkek kardeşinin en iyi arkadaşına nasıl aşık olduğunu ve seks derslerinin nasıl sonsuza dek mutluluğa dönüştüğünü anlatan hikayelere inanarak hayatını kazanıyor. Ama bu gerçek hayat. Gerçek hayat pislik patronlarla, karşılıksızlıkla ve iş, hayat ve sanat söz konusu olduğunda istedikleri her şeye sahip olacak kadar şanslı olan ama aşkta da her şeye sahip olabileceklerini düşünecek kadar aptal olan erkeklerle doludur.

Acı çekmiyorum. Kızgın değilim. Sadece gerçekçiyim. Harper Holiday her zaman zamanın içinde bir an olmuştur ve ben hiçbir zaman aşık bir aptal olmadım. Ben bir seri monogamistim ve onunla geçirdiğim bu geceler kaçınılmaz sonuna doğru ilerliyor.

Gömleğine uzanıyorum, onu kendime çekiyorum ve bedenini kendime yaklaşıtıyorum. "Harper," diye nefes alıyorum. "Seninle olan her şeyi ne kadar çok sevdiğimi bilmelisin."

"Ben de, Nick. Ben de." Saçlarımla oynadı, sonra "Beni buzdolabına bağlamak ister misin?" dedi.

Küçük bir kahkaha atıyorum. "Hayır. Ben başka bir şey istiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, gözleri çok kırılğan bakıyor.

"Sana sahip olmak istiyorum. Olabildiğince çok kez."

Alnını alnıma bastırıyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve fısıldıyor: "Bana sahip ol."

Onunla bir mutluluk gecesi daha başlıyor, her ne kadar sona yaklaşırken saatin tik taklarını duymaktan kendimi alamam da.

Altmış İkinci Cadde'de bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Tekrar telefonuma bakıyorum.

Simon'la birlikte olduğu için kıskanmıyorum.
Sinirlenmedim. Mesajlarımı tekrar kontrol ediyorum.

Prenses: Geç kalıyorum. Temizlemelerine yardım ettim ve partiden sonra bir kahve almam gerekti.

Dişlerimi sıkmayacağım. İçimde kaynayan kıskançlığın gitmesine izin veriyorum. Harper bir arkadaş ve onu bir arkadaş olarak kaybetmeyeceğim.

Babamı ve onun yoga mantralarını, sakın tavrını düşünüyorum. Adam hiç telaşlanmıyor ve her şeyi akışına bırakıyor. Evet. İşte ben buyum. Hayat güzel, ben şanslı bir piçim ve Harper'ı kim bilir hangi nedenle Grand Central Station'a götürmeden önce Simon'la bir kahve içiyor olmasına Satürn'ün yüzeyi kadar soğukkanlıyım.

Ayrıca, kendi kahvem var. İşte oldu.

Harper elinde kâğıt bardakla köşeyi döndüğünde, Hemsworth'un babası yanında, elini kızının küçük elinin içine sokmuş, derin bir nefes alıyorum.

Çünkü ne var biliyor musun? Onun için benden daha iyi. Çocukları seviyor. Çocuk istiyor. Onlarla arası çok iyi. Braxton Hicks kasılmasının ne olduğunu bile bilmiyordum.

Eğer onun arkadaşı olacaksam, bu kıskançlığı bırakmalıyım.

Bana doğru adım atıyorlar ve ben de en büyük, en parlak, en mutlu, en boktan, hiçbir şey yolunda gitmeyen gülümsememi takınıyorum. "Selam Harper. Nasılsın?" Thor'a dönüp merhaba diyorum. "Nasıl gidiyor dostum? Parti iyi miydi?"

İlk Hayden gidiyor. "Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi. İnanılmaz Anna en havalı numaraları yaptı."

"İnanılmazdı," diyor Simon ve hayır, kesinlikle onun banyosundaki duş başlığına tavuk bulyonu koymak istemiyorum. Hayır, kesinlikle istemiyorum. Deodorantını krem peynirle değiştirmek istemiyorum. Çünkü *gerçekten*, on altı yaşından ve Wyatt'a şaka yaptığımdan beri böyle bir şey yapmadım.

Ben yetişkin bir adamım ve göğsümü dövmeme ya da o seviyeye inmeme gerek yok. Ayrıca, bu adamla çıksa ve onun için kelebek külotunu giyse bile Harper'ın arkadaşı olabilirim.

Bu görüntü benimle alay ederken gözlerimden dumanlar çıkıyor. Elimdeki kahve fincanını eziyorum ve içkimden arta kalanlar kaldırımın her tarafına fişkırıyor.

Oops.

Hemsworth: Bir. Nick: Sıfır.

"Her şey yolunda mı?" Karton bardağı çöp kutusuna atıp içkiyi ellerimden silmeye çalışırken Harper soruyor.

Gülüp geçiyorum. "Bu hafta spor salonunda ağırlıkları artırmamalıydım.

Kollarımın bu kadar güçlendiğini fark etmemiştim."

Hayden, "Benim babam da güçlüdür," diyor ve Simon'ın kolunu tutup havaya kaldırıyor. Evet, o da kol pornosu için bir aday. *Lanet olsun*. "O bir süper yıldız!"

"Bana öyle diyor," diyor Simon, "aman be" der gibi bir tavırla ve bu adamın bir film yıldızı gibi görünmesi ve aynı zamanda alçakgönüllü olması hiç de adil değil. Bu, en sevdiğiniz sporcunun tüm parasını hayvan hayır kurumlarına verdiğini öğrenmek gibi bir şey.

"Çok sevimli," diyorum ve sesimdeki asidi kimsenin duyamayacağından eminim. Çok iyi maskeliyorum. Ayrıca, Harper fark etmeyecektir bile. Muhtemelen yüzü kızarıyor ve gerçekten istediği adamın yanında konuşamıyor.

"Simon," diyor ona dönerek. "Kahve için teşekkür ederim. Abby'nin

senden haber alacağı için çok heyecanlanacağını biliyorum. Onunla işini bitirir

Gelecek hafta şu anki ailesine katılacak ve en iyi dadılardan biri olduğu için talep görecek. Onu kapmanız gerekiyor." Harper parmaklarını şıklatır ve güler.

Simon da gülüyor. "Konuştuğumuz gibi onu arıyorum."

Az önce neye tanık oldum ben? Harper gevezelik etmedi. Dilsizce konuşmadı. Çıldırmadı.

"Konuştuğumuz gibi teknik olarak değil," diyor şaka yaparak. "Bu konuda beni yakaladın."

"Tamam, gitmem gerek." Hayden'a doğru eğilir ve kulağından bir paket mini Skittles çıkarıyormuş gibi yapar. "Muhteşem Anna'dan doğum günü kızı için özel bir hediye."

Hayden'ın gözleri büyür ve şekeri sıkıca kavrar. "Skittles'a bayılırım! Onlar benim favorim."

"Biliyorum," diyor ve ona el sallıyor. Bakışlarını aşık olduğu kıza çeviriyor. "Umarım her şey yolunda gider."

İşaret ve orta parmağını birbirine geçiriyor.

"Sonra görüşürüz, Harper." Bana bir el uzattı. "Seni tekrar görmek güzel Nick. Programın bu kadar iyi gittiği için tebrikler. Harper bana bahsetti. Seninle gurur duyuyor."

Simon kızıyla birlikte uzaklaşırken "Teşekkürler," diyorum ve başımı eğerek karşımdaki kızıl saçlı, Harper'ın kıyafetlerini giyen bu tuhaf yarattığı anlamaya çalışıyorum. Kocaman çantası omzunda, bu yüzden onun bir sahtekâr olmadığından eminim, ama normal davranma numarasını nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Tabii artık ondan hoşlanmıyorsa. Bu da şimdiye kadarki en iyi haber olurdu. Ama o sadece benimle arkadaş olmak istiyor.

Ama bekle.

Bunu bir düşünelim.

Tüm gerçekleri toplayalım.

Dün gece evimde kanepenin üzerine eğildiğinde, arkadaş canlısı olmaktan çok daha fazlasıydı. Ona verdiğim dörtlüde beni üçüncü doruk noktasına çıkardığında, samimi olmaktan çok daha fazlasıydı. "Ah Nick, kimse beni senin gibi hissettirmiyor" diye haykırdığında, bu basit bir düşkünlükten daha sıcak bir dokunuş gibiydi.

Ve baştan çıkarma derslerinden çok daha fazlası gibi hissettirdi. Akıllara durgunluk veren seksten çok daha fazlası gibiydi. Birbirimize aşık oluyormuşuz gibi hissettirdi.

Belki de bir kez daha sallamalıyım.

"Taksi çağıralım mı?" Elimi havaya kaldırarak soruyorum. "Bazen

buraya Uber'den daha hızlı geliyorlar."

"İyi fikir. Özellikle de partiden sonra her şey geciktiği için."

Gözümün önünden onun çocuk partisinde çalıştığı bir görüntü geçiyor.

"Pelerin nereden?"

Çantayı okşuyor. "Burada."

"Gösterileriniz için pelerin giyiyorsunuz, değil mi?" Başını sallıyor ve gülümsüyor.

"Giyiyorum."

İçime bir şehvet şimşegi çaktı. Kendime engel olamadım. "Bahse girerim pelerinle ve başka hiçbir şeyle delicesine seksi görünüyorsunuz."

"Genelde pelerinimi başka bir şeyle giymem," diyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen benim için yapar mısın?"

Sarı taksi geldiğinde "Ben olsam yapardım," diyor. Kapıyı açıyorum ve arkasından içeri giriyorum. Kapının çarpma sesi kulaklarımda çınlıyor ve kafama dank ediyor. Son vuruşa kadar oyun bitmemişti.

"Taksideki fil hakkında konuşabilir miyiz?"

Gözleri parlıyor. "Elbette."

Başparmağımla arkamızı, Simon'ın yönünü gösteriyorum. "İngilizce. Simon'ın çevresinde dili tam olarak kullanmayı öğrenmişsin."

Mutlu bir şekilde başını sallıyor. "Belli ki iyileştin. Dersleriniz küçük rahatsızlığımı ortadan kaldırdı."

"Ah," diyorum, birinci adımda ıskaladığım için kalbim sıkışıyor. Sanırım bu, hoşlandığı erkeklerin yanında normal davranabileceği anlamına geliyor. "Prenses Garip'ten kurtulduk. Yine de onu özleyeceğim," diyorum, havayı hafif tutmaya çalışarak.

"Evet, ben de" diyor, hüzünlü bir şekilde iç geçiriyor, sonra da kocaman bir sırrım var sırtıyor. "Ama iyileşmemin tek nedeni bu değil," diyor ve elini koluna koyuyor.

Bu dokunuşla içimde kıvılcımların uçuşmasından nefret ediyorum. Keşke dursalar. "Diğer sebep ne?"

Mutlu bir şekilde omuz silkiyor ve pazumu sıkıyor. "Artık ondan hoşlanmıyorum. Hatta geçen hafta sonu mesajla kahve içmeye davet ettiğinde geri çevirdim."

Ve işimize geri döndük. Melekler şarkı söylüyor. Gökler açıldı. Gökten şeker yağıyor.

"Öyle mi?" Dudaklarımla kenarı sırtarak yukarı doğru seğirirken soruyorum.

"Öyle," diyor seksi, yaramaz ve davetkâr bir tavırla. "Geç kalmamın nedeni, senin de tahmin edebileceğin gibi, temizlik işlerine yardım etmemdi, böylece arkadaşım Abby hakkında konuşabilirdik, çünkü yeni bir bakıcıya ihtiyacı var."

Hayden. Eski karısı neredeyse hiç ortalıkta yok ve ebeveynliğin çoğunu o yapıyor. Teşekkür etmek için bana kahve ısmarladı."

"Bunu tespit ettim. Ayrıca sıradan bir sohbe bulmaca kelimesi katmış olmanızın da son derece seksi olduğunu düşünüyorum."

"Hoşuna gideceğini bildiğim için yaptım," diyor ve parmaklarını ensemden saçlarıma doğru gezdiriyor. O kıvılcımlar mı? Sadece uçmuyorlar. Derimin üzerinde torpilleniyorlar. İçimde yarışıyorlar. Bu kızla birlikte içimde yaşıyorlar. Onun için çok ileri gittim, bu çok saçma.

Öylece çekip gitmesine izin verebileceğimi nasıl düşündüm? Yapamam, kardeşi kim olursa olsun. Bu küçük pürüzü başka bir zaman çözmek gerekecek.

"Hoşuma gitti. Ayrıca ondan hoşlanmaman da hoşuma gidiyor," diyorum, başımı onun eline yaslayıp yüzümü onun bakışlarıyla buluştururken.

"Bu seni neden memnun ediyor?" Taksi köşeyi dönüp tren istasyonuna yaklaşırken bana biraz daha yaklaşıyor.

"Çünkü ben açgözlü bir piçim ve seni kendime istiyorum," diyorum ve bu tüm hissettiklerimi tam olarak itiraf etmek değil, ama bu bir başlangıç ve onunla işleri bu şekilde yürütmek zorunda kalacağım. Adım adım.

"Bana sahipsin. Bunu bilmiyor musun? Yatakta yaptığımız şeyleri bir başkası için yapamazdım ve böyle hissedemezdim. Yemin ederim Nick, beni öptüğün gecedan çok öncesinden beri ona karşı hiçbir şey hissetmedim. Sana kalemleri gönderdiğimden beri. Çamaşır deterjanından bile önce. Ve Jason'a karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, ona ulaşmak için savaşıyor. "Bana çamaşır deterjanı vermene bayılmışım," diyorum ona, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan.

"Senin tipin olmadığımı sanıyordum. Yaşlı kadınları tercih ettiğini sanıyordum," diyor fısıltıyla.

Başımı sallıyorum, sıcaklık tenime yayılıyor. "Benim tipim sensin," diyorum ve mavi gözleri heyecanla, hatta belki de vahşi bir mutlulukla parlıyor.

"Sen benim tercihimsin," diyor, biraz cilveli bir şekilde ve lanet olsun, şimdi daha da tahrik oldum ve suyun üzerinde yürüyebilirmişim gibi hissediyorum.

Taksi tren istasyonunda gıcırdayarak durdu ve camdan içeri birkaç banknot attım. Onunla birlikte indim.

"Trene yetişmem lazım yoksa geç kalacağım," diyor, sesi özlem dolu.

"Döndüğünde gel."

"Yarın çok geç döneceğim."

"Ne kadar geç olduğu umurumda değil. Seni görmek istiyorum." "Ben de seni görmek istiyorum."

Başımı yana eğiyorum. "Neden seni tren istasyonuna götürmemi istedin?"

Dudakları kıvrılıyor. "Çünkü seni görmeyi *beceriyorum*."

Çıldırıyorum. "Harper Holiday, ben de seni görmeyi *seviyorum*." Yanaklarını ellerimle kavıyorum ve onu öpüyorum. Bu öpücük farklı. Her zamanki kadar ateşli, ama içinde soyut bir şey de var, göğsümün derinliklerine inen, kemiklerime işleyen bir nitelik. Bir kaçınılmazlık ve dün gecenin aksine, son gibi hissettirmiyor. Daha fazlasının geleceğine dair bir vaat gibi geliyor.

Öpüşmeyi kesip gitmek için dönüyor, sonra bir kez daha dönüp kolunu belime doluyor ve çenesini kaldırıp gözlerime bakıyor. "Yatakta istediğim ve henüz yapmadığımız bir şey var."

"Adını söyle."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyor ve nefesimi kesiyor. Tren istasyonunun dışındaki işlek caddede neredeyse sallanıyordum.

"Ben temizim. Test yaptırdım," diye ekliyorum, boğazım kuruyor. Onu çıplak hissetme olasılığı neredeyse çok fazla. Şu andan yarın geceye kadar herhangi bir seviyede nasıl işlev görebileceğimden emin değilim.

"Yarın seni gördüğümde prezervatifsiz yatabilir miyiz?" Başımı salladım. "Kondomsuz hiç yapmadım."

"İlkiniz ben mi olacağım?" Sesi heyecanla yükseliyor.

"Evet." Ona pek çok konuda ilk olduğunu söylemek için can atıyorum. Böyle hissettiğim ilk kadın. İşimden daha çok önemsedığım ilk kadın. Sırf eğlence olsun diye bir karikatüre ilham veren ilk kadın.

Dudaklarıma son bir öpücük konduruyor ve "Sabırsızlanıyorum" diye mırıldanıyor.

O gidiyor ve eminim ki önümüzdeki otuz altı saat hayatımın en uzun saati olacak.

Çünkü . . . *çıplak* .

O gece Wyatt'la sinemaya gidiyorum ve iki saatlik patlamalar, bıçaklı kavgalar ve bitmek bilmeyen merdivenlerden aşağı inen sert bir motosiklet kovalamacasıyla beynimi uyuşturan bir casus filmini izliyorum.

Jenerikten sonra bira ve hamburger içerken bir kez bile Harper ya da Spencer'ı sormadı. Arkadaşım konusunda ne yapacağımı bilemesem de bunun için minnettarım. Spencer'ın, kız kardeşine karşı hissettiklerimin kaş boyamak ya da saç tıraşı olmak için bir neden olmadığını anlayacağını umuyorum.

Ona karşı dürüst olmasam bile.

Bu düşünceleri bu gece için bir kenara itiyorum. Her zaman geveze olan Wyatt bana işini büyütme planlarından ve nasıl yeni bir asistan tutması gerektiğinden bahsediyor. Birbirimize sürekli saçmalamadığımız nadir anlardan biri.

Çıplaklığa geri sayımın ilk gününü atlattığım için ben de minnettarım. O gece eve döndüğümde, doğruca ayakta durduğum masama gidip kronometreli bir kukla çiziyorum. Pelerinden başka bir şey giymeden fren balatalarını tamir eden seksi tamirciye ağzı açık bakıyor.

Adını "Çıplaklığa Geri Sayım" koydum.

Biliyorum, biliyorum. Ben oldukça zekiyim. Ama dedikleri gibi, kirli bir zihin boşa harcanacak korkunç bir şeydir. Ekranı kapattım ve o gece çarşafın altına girdiğimde yaptığım son şey telefonumu kontrol etmek oldu. Yine, karma beni seviyor, çünkü ondan bir fotoğraf var. Kızılıcık kırmızısı dantel külotunun bel bandının altından kayan parmaklarının yakın çekimi.

Yemin ederim, bu kadın benim felaketim olacak. O kadar mükemmel ki Ben.

Pazar sabahı komodinin üzerindeki telefonumun tıkırtısıyla uyandım. Harper'dan başka bir mesaj olmalı. Telefonu elime alırken beklentiyle sırtıyorum.

Bunun yerine ekranda Serena'dan gelen ve üzerinde uyuyan bir bebek resmi olan bir not belirir.

Yedi kiloluk bir işkence ve ben başka türlüünü istemezdim. Oğlumla tanışın!

Bu güzel haber karşısında yüzümde daha da büyük bir gülümseme beliriyor ve Harper'ın bu resmi beğeneceğini bildiğim için notu ona iletiyorum.

Donup kaldım.

Ona bir bebek fotoğrafı gönderdim. Onu mutlu etmek için. Benim dünyam ne hale geldi? İçimdeki bu adam kim oluyor da yeni doğmuş bir bebeğin fotoğrafını mesaj atıyor? Dün gece bana müstehcen bir fotoğraf gönderen bir hatuna?

İşte o zaman Road Runner örsü düşürür ve Wile E. Coyote'ye on tonluk bariz bir darbe indirilir, kafası çınlar ve yıldızlar döner, ama sonra her şey kristal berraklığında olur. Harper'ın yatakta ve yatak dışında her şekilde mutlu olmasını istiyorum. Bu kadına sadece on bin orgazm yaşatmak istemiyorum. Sayamayacağım kadar çok kez gülümsediğini görmek istiyorum.

Çünkü . . . Ona aşık oldum.

İnledim ve yatağa yaslandım.

Bu kadın dünyamı alt üst etti. Bir zamanlar sadece onu uçurmak, ona zevk vermek, onu sistemimden çıkarmak istiyordum. Şimdi ona her şekilde zevk vermek istiyorum. Ben, Nick Hammer, kendini seri tek eşli ilan eden ve kadın orgazmının Macellan'ı, aşka vurulmuş bir aptala dönüştüm.

Keşke Pazar bulmacasında kalbimi ele geçiren bu çılgınlığa nasıl ses vereceğime dair bir ipucu olsaydı. Harper'a nasıl dokunacağımı, onu nasıl öpeceğimi ve vücudunun her santimetrekaresine nasıl coşku vereceğimi bilmek

Göğsümde yer kaplayan bu garip, yeni yabancı nesneyle hesaplaşmaya kıyasla daha kolaydı. Aşık olduğun bir kadına ne söyleyebilirsin ki? Kafamı kaşıyorum, hiçbir şey bulamıyorum. Seks benim sınıfım, ama aşk zar zor anladığım bir dil.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin Harper hakkında bildiğim her şeyde dolaşmasına izin veriyorum. Eğlendirmeyi, şakalar yapmayı, arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirmeyi, değer verdiği insanlara yardım etmeyi seviyor. Sonbaharı, pastayı, bowling oynamayı ve yarışmalarda beni yenmeyi seviyor. Fido'ya bakmayı, yeni sihirbazlık numaraları öğrenmeyi ve hediye vermeyi seviyor.

En çok da anlaşılmayı seviyor.

Bana gönderdiği mesajlardan birine geri döndüm. Kirli olmayan bir mesaj.

Birinin gözlerine bakmak ve beni tanıdığını, anladığını, beni anladığını hissetmek istiyorum. Tuhaflıklarımı görmesini ve onları kabul etmesini istiyorum, değiştirmeye çalışmasını değil. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Belli başlı tuhaflıkları olan bir kız bu. Bir şeylere tutunuyorum. Peace of Cake'deki konuşmamızdan parçalar. Sevimsiz anlar hakkında söylediği bir şey. Neydi o?

Başparmağımı ve işaret parmağımı birbirine sürtüyorum, sanki bu anıyı yüzeye çıkarabilirmiş gibi. İşe yarıyor ve onun hazırlıksız sözlerini hatırlayınca içimden gülümsüyorum.

Erkeğin kıza onu sevdiğini söylediği o sevimsiz seks sahnelerini kızın içindeyken mi yoksa hemen sonra mı yazıyor?

Ne söyleyeceğimi bilmiyor olabilirim ama ne zaman söylememem gerektiğini kesinlikle biliyorum. Yataktan kalkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, egzersiz şortumu ve polarımı giyiyorum ve şehir merkezine Spencer'ın evine kadar koşarak enerjimi atıyorum, orada Fido'yu besliyorum, bu kedinin ve sahibinin olayların bu şekilde gelişmesini sorun etmeyeceğine güveniyorum, çünkü Harper'a karşı çok iyi olacağım. Ona benim için kraliyet ailesindenmiş gibi davranacağım. Tek yapmam gereken ona söylemek.

Bir planım, gökyüzü yazarım ya da bir buket çiçeğim yok ve açıkçası bunların hiçbirinden etkileneceğini sanmıyorum. O böyle bir insan değil.

Ama planımın en önemli kısmını biliyorum - Harper'la olan bu derslerin bitmesine asla izin veremem. Onunla arkadaştan, öğretmenden, aşk koçundan çok daha fazlası olmak istediğimi söyleyene kadar olmaz. Onun olmak istiyorum.

Ne yazık ki treni o gece çok geç kaldı. Saat 10'da bana mesaj atıp bir

çeşit motor tamiri için Bridgeport'ta takılı kaldığını söyledi.

Hemen tek olası çözümle geri yazıyorum.

Nick: Gelip seni alacağım.

Prenses: Ciddi misin?

Nick: Seni görmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin.

Prenses: Benim seni görmek istediğim kadar mı?

Evet. O KADAR.

Prenses: İfade kullanmayacaksın ama bağırarak büyük harf mi kullanacaksın?

BÜYÜK HARFLER ERKEKÇEDİR. Buraya gel, kadın. Altımda çıplak vücuduna ihtiyacım var.

Prenses: YA BEN ÜSTTE OLMAK İSTERSEM?

Umurumda değil. SADECE BURAYA GEL. Bu nasıl? Bir araba servisi ayarlayacağım. Sana bir tane gönderirim. Nasıl istersen.

Prenses: İşte bu noktada görünmek gerçekten işe yarayabilir.

Harry Potter ve sihirli büyülerden bahsederek beni gerçekten tahrik ediyorsun. Ama cidden prenses, sana bir araba gönderebilir miyim?

Prenses: Trenin yirmi dakika içinde tekrar hareket edeceğini söylüyorlar. Yakında orada olurum. Yoksa beklemekten bacağımı çiğneyebilirim.

Bacaklarını beğendim. Lütfen bacaklarını çiğnemekten kaçın. Prenses:

Ooh! Tekrar hareket ediyoruz!

Biraz sonra saati kontrol ettim. Saat on bir ve yeni bir mesaj gece yarısına kadar Grand Central'a varması gerektiğini söylüyor. Takside geçireceği on beş dakika onu on iki on beşte kapımda bulur diye düşünüyorum. Hızlı bir duş alıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve belime bir havlu sarıyorum.

Ondan gelen yeni bir mesaj ekranıma düşüyor.

Prences: Ugh. Hala sorun var. Tren 12:45'te geliyor. Eve mi gitsem?

Cevabım anında geldi.

Hayatta olmaz.

Uzanıyorum, bir kitap okuyorum ve uykuya dalıyorum.

Dairemdeki zil sesi çok yüksek. Bir sarsıntıyla uyanıyorum, yatakta dik oturuyorum. Gözlerimi ovuşturup yönümü bulmaya çalışıyorum. Gözlüklerimi aldım. Saat biri biraz geçiyordu. Yataktan kalktım ve telefona cevap verdim. Kapıcı bana bir misafirim olduğunu söyledi, ben de onu yukarı göndermemi söyledim.

Yatak odasından çıkıyorum, sonra kilidin zincirini kaydırarak açıyorum, kapıyı biraz aralıyorum ve koridordan aşağı bakıyorum.

Asansördeki dişliler krank yapar, sonra yavaşlar ve asansör açılır.

Dönüyor ve bana doğru geliyor. Saçlarını gevşek bir şekilde at kuyruğu yapmış, kot pantolon ve pembe ceketini giymiş. Bana yaklaştıkça gözleri açılıyor. Birkaç santim uzaklaştığında gezegen boyutuna ulaşıyor ve vücudumdan aşağı süzülüyorlar.

Aşağı baktım. Oh. Görünüşe göre doğum günü kıyafetimi giymişim.

Gözleri çıplak bedenimde gezinirken, "Eğer bu benim selamlamamsa, her zaman gece yarısından sonra gelmeliyim," diyor.

"Kartlarını doğru oynarsan, bu ayarlanabilir," diyorum kaşlarımı kaldırarak. Ama o bunun yarısını bile bilmiyor. Bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bilmiyor. Beni isterse, her zaman, her zaman sahip olabilir.

Elini tutup onu içeri çekiyorum. Kapı kapanırken çantasını yere bıraktı.

Hiç vakit kaybetmiyorum. Onu sanki haftalardır öpüyormuşum gibi öpüyorum. Dili dudaklarımın arasından kayıyor ve elleri göğsümde, karın kaslarımda, mutlu izlerimde geziniyor ve yolculukları onu oraya götürdüğü için çok mutluyum. Avuçlarını aletimin üzerinde gezdiriyor ve nefesim kesiliyor.

Dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. Başını boynuma doğru eğip beni öpüyor. Ürperiyorum, sonra dudağımı ısıyorum, çünkü ona karşı hissettiklerimi henüz belli edemiyorum. Çene çizgimi, sonra da kulağımı öpüyor. "Küçük kızların odasına gidip işemem gerekiyor. Beni yatakta bekle."

Onu selamlıyorum ve emirlere uyarak yatak odasına çekiliyorum. Gözlüklerimi çıkarıp komodinin üzerine koyuyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. Ay ışığı perdeleri aralıyor ve odam gölgeleniyor. Banyo lavabosunda su akıyor, sonra yine sessizlik. Topukları yerde tıkırdıyor ve üç saniye sonra ayın aydınlattığı kapımın önünde duruyor.

Poz veriyor. Benim kıyafetime şaşırdıysa, onunkine de on ton şaşıırım.

"Vay anasını," diyorum yavaşça. Çenem sert ağaçların üzerinde olabilir.

Saçları omuzlarına dökülüyor. Siyah bir pelerin, stiletolar ve pembe benekli beyaz dantel külot giyiyor. İşte bu kadar. Sütyen yok. Ağzım sulandı. Sikim de zemini taklit ediyor ve sertleşiyor. Yatakta doğrulup bir elimle çenemi ovarken kalbim çılgınca bir fokstrot yapıyor.

Onun için deli oluyorum, bu çok saçma.

Ayağa kalkıyorum, yanına gidiyorum ve onu kucağıma alıyorum. "Sen benim hayalimdeki kızsın," diyorum kabaca ve onu yatağa taşıyıp üzerine atıyorum.

Yere inerken şakacı bir şekilde ciyaklıyor. "Yani bu bir evet mi? Pelerin iyi mi?"

Ona sarılıyorum. "Şöyle söyleyeyim. O pelerinin içindeki görünüşün binlerce yeni müstehcen Tumblr yayını başlatmaya yetecek kadar yakıcı. Pelerinli Ateşli Kızıl. Bekle." Başımı sallayıp parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Kimseye söyleme. Bir sonraki şovumun adı bu olacak. Ama o kadar ateşli olacak ki sabahın erken saatlerinde yayınlanması gerekecek. Cinemax'te."

Pelerinin satenini parmaklıyor. "Sanırım bu, pelerini çıkarmamamı istediğin anlamına geliyor."

"Şimdilik," diyorum, sikimi külotuna sürterek.

Bir saniye içinde gözlerindeki o yaramaz, şakacı parıltı kayboluyor. Yerini dizginlenemez bir sıcaklık aldı. Titriyor ve ellerini bana doğru uzatıp yüzümü kavırıyor. "Öp beni, lütfen. Hiçbir şey beni senin öpücüklerin kadar tahrik edemez, Nick."

"Seni öpmek benim de en sevdiğim ön sevişmedir."

Ona doğru eğildim ve onu deli gibi öptüm. Kollarımda eriyor, sıcak bir yaz günündeki dondurma gibi eriyor ve tadı daha da güzel. Altımda sıcak ve rahat, ağzımda mırıldanıyor, dudaklarıma karşı iç çekiyor ve parmak uçları beni inletecek şekilde saçlarımin uçlarıyla oynuyor. Dilimi emiyor, dudaklarımı ısırtıyor ve sonra o tatlı, yumuşak ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. O kadar çılgınca bir arzusun içindeyim ki, onu bastırmanın tek yolu onun tarafından tüketilmek. Sanki bu kız aklımı, kalbimi ve bedenimi ele geçirmiş gibi beni ezip geçmesine izin vermek. Onu her parçamla istiyorum.

Kalçalarını aletime doğru sürüyor. Evet, o kısmı da. *Özellikle* o kısmı.

Kalçalarını bir kez daha itiyor ve bu kadar öpüşme ön sevişmesini kaldırabiliyorum. İçime derin bir ihtiyaç çöküyor. Onun her yerine dokunma, vücudunun her santimini öpme, onu tanıma ihtiyacı. Yatakta ilerleyip başparmaklarımı külotunun kenarlarına daldırıyorum. Aynı anda o da kalçalarını kaldırdı.

O bunu yaparken nefesim kesiliyor. Çok küçük bir hareket ama bana her şeyi anlatıyor. Benim onu soymamı istediği kadar o da benim onun tüm kıyafetlerini çıkaran kişi olmamı istiyor.

Aklım İtalyan restoranında söylediği bir şeye takılıyor, hoşuna gittiğini söylediği bir şeye. *Seni benim için soyunurken görmek*. Sesi kafamın içinde çalıyor ve bu sözleri yeni bir şekilde duyuyorum. Kalbimin derinliklerine işleyen bir şekilde, bu biri için soyunmaktan daha fazlası anlamına geliyor. Bu, onun için soyunmak istediğin kişi demek.

Külotunu önce dizlerine, sonra ayak bileklerine çekip çıkarırken, Harper'ın benim için o olduğunu iliklerime kadar hissediyorum. Yol burada başlıyor ve bitiyor.

-Gece yarısından sonra yatağında pelerinli bu muhteşem güzellikle.

Ayaklarının dibinde diz çöküp ayakkabılarını çıkarıyorum, ellerimi ayak bileklerinin etrafında dolaştırıyorum ve yüzüne bakıyorum. Dudakları ayrılmış ve mavi gözleri benimkileri rehin almış.

"Selam yakışıklı," diye fısıldıyor. "Selam güzelim."

Seslerimiz farklı çıkıyor. O da duymak zorunda. Benim gibi hissetmeli. Baldırına doğru eğiliyorum ve oraya bir öpücük konduruyorum. Yüzümü kaldırdığımda, o küçük dokunuştan nefesi kesiliyor.

"Harper," diyorum, sesim titreyerek. "Öyle mi?"

"Nelerden hoşlandığım hakkında öğrendiğim bir şeyi bilmek ister misin?" O gece bana söylediği sözleri tekrarlayarak soruyorum.

"Anlat bana."

"Seni benim için soyunurken görmek."

"Oh Tanrım," diye inliyor ve bacaklarını açıp *V şeklinde* ayırıyorum ve sonra yüzümü kalçalarının arasına gömüyorum.

İlk yalamadaki o inilti gibisi yoktur.

Hiçbir şey.

Sesleri en muhteşem şarkı gibi kulaklarıma düşüyor ve oral seksin ne kadar harika olduğunu öğrenmesine bayılıyorum çünkü onu yalamadan duramıyorum. Onu sikmeyi çok istiyorum ama bu dünyada en sevdiğim şey. Kız arkadaşımın üzerine inmek. Onun tatlılığını dilimde, dudaklarımda, yüzümde tatmak.

Ne kadar kaygan hissettiğini ve ben hızlandıkça ne kadar ıslandığını seviyorum. Dilimi etinde gezdirdikçe daha yüksek sesle inliyor, altımda çırpınana kadar daha vahşi kıvranıyor. Parmakları bile sevmiyor, tek istediği dil ve dudaklar. Çaresiz, çılgın bir kadına dönüşüyor, elleri saçlarımı kavriyor, bacakları genişliyor ve sonra başımın etrafını sarıyor.

Ona bakıyorum, gözlerimin bacaklarının arasında dans edişini izliyor ve sonra en çok sevdiği şeyi yapıyorum. Ellerimi kıcının altına daldırıyorum ve onu deli gibi öperken o tatlı yanaklarını avuçluyorum.

Aman

Tanrım.

Evet!

İşte bu.

Aman Tanrım.

Amını öperken kıcını sıkıp yoğuruyorum ve o cennette. Yanaklarını daha sıkı kavriyorum, başparmaklarımla biraz açıyorum ve ağzıma doğru kıpırdıyor. Ben onun kıcını seviyorum, o da beni seviyor. Her yönden uyumluyuz, özellikle de ellerini hiç bırakmayacakmış gibi başımın etrafında sıkıca kıvırdığında ve kontrolünü kaybedip bir çığlıkla çözülene kadar yüzüme doğru sallandığında.

Hareketlerimi yavaşlatıyorum, etkilerinin tadını çıkarmasına izin veriyorum. Elimi ağzıma silerek vücudunda geziniyorum, onu yeni bir şekilde hissetmeye çok hazırım. Pelerini etrafına dolanmış, bağı omzuna doğru çekilmişti. Çabucak çözüp onu serbest bırakıyorum.

"Bugün bütün gün seni düşündüm. Bütün gece. Dün bütün gün," diye fısıldıyorum, sikimin başını onun kaygan sıcağına sürterken.

"Benim için de aynı olduğunu bilmelisin," diyor ve kalçalarımın uzanıp beni kendine çekiyor.

İçeri itmeye başladığımda elektrik vücudumda çatırdıyor. Hissettiğim her şeyi ona anlatma isteğime karşı koyuyorum. Bunun sadece prezervatifsiz ilk seferim olmadığını bilmesini sağlamak için.

Bu da bir ilk.

Daha büyük bir ilk. Zevkin saflığından çok daha fazlasını ifade eden bir ilk.

Geleceğimi alt üst edebilecek ve yepyeni bir renge dönüştürebilecek bir şey.

Onu rahatlatıyorum.

"Harper," diye inledim. "Bu ..."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Onun içinde kaymanın ne kadar muazzam bir his olduğunu anlatacak hiçbir şey yok. Bacaklarını etrafıma sarıyor ve böylece onu tamamen dolduruyorum. Zevkin yoğunluğu içimde dalgalanırken kendimi onun üzerinde tutuyorum. Yüzüne bakıyorum; dudakları aralanıyor, mavi gözleri benimkilere bakarken parlıyor. Tanrım, bu neredeyse çok fazla. Ama oksijen gibi arzuluyorum, onunla olan bu bağlantıyı.

Ben itiyorum, o yükseliyor. Ben ona vuruyorum, o da beni daha derine alıyor. İlk kez sessizlik içinde mükemmel bir ritim buluyoruz. İki konuşkan için suskunuz ve söyleyecek başka bir şey düşünemiyorum. Sadece hissedebiliyorum. Vücudunun sıcaklığını. Kalbinin atışını. Ön kollarıma inerken nefesinin yüzümdeki yumuşaklığını. Ayak bileklerini sıkıca kavırıyor ve ben daha sert, daha derine pompalıyorum.

Altımda hareket ediyor, bedenlerimiz zıtlarını arayan mıknatıslar gibi. "Bana ne yapıyorsun?" Bir hamlede söylüyorum.

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını," diyor, kalçalarını kaldırırken tırnaklarını sırtımda gezdiriyor.

"Sen de hissettiğini söyle." Dişlerimi gıcırdatıyorum çünkü çok güzel ve çok yakınım ve asla erken ateş etmeyeceğim.

"Evet, Tanrım, evet," diye haykırıyor ve bu şu anda aldığım ya da aradığım en büyük onay. İçime doğru sallanıyor, daha fazlasını istiyor ve ben de ona veriyorum. Ona istediği her şeyi veriyorum, onu daha da zorluyorum, çünkü ben de istiyorum. Bu derin bağlantıyı. Fiziksel olan çok daha fazlası. Kollarımı ona doluyorum ve o da beni daha da yakınına çekiyor. Ellerim saçlarına doğru kayarken göğüs göğüse geliyoruz.

"Bitmesini istemiyorum," diye inliyor.

"Oh Tanrım," diyorum, içime bir zevk dalgası çökerken. Onun sözleri. Beni mahvediyorlar. Beni mahvediyorlar. "Lütfen gel. Lütfen şimdi gel."

Arzu bana saldırdıkça hızımı artırıyorum. Önce omuzlarımı, sonra yüzümü kavriyor, ben onu sikerken ve aynı anda onunla sevişirken ellerini sakallarımda gezdiriyor. Bana karşı o kadar özgür, o kadar çılgın, küçük, seksi bir şey ki, ben onu sonuna kadar götürürken muhtaç ve aç.

Yüzünü boynuma gömüyor, nefes alış veriş vahişleşirken beni dağınık bir şekilde öpüyor ve sonra adımı söylüyor. Dudaklarından çıkan ses tenimde bir yük oluşturuyor. Kemiksiz, hissiz ve içime düşene kadar altımda çığlık atıyor. İşte böyle hissediyor. Sonunda, onu orada kovalamakta özgürüm ve orgazmım içimde titreşirken, dalgalar halinde dalgalanırken, omuzlarım titrerken ve tüm vücudum sarsılırken beni kavrarken çok rahatladım.

İnliyorum, hala onun üzerindeyim, sert nefes alıyorum. Aşağı inmeye başladığımda bir nefes daha veriyorum.

"Ben de bunun bitmesini istemiyorum," diyorum ve ağzım onunkini kapıyor. Eğer onu öpmezsem, bunu ona söyleyeceğim ve şimdi bunun zamanı değil. Bunu birkaç hafta önce açıkça belirtti ve ben onun tuhaflıklarını seviyorum. Dudaklarım onunkilerin üzerindeyken tüm kelimeleri yutuyorum, ama tüm bu süre boyunca kafamın içinde oynuyorlar.

Ona o kadar aşığım ki, bu sonun düşüncesine bile katlanamıyorum.

Birkaç dakika sonra yataktan kalktım ve temizlenmek için banyoya gittim. Bir el bezi alıp ucunu ılık suyla ıslatıyorum ve yatağıma uzanmış, uykulu ve güzel kızın yanına dönüyorum. Nazikçe onu temizliyorum ve o da bana tatlı bir gülümseme fırlatıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve yan tarafına dönüyor. El bezini sepete atıyorum, onunla birlikte yatağı giriyorum ve yorganı çekiyorum. Geceyi ilk kez benimle geçiriyor ve umarım bu birçok gecenin ilki olur. Kollarımı ona doluyor ve onu kendime yaklaşıtıyorum.

"Sana öğretecek bir şeyim kalmadı," diyorum usulca. "Belki de öğretme işimiz bitmiştir ve sadece biz olabiliriz?"

Evet gibi bir şeyler mırıldanıyor, sonra saniyeler içinde uyuyor.

Saçlarını öpüyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, yarın bunun tam olarak ne anlama geldiğini çözebileceğimizi biliyorum. Kelimeleri gün ışığında söyleyebilirim, çünkü onun böyle istediğini biliyorum.

Harper'a söylediğimde, onun için hiçbir soru olmamalı. Harper onunla yatmayı sevdiğimi biliyor. Harper onun beni deli gibi tahrik ettiğini biliyor. Gemiye endorfinlerin yönettiğini düşünmesi riskini göze alamam. O zaman

Söylemek istediğim kelimelerin arkalarında güneşin ağırlığına ihtiyaçları var, ay ışığının belirsiz karanlığına değil.

Yarın ona her şeyi anlatacağım ve kardeşine de en iyi arkadaşımın kız kardeşine çılgınca, delice, amansızca aşık olduğumu ve onsuz yaşamayı hayal edemediğimi söylemek zorunda kalacağım.

Nefesi kolumun üzerinde sabit, eşit bir hızda gezinirken alıştırmayı yapıyorum.

Saçlarını öperek fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Harper Holiday."

Harper bir uyku şampiyonudur. Onun gibi uyuklayan birini hiç görmemiştim.

Denizyıldızı yarışmasında da ortalığı kasıp kavuruyor ve bütün gece boyunca beni ahtapotlamakla uyurken vahşi, kıpır kıpır bacaklarıyla beni tekmelemek arasında gidip geldiği için hiç şaşırmadım.

İyi ki kral boy yatağım var.

Ama o kadar takla atmasına rağmen kadın bir kez bile kıpırdamadı. İşemek için değil. Esnemek için değil. Ne bir göz kapağını kaldırdı ne de yorganın altına girdi.

şu anda saat sabahın dokuz buçuğu ve ben çoktan duş almış, giyinmiş ve sabah kahvemi içiyorum. Onu kahvaltıya götürüp nasıl hissettiğimi anlatırım diye düşünüdüm ama bu gidişle öğle yemeği olabilir. Bana uyar.

Bugün pazartesi ve ben bugün evden çalışacağım. Masama gidiyorum ve bilgisayar açılırken telefonum çalıyır. Tyler'ın numarası ekranda yanıp sönüyor. Hemen cevap veriyorum.

"Hey, dostum, haberler nedir?"

"Haberler inanılmaz. Evinden iki blok ötedeyim. Hemen aşağı in ve benimle bir kahve iç ki sana bizzat söyleyip tebrik edebileyim."

"Olmuş bilin."

Telefonu kapattıktan sonra bir kâğıt alıp Harper'a yakında döneceğimi ve beni beklemesini söyleyen bir not bırakıyorum ve binadan çıkıp Columbus'taki tıklım tıklım dolu bir kafeye gidiyorum. Tyler ayakta duran bir masada bekliyor, lacivert takım elbisesi net ve özel dikilmiş, elinde iki fincan kahve var.

Bana bir tane fırlattı. "Bunun için senden saatlik ücretimi bile almayacağım ve kahve benden."

"Saat başı içmekten vazgeçtiğine göre haberler harika olmalı, Gino'nun Cuma günü nasıl bir pislik olduğunu düşününce bu beni şaşırtıyor," diyorum ve içkiden bir yudum alıyorum. Evdekini bitiremediğim için bu onun yerine geçecek.

Tyler elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "O kavga kimin umurunda? Şunu dinle Nick," diyor elini omzuma koyup boğazını temizleyerek. "Programı yayındaki kardeş kanallardan birine taşımak istiyorlar. Sana daha büyük bir izleyici kitlesi bulacaklar."

Gözlerim açıldı. "Gerçekten bunun yayında uçacağını mı düşünüyor?"

Tyler gururla başını sallıyor. "Saat 22:00 zaman dilimi şov için mükemmel. Ve bugünlerde yayın ağlarının nasıl olduğunu biliyorsunuz. Hepsi LGO ile rekabet etmek istiyor" diyor ve en yeni premium kablolu yayın ağından bahsediyor. "Ve bu şov onlara avantaj sağlıyor. Ayrıca, büyük yaratıcı değişiklikler yapmanıza bile gerek yok. Belki şuradaki ya da buradaki müstehcen bir kelimeyi yumuşatabilirsin ama şovun bütünlüğünü tehlikeye atacak bir şey yapmana gerek yok."

Rahat bir nefes aldım. Ona *artistlik yapmayı* planladığımdan değil, ama vizyonu gerçekleştirebilmek güzel.

"Tüm bunlar onun gösterişi miydi?"

"Evet. Sana söylemiştim. Sadece seni oyalıyordu. Seni diken üstünde tutmaya çalışıyordu. Ve hey, en iyi kısımdan bahsetmiş miydim?"

"Hayır, anlat bana" diyorum, daha fazla iyi haber almak için sabırsızlanıyorum çünkü bu beklediğimden çok daha fazlası.

"Size ödediği ücreti yüzde otuz artırmak istiyor. *Cha-ching* ." Göz kırpıyorum. "Vay anasını."

"Biliyorum, değil mi?" Tyler'ın gülümsemesi Central Park kadar geniş. "Ve şu anda sana pek de az para vermiyorlar."

"Hayır, değil. Çekleri iyi para ediyor."

"Öyle düşünüyorlar. Ve bu değişikliği mümkün olan en kısa sürede yapmak istiyorlar. Saat değişikliğiyle ilgili bazı tanıtımlar bile hazırladılar ve yeni yılın başında geçişi yapmayı planlıyorlar."

Kulağa harika geliyor. Kulağa harika geliyor. Aynı zamanda gerçek olamayacak kadar iyi.

Tyler bana son haberi vermek için ağzını açtığında, içgüdülerim doğrulandı. "Bir şey daha var," dedi hazırlıksız bir şekilde.

"O da ne?"

"Şovu Los Angeles'a taşıyor."

Böbreğime yumruk yemiş gibiyim. Konuşamıyorum. Çenem düşüyor ve *Los Angeles* kelimeleri kafamın içinde çınlıyor. Kendimi sabitlemek için masanın kenarına tutunuyorum. "Los Angeles mı?" Sanki bu yabancı ülkeyi hiç duymamışım gibi mırıldanıyorum.

"Yayın ağının merkezi orası. Seni de orada istiyor. Güneş ışığı ve palmiye ağaçları ülkesi. Orası benim memleketim, seni şanslı orospu çocuğu." Tyler pırıl pırıl beyaz bir sırıtışla parlıyor. Az önce harika bir yeniden anlaşıma paketi sunmuş ve Batı Yakası'na olan sevgisi göz önüne alındığında bunu mükemmel bir fiyonkla bağlamıştı.

"Evet, Los Angeles harika," diyorum ama sesim boş çıkıyor.

Bunu hissetmiş olmalı, çünkü moral konuşması moduna geçerek omzuma vuruyor. "Bu oyunun kurallarını değiştirecek, Nick. Sen bir yıldırınsın ve bu seni stratosfere fırlatacak türden bir fırsat," diyor ve göstermek için kolunu yukarı kaldırıyor. "Bu nadir bulunan bir hava, adamım."

"Öyle," diyorum monoton bir sesle, tüm planlarım yerle bir olurken. Örs gibi bile değil, sadece karnıma ağır bir taş saplanıyor.

Çünkü o haklı. Bu çok büyük bir şey, benim neyim var? Çalışmayı her şeyden çok seviyorum. Kariyerim benim tutkum ve bu program tüm hayallerimi gerçeğe dönüştürdü. Ama burada, kariyerimin en büyük haberini almış olarak bir kafenin ortasında dururken, işimi düşünmüyorum.

Los Angeles'ta olmayan tek şeyi düşünüyorum. Harper yatağında yıldız avladı.

Los Angeles, onsuz yaşayamayacağımı yeni fark ettiğim kadından tamamen yoksun.

Kahveden bir yudum alıyorum, fincanı bırakıyorum ve zor bir soru soruyorum. "Tüm bunlar kulağa harika geliyor. Ama bilmek istediğim bir şey var."

Tyler neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor.

"Herhangi bir şey. Ateş et." "Ya hayır dersem?"

Tyler'ın ağzı bir *O harfi* oluşturdu. Sonra ifadesi *oh hayır şeklinde* değişiyor. "Mesele de bu. Sizin zaman diliminiz için başka bir programla anlaştı bile."

Bu haberi sindirmek için birkaç saniye ayırıyorum. "Bu oyunu değiştirir, değil mi?"

Kapıyı açtığımda Harper saçlarını at kuyruğu yapıyordu. Mutfak tezgahımın üzerine tünemiş, bacak bacak üstüne atmış, bir ayağını ileri geri tekmeliyor. Kot pantolon, kazak ve bot giyiyor. Gardırobundaki her şey o dev çantanın içinde olmalı.

Beni gördüğünde yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı. "Hey, sen." Sesi neşeli geliyor.

"Hey." Buna karşın benim sesim iki ton ağırlığında. Kaşlarını çattı. "Neyin var?"

Nefes aldım ve yara bandını çıkardım. "Şovumu Los Angeles'a taşıyorlar."

Tezgâhtan kayarak iniyor, botları gürültüyle yere çarpıyor. Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum. Mutlu olmalıyım. Kutlama yapmalıyım. "Yayın ağına. Daha iyi bir zaman dilimi. Daha çok para. Daha fazla izleyici. Daha fazla sendikalaşma fırsatı. Yadda yadda yadda. Kısacası, hayatım boyunca hazır olurdum."

Başını sallar ve yutkunur. Sonra nefes verir. Nefes alıyor. Aşağı bakar. Kazağının kollarıyla oynar.

Harper bir kemancı değil.

Çenesini kaldırıyor. İfadesi sert ama bir anda yüzü heyecanın resmine dönüşüyor. Google'da "bana heyecanlı bir yüz göster" diye aratsanız sonuçlarda o çıkar.

"Bu inanılmaz. Bu inanılmaz. Senin daha da büyük bir yıldız olacağını hep biliyordum." Aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapatıyor ve tebrik etmek için kollarını bana doluyor.

Ona bu şekilde sarılmak iyi hissettiriyor ama aynı zamanda yanlış. Çünkü bu an böyle geçmemeliydi. Bana Spencer'ın kız kardeşinin sarılacağı gibi sarılıyor.

Ondan ayrılıyorum. "Los Angeles'a taşınmak zorunda kalırım."

"Kulağa öyle geliyor," diyor ve sesindeki çıtırlığın zorlama olduğuna yemin ediyorum.

"Harper," diyorum ama ardından ne geleceğini bilmiyorum. Nasıl oluyor da her hafta tüm bu hikâyeleri yazıp çizebiliyorum ama bu kadına ne söyleyeceğimi düşünmek beni şaşırtıyor? Doğru ya. Çünkü benim dizim bir komedi ve şu anda hayatım umutsuzca bir romantizmi taklit etmeye çalışıyor, ancak bunların nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yok. Bir insan nasıl olur da en boktan andan mutlu sona ulaşır? "Peki ya biz?"

"Peki ya biz?" diye tekrarlıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Vücudu düz bir çizgi ve gerginlik, belki de beklenti, ondan titreşiyor gibi görünüyor.

"Los Angeles'a gidersem bize ne olur?"

"Nick . . ." Sanki yakıt için ihtiyacı varmış gibi nefes alıyor. "Bu senin için büyük bir fırsat."

"Evet, biliyorum. Ama bu," diyorum, ondan bana ve benden ona doğru işaret ederek. Neden hiç kimse kalbini açmanın ne kadar zor olduğundan bahsetmiyor? Bir deri tabakasını soyamak gibi bir şey. "Bu daha yeni başlıyor, değil mi?"

Başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Dudaklarını kapatır ve bir cetvel oluştururlar. Saatine bakıyor. "Benim, benim bir randevum var. Tamamen atlamışım. Aldığım bir ders var. Yeni numaralar falan. Gitmem gerek. Ve çamaşır. Yıkamam gereken çamaşırlar var."

Hayır, çılgılık atmak istiyorum. Gidemezsin. Bana gitmememi söyle. Beni dayanamayacağın kadar çok istediğini söyle.

Ama neden ben de bunları söyleyemiyorum? Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Tekrar deniyorum. "Harper, seninle bir şans istiyorum."

Bana yaslanıyor ve ben de burnumu boynuna dayayıp onu kokluyorum. Sabunum gibi kokuyor. "Ben de, ama ..." Kendini durduruyor ve yüzünü kaldırıyor. "Bu inanılmaz bir teklif. Kabul etmelisin. Los Angeles'a gitmelisin." Bileğine dokunuyor. "Gerçekten gitmem gerek. Çok geç oldu." Çantasını alıp omzuna atıyor ve kapıya yöneliyor. "Sana sonra mesaj atarım."

O gidiyor ve ben Peace of Cake'te onun sözlerini dinlediğim için kendimi tekmelemek istiyorum. Sevimsiz bir an olsun ya da olmasın, dün gece ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Kaderin bu cilvesini öğrenmeden önce ona söylemeliydim. O zaman onun da aynı şeyleri

hissedip hissetmediğini gerçekten bilebilirdim.

Mükemmel anı siktir et. Beklemeyi siktir et. Bir planım yok ve umurumda da değil. Onu koridorda takip ediyorum, o asansör düğmesine basarken adını sesleniyorum. Ona ulaştığımda, oyalanmayı bırakıp gerçeği söylüyorum. "Sana aşığım, Harper. Eğer gitme dersen, gitmem."

Gözleri açılıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor, sonra sanki bir şey tutuyormuş gibi elini dudaklarının üzerine kapatıyor.

"Söyle. Ne söylemek istiyorsan söyle," diye ısrar ediyorum ve ondan *seni seviyorum demesini* mi yoksa *Los Angeles'a gitme demesini mi istediğimi* bile bilmiyorum.

Belki ikisi de.

Asansör yumuşak bir ding sesiyle gelir. Kapılar açılır. Bir adım attı. Onu durdurmak için kolundan tuttum. "Söyle."

Elini ağzından çeker. Çenesini kaldırır. Açık ve basit bir şekilde konuşur. "Sana L.A.'e gitme diyemem."

Geçen gün takside kalbimin sıkıştığını hissettiğimde mi? Şu anla kıyaslanamaz bile. Göğsümdeki bu aptal organ parçalanıyor, dünyaya çarpan bir meteor gibi yere düşüyor. Onu durdurmak, kalmasını sağlamak, kendini açıklamak istiyorum ama kapılar kapanırken bir heykel gibi donup kalıyorum. Asansör aşağıya doğru iniyor ve Harper kalbimi kırıyor.

Duvarı tekmeliyorum ve canım çok acıyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

Daireme dönüyorum, pencereye doğru yürüyorum ve o lobiden Central Park West'e çıkana kadar sokağa bakıyorum.

Elini bir kez yanağına sildi. Sonra tekrar. Hızını artırıyor ve kısa süre sonra kırmızı bir bulanıklığa dönüşüyor ve göğsüm onun için ağrıyor.

Aşk berbat bir şey.

Ne söyleyeceğim, ne duyması gerektiği ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Tavsiye için kime başvuracağımı bile bilmiyorum.

Ama bu sorun biraz sonra kapıcı çaldığında benim için çözüldü. İçimde onun döndüğüne dair bir umut doğuyor. Kimin geldiğini sorduğumda, diğer Holiday olduğunu öğrendim.

Spencer bir tabure çıkarıp üzerine oturuyor ve Duane Reade'den aldığı beyaz plastik torbayı mutfak tezgahının üzerine bırakıyor. Kolları açıp her bir parçayı metodik bir şekilde çıkarırken hiçbir şey söylemiyor.

Bir kutu turuncu saç boyası ve bir tıraş bıçağı.

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum yeni ve aynı derecede kötü bir duygu içime çökerken. *Utancı*. Ona yalan söyledim ve o da bunu biliyor.

Yüzünü eğiyor, çenesini sıvazlıyor ve bana bakıyor. "Bana neden gecenin bir yarısı kafanı tıraş etmemem ve kaşlarını turuncuya boyamamam gerektiğini söyle."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve uzun bir hava üflüyorum. Sonra omuz silkiyorum. "Aklıma bir tane gelmiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Ciddi misin? Hepsi bu kadar mı?"

Teslim olmak için ellerimi uzatıyorum. "Buna hakkınız var," diyorum, sesim boş çıkıyor. Çünkü gerçekten, artık kimin umurunda?

Başını kaşıyor. "Kız kardeşimle oynaşıyordun ve tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" Tükürdüm. "İnkâr mı edeyim? Nereden bildiğini mi sorayım?"

"Umm," diye başladı ve nutku tutuldu. Gerçekten de benim inkâr etmemi bekliyordu.

O.

"Bak," diyorum, çünkü şu anda havamda değilim. "Eminim sen anladım. Eminim beni düğününüzde onunla dans ederken görmüşsünüzdür. Değil mi? Haksız mıyım?"

Başını sallıyor, yeşil gözlerinde bu yüzleşmenin etrafında dans etmediğime dair bir tür şaşkınlık okunuyor. "Charlotte bundan bahsetti ve ben de ona bunun imkânsız olduğunu söyledim. Bunun üzerine bahse girdik ve ben de buraya onun yanıldığını kanıtlamaya geldim. Ama lanet olsun. Gerçekten bir şeyler mi oluyor?"

Başımı sallıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Vardı. Ama yok. Bilmiyorum.

Her iki durumda da intikamınızı alın."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Hadi ama. Gerçekten mi?" diye soruyor ve şimdi inkâr eden o.

"Bak, üzgünüm ama üzgün değilim," diyorum, buzdolabıma yaslanırken sesim yükseliyor, içimde hayal kırıklığı, öfke ve üzüntü dolaşıyor.

Ellerini "*ne veriyorsun*" der gibi iki yana açıyor. "Bu nasıl oldu?"

Ona bir bakış attım. "Detaylara girmeyeceğim." Nasıl başladığı kimseyi ilgilendirmez. Harper'a kimseye söylemeyeceğime dair söz verdim ve *Los Angeles'a gitmekte özgür hissettiren* uğurlamasıyla kalbimi ikiye bölmeyi uygun görse bile bu sözümü bozmayacağım.

"Kız kardeşimle uğraşıyorsun ve cevabın bu mu?" Sesi koyulaşıyor ve artık açıkça kızgın.

"Bu özel, tamam mı? Özel ve kişisel." Buzdolabından uzaklaşıyorum ve ellerimi tezgâha dayayıp gözlerinin içine bakıyorum. Kız kardeşine aşık olmak için onun onayını almam gerektiğini sanıyordum ama şimdi Harper'la yaşadıklarımın onun izniyle ilgili olmadığını görüyorum. Onunla ilgili bile değil. O kısmı tamamen yanlış anlamışım. Onu umursamadığım sürece ona yaklaşılamazdım. Onu o kadar çok önemsiyorum ki, en iyi arkadaşımın kız kardeşine karşı hissettiklerimle ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu bilmesinin zamanı geldi. "Bu oldu, tekrar oldu ve şimdi buradayım." Göğüs kafesime dokunuyorum. "Kız kardeşine aşığım. İşte böyle. Saç boyasını çıkar, tıraş ol. Her neyse, dostum. Bu, ona onu sevdiğimi söylediğim ve onun da bana Los Angeles'a gitmekte özgür olduğumu söylediği gerçeğini değiştirmeyecek."

"Whoa." Spencer kulaklarına su kaçmış gibi başını sallıyor, sonra da mola işareti yapar. "Geri al. *Aşık* oldum ve *L.A.* Baştan başla."

İçindeki öfke her ne ise yatışmış gibi görünüyor.

En başından başlamıyorum. Ayrıntıları paylaşmıyorum. Ama ona şanslı piç hayatımın ve birinci dünya sorunlarımın temel bileşenlerini veriyorum. "Bak, işte gerçek. Bir süredir ona karşı hislerim vardı. İnkâr etmeye çalıştım. Görmezden gelmeye çalıştım. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem

onunla savaşmak daha da zorlaştı. Başta sana sormadım çünkü olanlar onunla ve benimle ilgiliydi. Bunun her şeyi yoluna koyduğunu söylemiyorum. Böyle olduğunu söylüyorum ve hissettiklerim için zgn değilim. Sen balayındayken her şey netleşti. Ona ne kadar değer verdiğim. Ve ona ne kadar aşık olduğumu. Ve işin asıl acı tarafı, şimdi ona söylediğime göre, onunla birlikte bile olamam."

Kaşlarını attı. "Neden?"

"şovumu Los Angeles'a taşıyorlar. Gino zaten zaman dilimimi başkasına verdi. şovu yapmaya devam etmek istiyorsam ya Kaliforniya'ya giderim ya da biter." İçimi ektim. "Benim için zlmeni beklemiyorum. Kimseden de beklemiyorum." Bir elimi saçlarımda gezdirerek sesimi alçaltıyorum. "Sadece kızı istiyorum ve ona sahip olamıyorum."

Spencer da i çekiyor. "Dostum," diyor, ses tonunda sempati var. "Daha ğlen bile olmadı ve viskiyi patlatmamız gerekiyor çünkü aşık olmaktan daha kötü bir şey yok." Sa boyasına ve tıraş bıçağına uzanıyor ve onları çantaya geri bırakıyor.

"Erteleme alabilir miyim?" Dudaklarımı bükerek soruyorum. Başını sallıyor.

"Kızgın değil misin?"

Bakışlarıyla beni hizaya getiriyor. "Dostum, ben en iyi arkadaşıma ve iş ortağıma aşık oldum. Anlıyorum. Aşk öylece oluverir ve birdenbire karşına çıkar. Ve sen de kız kardeşime aşık oldun. Bunun için seni suçlayamam. Zevk sahibi olduğun için sana kızamam. Ayrıca, ben gtlk yapmadan da aşık olmanın acısını yeterince ekiyorusun."

Bir kere güldüm. "Aşk bir srtktr."

"Ne kadar zor olabileceğini bilmiyor muyum? İşte bu yüzden bunları Duane Reade'de iade edebilmem çok iyi bir şey." İfadesi daha ciddi bir hal alıyor. "Ama dinle, bir şey söylemem gerek. Daha önce neden Harper'la birlikte olmanı istemediğim konusunda hıyarlık ettiğimi biliyor musun?"

"nk onun için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Yok artık," diye alay ediyor. "Muhtemelen kız kardeşimi gerçekten hak eden tek erkek sensin ve kız kardeşim harika biri."

Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Biliyorum. Gerçekten yle."

"Bütün bunları sana söyledim çünkü eğer onun kalbini kırarsan," dedi sertçe, parmağıyla beni göstererek, "o zaman seni bir arkadaş olarak kaybederim. Ve sana ihtiyacım var, Nick. Ama yine de onu incittiğin için seni öldürmek zorunda kalırım."

"Bu bana söylediğin en güzel şeydi. Garip bir şekilde."

"Biliyorum."

"Ama Spencer? Harper'ı incitmek istemiyorum." Gözlerinin içine bakıyorum ki onun kadar ciddi olduğumu anlasın. "Ve onun kalbini kırmak istemiyorum. Sadece onu sevmek istiyorum. Bunu söylediğim için benimle alay edebilirsin. Ama bu doğru."

Tabureyi geri itiyor, ayağa kalkıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Pekâlâ. İşin bu noktaya gelmesini istemezdim ama belli ki takviye çağırmamız gerekiyor."

"Kim o?"

Sanki cevap belliymiş gibi bana bir bakış fırlatıyor. "Charlotte. Sence onu nasıl geri getireceğimi bulabilir miyim? Charlotte'u benimle evlenmeye ikna ettiğim için şanslıyım. Bunun için büyük silahlara ihtiyacın var."

Fido tüm sırlarımı biliyormuş gibi bana bakarken Charlotte kanepedeki tüneğinden karşılıksız aşkımın hikâyesini dinliyor.

"Şunu bir anlayayım," diyor Charlotte esneyerek. Yolculuktan dolayı jet-lag olmuş ama aşk hayatımın acınası bahanesiyle mücadele etmeye istekli. Spencer da onun yanında. "Şimdiye kadar sahip olduğun en harika kariyer fırsatını kovalaman için seni o mu cesaretlendirdi?"

"Evet."

"Ve senin en çok sevdiğin şeyin şovun olduğunun da farkında." Charlotte bana bakıyor.

"Öyle mi?"

"Bunu herkes biliyor."

"Biliyorlar mı?"

Kızın kaşları kalkıyor. "Nick, bu kötü bir şey değil. Bu doğru bir şey. İşini seviyorsun, karikatür çizmeyi seviyorsun ve *Bay Orgazm'ın Maceraları'nı* seviyorsun. Eminim Harper diziyi ne kadar sevdiğini biliyordur."

"Sanırım." Harper'ın Jason'la sözde randevusundan sonra yaptığımız otopsiye geri dönüyorum, bana en çok neden korktuğumu sormuştu. Cevabım ne olmuştu? *Her şeyin yerle bir olmasından. İş, gösteri, başarı.* Sonra, Serena'yı hastaneye götürdükten sonra, bana ileride çocuk yapmayı sordu. Cevabım, dizinin benim gerçek aşkım olduğunun altını bir kez daha çizdi. *İşime, işime ve diziyeye oldukça odaklanmış durumdaydım. Üniversiteden mezun olduğumdan beri hayatım böyle ve ben bunu seviyorum.*

Bu da demek oluyor ki. . . ding, *ding*, *ding* . . . Harper Holiday, iş için her şeyi yapacağıma inanmak için her türlü nedene sahip. Şovum için her yere giderim. Başka bir şey düşünmesi için hiçbir sebep yok.

Charlotte bir sonraki değerlendirmesiyle bunu doğruluyor. "İşinizin - anlaşılır bir şekilde- yirmili yaşlarınız boyunca evreninizin merkezi olduğunu biliyor."

Tekrar başımı sallıyorum ve Fido bu fırsatı değerlendirip Charlotte'un kucağına uzanıyor ve sırt üstü yatarak karnını okşaması için ona sunuyor. Tam bir erkek fahişesi.

"Ama" diyorum, daha fazla kanıt sunarken parmağımı sallıyorum, "ona onu sevdiğimi söyledim ve o da 'Sana Los Angeles'a gitme diyemem' dedi." Beni sevdiğini söylemedi.

Charlotte endişemi geçiştirdi. "Mesele bu değil. Seni desteklediğini göstermeye çalışıyor. Kararını ona göre vermeni istemiyor."

"Bunu nasıl yapabilirim ki?"

Charlotte, Fido'yu severken sakince, "Los Angeles'a taşındığını söylerken aynı anda onu sevdiğini ağzından kaçırarak," diyor.

"Yani kararı ona ben mi verdiriyorum?"

"Evet ve seni önemsiyor, bu yüzden *senin* için doğru kararı vermekte özgür olmanı istiyor" diyor beni göstererek.

Gözlerimi kısıyorum. "Beni önemsedliğini nereden biliyorsun?"

"Ona bu yeni fırsattan bahsettiğinde, kabul etmen için seni teşvik etti. Yine de bir şekilde bunun seni önemsemediği anlamına geldiğini mi düşünüyorsun? Doğru mu anlıyorum?"

Spencer genişçe gülümsüyor ve bir kolunu ona doluyor. "Karım çok zeki, değil mi?" Sonra ona, "Peki bize tüm bunların ne anlama geldiğini söyleyebilir misin?"

Charlotte gözlerini devirir. "Siz ikiniz çok aptalsınız. Ve ben ikinizi de seviyorum. Farklı şekillerde tabii ki."

"Farklı yollar olsa iyi olur," diyor Spencer hışımla.

Charlotte bana döndü. "Onunlayken nasıl hissediyordun? O da aynı şekilde hissediyor gibi miydi?"

Spencer kulaklarını kapatır. "La la la. Duymak istemiyorum."

O mırıldanmaya devam ederken Charlotte'a ona itiraf edebileceğimden daha fazlasını söylüyorum. "Evet, öyle oldu. Tamamen. Senkronize olmuştuk. Anlarsınız ya? Bana bakışı. Söylediği şeyler ..." Sesim kesiliyor. Ona söylemedim.

Dün gece Harper'la yatakta nasıl hissettiğimi bilmiyorum ama onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Sen de hissettiğini söyle.

Dün gecenin hatırası bile beni aydınlatıyor.

Manhattan'dan ayrılmadan önce takside yaşadığımız anları ve sonunda birbirimizi ne kadar çok görmek istediğimizi nasıl itiraf ettiğimizi hatırlıyorum.

Harper'ın Jillian'la karşılaştıktan sonra söylediklerine geri sarıyorum. Beni arkadaşlık alanına hapsedmeye çalıştığını düşünmüştüm. Ama ya o da benim yaptığının aynısını yapmaya çalışıyorsa -en azından bir şey olduğumuzdan emin olmak istiyorsa? Birbirimizi kaybetmediğimizden? Çünkü bir şey hiç yoktan iyidir. Beni görmek istediği için onu tren istasyonuna götürmemi istemesi, gece yarısından sonra pelerinle gelmesi, bana dondurma getirmesi, deterjan ve kalem vermesi, beni duş mağazasına götürmesi, Gino'nun partisine gelmesi, bowling maçı düzenlemesi, kütüphaneci fantezimi gerçekleştirmesi ve hatta benim için iç çamaşırı giymesi gibi paylaştığımız tüm anları tekrar yaşıyorum. Tanrım, giydiği fantastik, ilahi, kutsal olmayan iç çamaşırları beni aklımı başımdan alıyor. Beni tahrik ediyor, beni mutlu ediyor, bana ilham veriyor ve-

Charlotte hayallerimi böldü. "Bence asıl soru sana Los Angeles'a gitme demesi gerekip *gerekmediği* değil, *senin gitmek* isteyip istemediğin. Eğer Los Angeles'a gitmek istiyorsan, belki de ondan seninle gelmesini istemelisin."

O çok zeki. Tamamen zeki. Her şeyi yanlış yaptım ve yaptığım pisliği düzeltmem gerek. Ayağa kalkıyorum. "Haklısın. Gitmem gerek."

Onu yanağından öpüyorum, Spencer'ı omzundan alkışlıyorum ve Fido'yu çenesinin altından kaşıyorum. Kibirli bir kaşını kaldırıyor ama aynı kızı sevdiğimiz için onayladığını biliyorum. Ben çıkarken Charlotte Spencer'a dönüyor ve "Ben kazandım. Gummi Bears bu gece senden."

Oradan ayrıldıktan sonra taksiyle evime gidip birkaç dosya alıyorum ve Tyler'ın ofisine gidip ona Gino'nun blöfünü görmesini söylüyorum.

Eğer bu J. Cameron'un aşk romanlarından biri olsaydı, kahramanımız bir gökyüzü yazarı tutup kadın kahramanımızın adını üstümüzdeki mavi tuvale yazdırırdı. Ya da uçağı kapıda durdurur ve aşkını ilan ederdi. Hatta belki de aşık olduğu kadına, gözlerinin sadece onda olduğunu, tıklım tıklım dolu bir beyzbol maçındaki Jumbotron'da söylerdi.

Ama bu benim ve Harper'ın hayatı.

Aşık olduğum kadın hakkında doğru bildiğim bir şey varsa, o da herkesin önünde öpüşmekten hoşlansa da, herkesin önünde aşk ilan etmekten hoşlanmadığıdır.

Bu yüzden o şeylerin hiçbirini yapmıyorum. Çiçek almıyorum. Ya da çikolata. Ya da balon. Ya da oyuncak ayı. Bir müzik kutusu alıp penceresinin önünde Peter Gabriel çalmıyorum. Bunun yerine, elimde sekize on iki ebatlarında bir zarfla binasına gidip dairesinin düğmesine basıyorum.

Çalıyor, çalıyor ve çalıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Belki de duşta. Saatile bakıyorum. Saat öğleden sonra iki. Tekrar zile basıyorum.

Ve çalıyor, çalıyor ve çalıyor.

Arka cebimden telefonumu aldım. Belki de önce aramalıyım. Kesinlikle önce aramalıyım. Bu çok aptalcaydı. Her yerde olabilirdi. Sihir gösterisi yapıyor olabilirdi.

Tamam, belki pazartesi öğleden sonra değil.

Bekle. Parmaklarımı şıklattım. Derse girdiğini söyledi. Sonra da çamaşır yıkıyormuş. Onu aramak için ekranı kaydırarak açıyorum ve ondan gelen bir mesaj görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Nefesimi tutarak mesajı açtım.

Yukarıdakilerin hiçbirini yapmadığını öğrendim.

Prenses: Neredesin? Kapıcı zili çalıyor, çalıyor ve çalıyor.

Bu notu bir başkası takip eder.

Prenses: Her yerde olabilirsin. Sanırım arayabilirim. Ne de olsa telefonum çift yönlü.

Kalbim onun sözleriyle coşuyor. O benim evimde. Kahretsin, *benim* evimde. Numarasını çeviriyorum ama daha gönder tuşuna basamadan telefonum bip sesi çıkarıyor. Aramasına cevap verir vermez, "Senin binandayım," diyorum.

"Sendeyim," diyor ve sesinde hafiflik gibi bir şey duyabiliyorum, umut gibi. Bunun ne anlama gelebileceği ihtimalini avuçlarımda sıkıca tutmak istiyorum.

"Bir fikrim var," diyorum hızlıca düşünerek. "Benimle ortada buluşur musun?" "Seksen dördüncü sokak o zaman?" O Doksan Beşinci Cadde'de oturuyor, ben de Yetmiş üçüncü.

"Matematik yapmana bayılıyorum. Evet, benimle Central Park ve Eighty Fourth'da buluş."

"Uber mi kullanıyorsun yoksa yürüyor musun?" "Yürüyerek."

On dakika sonra, parkın girişinde, bir kiraz ağacının bronz ve şarap kırmızısı yapraklarının altında, öğleden sonra trafiği vızır vızır geçerken duruyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum, onu bekliyorum, onu arıyorum, ta ki onu görene kadar, hızla yürüyor, neredeyse bana doğru koşuyor.

Kalbim vahşi bir kuş gibi atıyor ve göğsümün içinde nasıl kalabildiğini bilmiyorum. Ne söyleyeceği ya da neden benim evime geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

ya da neler olduğunu bilmiyorum, ama o şimdi burada. Beni bulmaya geldi ve en son beni bulmaya geldiği zaman birlikte geçirdiğimiz ilk gerçek gecenin başlangıcıydı.

Sonbahar esintisi saçlarını savuruyor, kızıl teller yanaklarından süzülürken bana doğru yürüyor, gözlerimin içine bakıyor ve şöyle diyor: "Sana aşığım Nick. Eğer seninle gelmemi istersen, gelirim."

Ve kalbim, yemin ederim, göğsümden fırlayıp sonsuza kadar tutabileceği ellerine atıyor çünkü ona ait. O an ona olan aşkım daha da derinleşti.

Ben daha konuşmadan yanaklarımı avuçluyor ve daha fazlasını söylüyor. "Bu sabah bana söylediğinde hiçbir şey söylemedim çünkü bunun senin kararın olmasını istedim," diyor mavi gözleri benimkilere sabitlenmiş bir şekilde. "Bu yüzden hemen ayrıldım, böylece senin için uygun olan seçimi yapmakta özgür olacaktın. Benim için endişelenmeni ya da benim yüzümden sevdiğin bir şeyden vazgeçmek zorunda olduğunu düşünmeni istemedim. Ama tüm bu süre boyunca çok üzgündüm çünkü ben de senin gibi hissediyordum. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, sen de benim için çok önemlisin ve seninle gelebileceğimi bilmeni istiyorum. Çünkü ben de seni seviyorum."

Onu öpmeden edemem. Ağzımı onunkine doğru eğiyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve sevdiğim kadını öpüyorum, o da beni seviyor.

New York ve sonbahar. Harper ve ben. Aşk ve dostluk.

O kadar mutluyum ki zapt edemiyorum. Tüm bu mutluluğu içimde tutmamın imkanı yok. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve ben duramıyorum. Ellerimi saçlarında dolaştırıyorum, yumuşak, ipeksi teller parmaklarımın üzerinden dökülüyor ve onu Central Park'ın dışında, ortada bulduğumuz yerde öpüyorum.

Sadece, ödün vermeye gerek yok. Benim için hiçbir şeyden vazgeçmesine gerek yok. Öpüşmeyi kestiğimde, başım dönüyor ve aşk sarhoşu bir aptal gibi sırtıyorum.

"Benimle gelemezsin," diyorum ve yüz ifadesi değişiyor, gözlerinde hüznün titreşiyor.

"Neden?" Sesi kırılır.

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Çünkü ben gitmiyorum."

"Ne?" Göğsüme vuruyor. "Delirdin mi sen? Bu hayatının fırsatı."

Omuz silkiyorum. "Belki öyledir. Belki de değildir. Şu anda şov umurumda değil. Dizi bana isteyebileceğim her şeyi verdi ama seni vermedi. Hayatım boyunca resim yapmayı her şeyden çok sevdim. En çok sevdiğim şey buydu," diyorum bir elimi saçlarında gezdirerek. "Sana kadar."

Titriyor. "Dur. Bu ılgınlık."

Başımı sallıyorum. "Bu ılgınlık değil. Bu doğru. Başka bir gösteri olabilir.

Başka bir sen olmayacaksın."

Elini ağzına götürüyor, sanki dudaklarının titremesini örtmeye alışıyor. Ama yanağından süzülen gözyaşı onu ele veriyor.

"Harper, seni *Bay Orgazm'ın Maceraları'ndan* daha çok seviyorum. Ve senden New York'u terk etmeni isteyemem."

"Ama yapardım. Senin için yaparım. Yaptığım işte gerçekten iyiyim ve her yerde beni işe alacak anneler var. Bir referansla Los Angeles'ta altın olurum."

"Biliyorum," diyorum usulca ve bu doğru. O haklı. Başka bir yere taşınabilir ve bir şekilde her şeyi yoluna koyabilirdi. "Ama ben de New York'u seviyorum. Ve seninle burada, Manhattan'da olmak istiyorum. Burası bizim evimiz ve kaybetmeyi göze alamayacağım tek şey sensin. Şovu değil."

"Peki ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Tyler'a teklifi geri çevirmesini söyledim. Gino beni köşeye sıkıştırdığını sanıyor ama öyle değil. Çünkü şöyle bir şey var. Gino pisliğin teki ve onun için çalışmayı sevmiyorum. Beni bulduğu için bana sahip olduğunu sanıyor ama gösteri taşınabilir. Her yere gider. Gino bugüne kadar yarattığım her şeyin sahibi olabilir ama bundan sonra ne olarsa" - durup şakağıma dokunuyorum- "o burada. O bana ait. Benim eserim. Ve Tyler'la ikimiz de başka birinin bunu isteyeceğini düşünüyoruz. Alışveriş yapıyor."

"Daha bizi tanımadan önce mi karar verdin buna? Ben sana aynı şeyleri hissettiğimi söylemeden önce mi?" diye soruyor, ellerini omuzlarımda kavuştururken ses tonuna şaşkınlık karışıyor.

"Bazen riske girmeniz ve yüreğinizi ortaya koymanız gerekir.

Tıpkı senin benim için yaptığın gibi," diyorum usulca.

"Benim için yaptığın gibi," diyor, dudakları benimkiyle eşleşen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. O dudaklara karşı koymak imkânsız. Ve artık ona karşı koymak zorunda değilim ... o dersten yüksek not aldığımdan değil. Ama şimdi onu öpmek için özgürlüğüm var. Benim olduğu kesinliğinden gelen bir sahiplenmeyle dudaklarını tekrar yakalıyorum.

Öpüşmeyi kestığımızda elini tutuyorum ve onu parkın içindeki bir banka götürüp oturtuyorum. "Aklımda yeni bir fikir var. Sana göstermek istiyorum. Sevdiğim seksi bir prenses bana ilham kaynağı oldu."

Meraklıymış gibi davranıyor. "Bu seksi prenses kim olabilir?" "Bu fikir ilk kez bowlinge gittiğimizde aklıma geldi," diyorum ve elimi

zarfın içine koyup, üzerinde çalıştığım panellerin kopyalarını çıkardım.

üzerinde. Gerçi çalışmak doğru kelime değil. *Oyun* daha iyi, çünkü Harper'ı çizmek her zaman eğlenceli *gelmiştir*. "Seni çılgın ateşli bir tamirci olarak hayal etmiştim."

Ona ilkinı gösterdim. Gülüyor ve bana bakıyor. "Bu ben miyim?"

Başımı salladım.

"Oldukça iri göğüslüyüm," diyor göğsünü oynatarak gururla.

"Evet, öylesin."

"Ve ben bir tamirci miyim?"

"Bu çizgi romanda öylesin."

"Araba kullanmayı bile bilmediğimin farkında mısınız?"

Gülme sırası bende. "Dediğim gibi, L.A. bizim için berbat olur. Sen tam bir New Yorklusun."

Ona çizdiğim diğer karikatürleri gösteriyorum - kısa mesaj eğitimi, yağlama işi şakası, pelerinli tamirci ve daha pek çoğu. Rastgele karalamalar olarak başlayan şey bir hikayenin başlangıcına dönüştü. Zaman ayırıp her birini incelerken gözleri genişliyor ve merakla doluyor.

"Bana harika bir karikatür çizmenin sırrını sorduğun zamanı hatırlıyor musun?" Ona hatırlatarak soruyorum.

Başını kaldırıp işime bakıyor. "Seviyorum. Çizdiğin şeyi sevmen gerektiğini söylemiştin."

"Bu doğru. Ama bunu düzeltmem gerekiyor. Çizdiğiniz şeyi *seviyorsanız daha* da yardımcı oluyor." Kuklanın pelerinli tamirciye baktığı son resme dokunuyorum.

Dudakları bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor. "Bu sen misin?"

Omuz silkiyorum. "Belki. Bilmiyorum. Ama bu kuklayla pek çok ortak nokta var. Pis bir akli var ve muhteşem bir kızıl saçlıya gizlice bakmayı seviyor."

Gülmekten kırılıyor. "Seni, kirli çizgi filmlerini, çılgın beynini ve bir sihirbaz olmama rağmen beni bir tamirci olarak görmeni seviyorum."

Bu son kelime bana bu kadın söz konusu olduğunda asla tam olarak çözemediğim bir şeyi hatırlatıyor. "Bana bir şey söyle. Eskiden benden hoşlanmadığını düşünürdüm çünkü benim yanımda hiç Prenses Garip davranmazdın. Bu, "*iyileştin*" dediğinde duygularının değiştiği anlamına mı geliyor -parmaklarımla tırnak işareti çizmek için duraklıyorum- "*hastalığından kurtuldun mu?*"

Sinsice gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Hayır." "O zaman ne zaman?" Merakla soruyorum.

"Seninle konuşmakta hiç zorlanmadım." Gözlerinde muziplik dolu bir bakışla elini saçlarımın arasında gezdiriyor. "Bu küçük numaranın sırrını bilmek ister misin?"

"Evet, öyle. Bu beni hep şaşırtmıştır."

"Dikkatini ver, çünkü numaralarımı nasıl yaptığımı belli etmem."

"Dinliyorum."

Çenesini kaldırıyor. "*Pratik*

yapmak." "Ne demek istiyorsun?"

Sesi yumuşak ve kırılgan bir hal alıyor. "Yıllarca pratik yaptım. Senden ezelden beri hoşlanıyorum. Gençken arkadaşımydın ve her zaman çok yakışıklıydın. Senin yanında kendimi hiç garip hissetmedim, çünkü seni çok uzun zamandır tanıyorum. Sana aşık değilmişim gibi davranmak şimdiye kadar yaptığım en büyük numaraydı."

Kabulünün içime işlemesine izin verdim ve son birkaç hafta içinde bana yaptığı tüm iltifatlara geri döndüğümde bir bakıma mantıklı geldi. Yine de biraz şaşırdım ve dehşete kapıldım. "Ciddi misin sen?"

"Sana karşı hep bir şeyler hissetmişimdir, Nick," diyor, yanaklarını kırmızıya boyarken.

Yeni bir mutluluk patlaması içime yayılıyor. "Benim için bir şey yap, Harper."

"Adını söyle."

"Bu büyüü asla bozma."

"Yapmayacağım," diyor, elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Sıkıyor ve ekliyor: "İşte bu yüzden seni öpmek ve seninle sevişmek bana hiç ders gibi gelmedi. Bana alıştırma gibi gelmedi, Nick. Her zaman gerçek gibiydi."

Göğsümde sıcak bir parıltı var ve bu kız benim olduğu için dünyanın en şanslı erkeği olduğuma eminim. "Benim için de her zaman gerçekti," diyorum usulca. "Her zaman gerçekti."

Bir öpücük daha konduruyor, sonra bana aptalca bir gülümseme veriyor. "Demek beni gerçekten seviyorsun, ha?"

Gülüyorum. "Seni

gerçekten seviyorum."

"Ben şanslı bir kıyım."

Memnuniyetle iç çekiyorum. "Bu mükemmel bir öğleden sonraydı. Bunu daha iyi hale getirebilecek tek bir şey var."

"Pasta mı?" diye soruyor hevesle.

"Bu ve başka bir şey." Kaşlarımı oynatıyorum. "Buradan çıkmak ister misin?"

Parmaklarımı sıkıyor. "Tabii ki evet."

Onu evime geri götürüyorum ve kapı kapanır kapanmaz birbirimizi soyuyoruz, kıyafetlerimizi çekiştiriyoruz, saçlarımızı tutuyoruz ve odama yuvarlanıyoruz.

Saniyeler içinde bileklerimi sıkıyor, kendini üzerime bırakıyor ve güneş gökyüzünde alçalırken bana sert ve güzel bir şekilde biniyor. Kontrolü ele alıyor, kalçaları dönüyor, sırtı kavisleniyor, yukarı aşağı hareket ederken dudakları aralanıyor. Ritmi o belirliyor ve ben de onu takip ediyorum, göz kapaklarının her çırpınısını, göğüslerinin her zıplayışını izliyorum. Kısa süre sonra eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve kulağıma "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum onu daha yakına çekerken ve tekrar bir araya geldiğimizde değer verdiğim kadın benimle birlikte dağılıyor.

Telefonum çalana kadar bir süre yatakta kalıp konuşuyor ve birbirimize dokunuyoruz. Arayan Serena'ydı ve hastaneden eve dönmüştü. Bir süre sonra onu ve Jared'i ziyaret etmek ve oğullarının bebek hediyelerini vermek için uğruyoruz. Adını Logan koydular. Sonra Harper ve ben birlikte olmayı kutlamak için Peace of Cake'e gittik.

Bu bir randevu. Kesinlikle bir randevu.

Bekle. Bu çok daha fazlası. Bu bizim için yeni bir hikayenin başlangıcı. Hayatımın bu büyük aşkının hikayesi.

EPILOG

Birkaç Ay Sonra

Sallanıyorlar. Sallanıyorlar. Sonra, büyük bir gürültüyle, on bowling l o b u t u d a düştü. Harper kollarını havaya kaldırdı ve bana doğru yürüdü.

"Vur!"

Beni ezmesine rağmen ona beşlik akıyorum.

"Söyle," diyor şakacı bir şekilde, kolunu boynuma dolarken.

"Bowlingde her seferinde kıcıımı tekmeliyorsun," diyorum birlikte yaşadığımız gerçeği tekrarlayarak. Onu sadece bir kez yendim, bana seksi kütüphaneci gibi davrandığı geceden sonraki ilk rövanşımızda. O zamandan beri her seferinde beni mahvetti ve yemin ederim bunun, kulvarda sırası geldiğinde kıcına bakarken dikkatimin dağılmasıyla hiçbir ilgisi yok. Hayır, o gerçekten çok iyi ve üst üste onuncu maçta da beni mahvetmek üzere.

"Peki seni onuncu kez yendiğim için söz verdiğin gibi özel bir hediye alacak mıyım?"

Başımı sallıyorum. Her galibiyetten sonra ona hediyeler veriyordum. Yeni bir sihirli değnek. Evet, o türden. Bir iç çamaşırı seti. Saçı için saten bir fiyonk, başka kullanım alanları da var. "Kazanırsan bir hediye alacaksın."

"Ve bir daha hiç oyun atmam gerekecek mi?" diyor gözleri parlayarak.

"Asla," diyorum, sanki on hecesi varmış gibi. Bana hızlı bir öpücük veriyor.

"Asla ve asla."

Çünkü artık Gino için çalışmıyorum. Programım Comedy Nation'da değil. Anlaşma bir gecede olmadı ama Comedy Nation'ın teklifini geri çevirdikten bir hafta sonra yeni bir teklif aldım. Şovun yeni adresi Serena'nın kocasının çalıştığı yayın kanalı RBC.

Hamile karısının hastaneye gitmesine yardım ederek işi kaptım demiyorum. Hiç de bile. Ama Tyler'ın yeni bir kanalla hızlı bir toplantı yapması gerektiğinde kesinlikle acıtmadı. Jared tekerlekleri yağladı ve Tyler anlaşmayı yaptı, *Mister Orgasm'in Maceraları'nı* her hafta reytinglerde öldürdüğü RBC'de saat on saatine taşıdı. Komik olan şu ki, RBC'nin başındaki kişi oyun oynamıyor, benimle oynamıyor ve onu golfte, softbolda, bowlingde ya da başka bir şeyde yenmem umurunda değil. Tek önemsedığı mümkün olan en iyi programı sunmam, ben de her hafta bunu yapıyorum.

Aslında teknik olarak iki program sunuyorum. RBC, kablolu yayın ağı LGO'nun sahibi ve LGO şu anda beş dakikalık yeni çizgi film kısa-Naughty *Puppet Theater Presents Dirty Girl Mechanic'in* gururlu evi.

Henüz ilk günler ama izleyiciler beğenmiş görünüyor ve bu şovun uzun metrajlı bir haftalık komediye dönüştürülmesi konuşuluyor. Görünüşe göre seksi bir tamirciyi seven tek kişi ben değilim.

Ama kollarımdaki tamamen bana ait.

Ve bu şekilde kalmasını sağlamak istiyorum.

Bu yüzden maç bittiğinde ve adil bir şekilde kazandığında, dönüp beni bowling salonunda tek dizimin üstünde bulana kadar birkaç saniye zafer dansının tadını çıkarmasına izin veriyorum.

Duruyor, donuyor ve elini ağzına götürüyor.

Bir zamanlar duygularımı nasıl paylaşacağımdan emin değildim, ama şimdi kelimeler kolaylıkla dökülüyor ve onları tüm kalbimle kastediyorum. "Harper, seni deli gibi seviyorum ve deterjanı, bowling maçlarını, dondurmayı ve pastayı, müstehcen mesajları, duşları, aşkı, mutluluğu, ilhamı ve tüm günlerimizi ve gecelerimizi paylaştığım kişi olmanı istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını bana dolayarak beni bowling salonunun zeminine sırt üstü düşürüyor. "Evet, evet, evet, evet," diye tekrar tekrar üstüme uzanıyor ve bu bir teklif için daha mükemmel bir yanıt olamazdı.

Bana olan bağlılığını gevşetip ayağa kalktığımızda, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken parmağına muhteşem, platin, prenses kesim bir yüzük takıyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki soyadını bile alırım, Nick Hammer," diyor gözlerini silerken.

"Seni çok seviyorum, senden asla böyle korkunç bir şey yapmanı istemem, Harper Holiday."

Adımı alması umurumda değil, çünkü bir zamanlar kaybettiğimi sandığım her şeye sahibim. Kıza sahibim.

BAŞKA BİR SONSÖZ

Bana en sevdiğim üç şeyi sorduğunuzda cevaplar o kadar kolay ki dilimden dökülüyor: Harper'ı öpmek, Harper'ı becermek ve Harper'ı sevmek.

Yalan söylemeyeceğim. Bu sonuncusu benim favorim, sonsuza kadar farkla. O sadece en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi değil. O sadece tanıdığım en havalı insan değil. Ve sadece yeni şovumun ilham kaynağı da değil.

O benim karım ve onu sevmek dünyanın en güzel şeyi.

Harper, Central Park'ta kardeşine şaka yaptığımız bir gün arzuladığım bir kadın olarak başladı ve arkadaşım, flört protégé'm ve sonra öğrencim oldu. Ama gerçek şu ki, ondan da en az onun benden öğrendiği kadar çok şey öğrendim. Tüm kalbinle sevmenin Os biriktirmekten bile daha iyi olduğunu öğrendim.

Beni yanlış anlamayın. Ben hala bir zevk süper kahramanıyım, ama görevim artık tek, o . Günlerimizin geri kalanında onun güzel vücudunun arazisine hizmet etmek niyetindeyim, çünkü bir kadını harika hissettirmeye takıntılı olmaktan daha iyi bir şey yoktur. Ama en iyisi sevdiğiniz kadına yatakta ve yatak dışında her şeyi vermektir ve ben bunu Harper için her gün yapıyorum.

Benim kirli tamircim. Benim pelerinli güzelim. Çorap ve mini fiyonk giyen, pasta seven, sihirli değnek kullanan karım.

Merak ediyorsanız söyleyeyim, artık bir köpeğimiz var. Tüm şakalarımıza gülen bir chihuahua/Min Pin sahiplendik ve adını Uber koyduk.

İçimden bir ses onun birçok küçük çocuğun ilki olacağını söylüyor.

Şimdi, Harper'ın soyadımı alıp almadığını merak ediyor olabilirsiniz. Bir bakıma aldı.

O tek ve biricik Bayan Orgazm.

**Wyatt'ı merak mı ediyorsunuz? Onun aşk hikayesi KU'DA
ÜCRETSİZ olan WELL HUNG'da anlatılıyor!**

Big Rock serisinin tamamı şimdi KU'da!

Big Rock : Spencer & Charlotte

Mister O : Nick & Harper

İyi Açılmış : Wyatt & Natalie

Tam Paket : Chase & Josie

Joy Ride : Max & Henley Sert

Ahşap : Patrick & Mia

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak için eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ve kitaplarımın kapaklarına ve ön kopyalarına göz atmak ister misiniz? [Be a Lovely!](#)

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Bakireler Topluluğu Serisi

Cesur, keskin, seksi bir yasak aşk serisi olan The Virgin Society, New York'taki cesur, karmaşık genç kadınların kendilerinden yaşça büyük, yasak erkeklere aşık olmasını anlatıyor.

[RSVP](#)

[Deneme](#)

[Baştan](#)

[Çıkarma](#)

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

[Komşu Bakire İki Günde](#)

[Bir](#)

[İyi Adam Mücadelesi](#)

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan seksi, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış Tam](#)

[Paket Joy](#)

[Ride Sert](#)

[Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşkı arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaşı takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Come Again](#)

[Shut Up and Kiss Me](#)

[Kısmet](#)

[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#) .

[Almas 1 En](#)

[Muhtemel En](#)

[Değerli Playboy](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Bakire Kural Kitabı](#)

[Bakire Oyun Planı](#)

[Bakire Tekrar](#) .

[Virgin Karnesi](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarderler ve otelciler bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)

[Enfes Bir Dokunuş](#)

[Bir Haftalık Kocam](#)

Erkek Arkadaş Malzemesi

Üç en iyi arkadaş. Üç çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için üç şans!

Şimdi, seriye dördüncü bir roman daha eklendi!

[Bir Arkadaş İstemek](#)

[Seks ve Diğer Parlak](#)

[Nesneler Tek Gecelik Ayakta](#)

[Geceleme Hizmeti](#)

Kaçan Adamlar Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

[Doğum Günü Kıyafeti](#)

[Sevgili Seksi Eski Erkek](#)

[Arkadaşım Ya Olsaydı](#)

[Adamı](#)

[Dün Gece İçin Teşekkürler](#)

[Yan Kapıdaki Rüya Adam](#)

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

G ü n a h k â r

Gecelerim

G ü n a h k â r

Arzularım Günahkâr

Özlemlerim

G ü n a h k â r

Aşkım

Günahkâr Günahım

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Yeni bir arkadaş grubu aşk, seks ve saçmalıkların içine düşüyor!

Sözde Seks Hayatım

Başkalarıyla İyi Oynuyor

Anti-Romantik

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlıktan

sahte erkek arkadaşlığa Umutsuzca Bromantik

İşte Adamım Geliyor

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımda yer alan iki beyzbol oyuncusu, beş destansı yıla yayılan yasak bir aşk yaşar Scoring With

Him

Onunla Kazanmak

Her Şey Onunla

MM Bağımsız Romanlar

Barıma Bir Adam Girdi

Bromance Bölgesi

Sadece Bir Kez

The Best Men (Sarina Bowen ile birlikte yazılmıştır)

Kazanan Her Şeyi Alır Serisi (MM)

Winner Takes All duygusal, karşı konulmaz derecede seksi MM bağımsız spor romanları serisidir.

Erkek Arkadaşın Geri

Dönüşü Beni Açtı

Çok Pis Bir Oyun Sınırlı

Baskı Koca

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici romanslar!

[Wanderlust](#)

[Yarı Zamanlı](#)

[Aşık](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

Seksi [Olan Ateşli](#)

[Olan](#)

[Knocked Up Planı](#)

[Olduğun Gibi Gel](#)

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba romantizmi!

[En İyi Planlar](#)

[İyi Hissetme Faktörü](#)

[Kimse Daha İyisini](#)

[Yapamaz Fermuarsız](#)

Aşağıdaki romanlar da hoşunuza gidebilir! Tüm perakendecilerde mevcut!

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

[Nişan Hediyesi Bakire](#)

[Hediyesi](#)

[Çökmekte Olan Hediye](#)

Kalp Kıranlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

[Once Upon a Real Good Time](#)

[Once Upon a Sure Thing](#)

[Bir Zamanlar Vahşi Bir Kaçamak](#)

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi tek kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

[Memnuniyet G a r a n t i l i](#)

Anında Tatmin Asla Asla
PS Her Zaman Sen Vardın
Özel Teslimat .

Lili Valente ile birlikte yazdıkları seksi romantik komedi serisi Good Love!

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

Rol Yapma Planı

Buluşma Teklifi

İkinci Şans Planı Özel

Prova

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

Geceden Sonra

Gece Bu

Geceden Sonra

Bir Gece Daha

Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderin!

TEŞEKKÜRLER

Kitaplarımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Sevdiğim şeyi yapmaya - romantizm yazmaya - devam etmemi mümkün kıldıkları için her bir okuyucuma çok minnettarım. MISTER O'yu ellerinize ulaştırdıkları için pek çok kişiye minnettarım. Her şeyden önce, Suşi ve Çikolata Seven Beyin Fırtınası Denizkızı Prensesim Jen McCoy'a çok teşekkür ederim. Kapak beynim Helen Williams'a, baş stratejistim KP Simmon'a, günlük iş arkadaşım Kelley Jefferson'a, NY gözlerim Nelle'ye ve Kim Bias, Dena Marie ve Lauren McKellar da dahil olmak üzere tüm editörlerime ve ilk okuyucularıma borçluyum. Kocama ve çocuklarıma kocaman bir teşekkür! Ve her zaman olduğu gibi, köpeklerimi çok seviyorum!

İletişim

Okuyuculardan haber almayı seviyorum! Beni Twitter'da [LaurenBlakely3](https://twitter.com/LaurenBlakely3) adresinde bulabilirsiniz
adresinden ya da Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](https://www.facebook.com/LaurenBlakelyBooks) adresinden veya
çevrimiçi olarak [LaurenBlakely .com](https://www.LaurenBlakely.com) adresinden ulaşabilirsiniz. Ayrıca bana
[laurenblakelybooks@ gmail.com](mailto:laurenblakelybooks@gmail.com) adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

